

POP PEȘ

Anul II
Nr. 12/13
(25/26)
aprilie
'94
24 pagini
(doar)
290 lei
3,00 DM

...endenta de toți fanii muzicii

**Cele mai negre 365 de zile
din cariera lui Jacko**

**Puși pe fapte mari în '94:
SOUNDGARDEN
(paginile 20,21)**

Echipa VPR a aniversat
ziua de 1 aprilie printr-o deplasare
colectivă la Monte Carlo. În compensație,
azi vă oferim 24 de pagini!

**Euro Pop Book 95/96
în pregătire**

**Au venit americanii
la Peleş**

Lucio Dalla și rețeta inedită
a promoției de disc

Free Story (mini serial)

**UN PREMIU
DE
200.000
DE LEI DE LA
COCA-COLA**

SNOOP DOGG și HIP

**HOP
CONNECTION
la 7**

**Ce vrea
Dana Dorian?** **vrea
a Dorian?**

Răspunsuri exacte la concursul ROCKA ROLLA

1. Sandu Călin n-a cântat în nici un grup. A fost sunetist și tehnic al mai multor trupe (printre care și Sfinx).
 2. Dida Drăgan n-a concertat pe cont propriu (live) în ultimii patru ani în țară.
 3. Iris și Timpuri Noi au apărut la MTV.
 4. Abyss, Sin, Ura De După Ușă, Blood & Pain, Pansament, Ultimatum, Tectonic, Faraon, Spasm, Vank ș.a. au cântat la Metal Fan '93.
 5. Glenn Frey și Randy Meisner au fost colegi la The Eagles.
 6. David Bowie.
 7. Leslie West și Felix Pappalardi au cântat împreună în grupul Mountain.
 8. The Sex Pistols.
 9. Grupul timișorean în care a mai cântat Günther Reininger s-a numit Amicii.
- Căștigători: Brîndușa Brîndușoiu (București) 7,5 p, Sonia Elena Tatomir (Piatra Olt) 7 p, care vor intra în posesia T-Shirt-urilor, iar ex-aequo cu 6,5 puncte Minu Helici (Botoșani) și Constantin Cojocaru (Iasi) vor primi câte două casete audio din partea firmei Rocka Rolla. Așteptăm adresele exacte. Prima clasată ne poate vizita la redacție. Felicitări și pregătiți-vă pentru o nouă rundă de săptămâna viitoare.

Festival MIHAELA RUNCEANU

Va avea loc în perioada 11-15 mai la Buzău. În data de 11 și 12 va fi pre-selecția. Se vor interpreta două piese cu negativ (la alegere române și străine). Concursul în 13-14 mai, iar Gala laureatilor în 15. Fișele de înscriere se primesc la Inspectoratul pentru Cultură al județului Buzău, bd. N. Bălcescu nr. 48, cod 5100, până la 30 aprilie a.c. Concurenții se vor prezenta la Casa de Cultură în prima zi până la ora 12.00. Informații suplimentare se pot obține la telefoanele: 038/435164; 038/433159 între orele 9-16.00.

George Popescu

De la FAN CLUB GABRIEL COTABIȚĂ

Adresa actuală: Fan Club Gabriel Cotabiță, str. Sergent Lăcea Gheorghe nr. 8, bl. C.52, sc. B, et. I, ap. 43, sector 6, cod 76804, București. Pentru achitarea cotizațiilor folosiți adresa: Stancu Elena Luminița str. Vintilă Mihăilescu nr. 16, bl. 70, sc. 1, et. 6, ap. 42, București. Sunt așteptați noii membri precum și cei care doresc să intre în posesia discurilor „În fiecare zi mi-e dor de tine”, „Prima iubire și ultima” și „Prizonier”, precum și a altor materiale cu și despre Gabriel Cotabiță.

Consiliul de conducere al Fan Clubului.

Un chestionar preluat, scurtat și adaptat din „Hit Parade”, va verifica cunoștințele voastre. Premiile sunt oferite de Rocka Rolla, Top Cd și Vox Pop Rock. Termenul de expediere a răspunsurilor: 12 aprilie 1994. Vă rugăm să precizați pe plic Metal Quiz!

1. Care a fost numele inițial al grupului Black Sabbath?
2. Cine a fost chitarist în formula de debut a grupului Guns N'Roses?
3. Cine l-a precedat pe Bruce Dickinson la Iron Maiden?

4. Ce dorea să devină Lars Ulrich înainte să fi format Metallica?
5. Ce ocupație avea Gene Simmons de la Kiss până să ajungă în grup?
6. În ce grup de fete a cântat Lita Ford?
7. Cu care grup a înregistrat primul său disc Dave Mustaine de la Megadeth?
8. La ce instrument și-a început cariera Eddie Van Halen?
9. Cum se numește primul grup al lui Ronnie James Dio?
10. În care grup britanic a debutat pe disc David Coverdale?

„Pantofi de lac” în toate direcțiile

Firma Tilt & Partners ne anunță lansarea albumului orchestrei DIRECȚIA 5 în ziua de 8 aprilie la magazinul MUZICA. Conferința de presă de la 12.30 iar momentul cupublic de la 14.30. Producător: Societatea româno-belgiană Tilt & Partners. Înregistrările s-au realizat la Migas Real Compact. Editarea pe CD s-a făcut în Belgia, cea pe casete la Western Media Group din București. CD-ul va fi distribuit tot pe 8.04 în Belgia și Luxemburg. Așadar se va circula cu „Pantofi de lac” în multe direcții (europene).

FAN CLUB TAKE THAT

Adresa: str. Luceafărului nr. 15, bl. B6, ap. 8, et. 2, Alba Iulia, cod 2500, telefon 096/829498, pentru directorul executiv Andrada Zăgrean. Fan-Clubul are deja 120 de membri și este legalizat.

PROSPĂTURI LA SIMFONIA

Ken Hensley (Uriah Heep) – proud Words On A Dusty Shelf, Barbra Streisand – Best Of, Steve Miller – Born 2 B Blue, Bob Dylan – Blonde On Blonde I și II, Marillion – Misplaced Childhood, Colosseum II – Strange New Flesh, Yes – Union, Relayer, John Denver – Greatest Hits, Giants Of Blues – Best Of II, Gentle Giant – Acquiring The Taste, Octopus, Deep Purple – In Rock, Sade – Diamond Life, Promise, Focus – Hamburger Concerto, Chick Corea – My Spanish Heart, Kitaro – Towards The West, Tunhuang, Dream, Tomita – Planets, Pictures At An Exhibition, Cosmos, Snowflakes Are Dancing, Rick Wakeman – The Six Wives Of Henry VIII, The Myths And Legends Of King Arthur And The Knights Of The Round Table. Acestea au fost casete la 1.841 lei. Din plicute numai două sunt nouă în materie de discuri: Evolutiv Rock – Drumul spre stele și Sfinx – Zalmoxe (1.227 lei).

NOUTĂȚI LA MUZICA

Lucio Emy-Single (1.100), Vlad Fugaru – Sunt doar un copil (1.100), Laurențiu Duja – Cifre (1.100), Mihai Constantinescu – Iubiți și căminii vagabonzi (1.100), Gabriel Cotabiță – Single (1.100), Nicu Alifantis – Decembrie, Holograf – Single cu două piese (World Full Of Lies și Gotta Do It – trase în Marcus Studio, Londra, iulie, 1990), Sanda Ladoși – Când vine seara, Direcția 5 – Seducție, La vulturul de mare/Cu pește în gheare, Sunet Transilvan – Lovitura de bocanc (1.225), Octave – The Secret Of Pyramids (1.225), Conexiuni – Tot ce-ai avea să-ți spun (1.225), Savoy – Visul Cristinei (843), Cătălina Tărculescu – Dr. Music, Mircea Vintilă & Florian Pittig – Nu trântiți ușa, Anton Șuteu – Între cer și pământ (1.150).

Steaua Prahovei la Ploiești

Pe 11 martie a avut loc în Sala Sindicatelor spectacolul-concurs ajuns la cea de-a IV-a ediție. După preselecție au rămas în concurs 8 soliști. Recitaluri au susținut Raluca Ocneanu, Marius Telcu (a fost și președinte al juriului) și Marina Florea. Anul acesta a câștigat Nicoleta Stoian care a primit 10 pe linie din partea juraților. Are 17 ani, este elevă la Școala de Arte din Ploiești la clasa profesorului Ioan Ona (B.N.).

VIAȚĂ INTENSĂ LA BUZĂU

Având doi corespondenți, care uneori se dublează, alții se completează, aflăm cam tot ce mișcă în oraș. Păcat că nu pășim așa și cu alte localități ale țării. Raul Streza ne informează că pe 22.03. Alexandru Andrieș a susținut un mult gustat recital după o mini-conferință de presă. Astfel buzoienii au aflat de albumul „Nimic nou pe frontul de Est” care urmează să apară în această lună. • Florian Pittig a revenit pentru programul bilunar promis. Dintre materialele aduse s-a vizionat un concert aniversar Bob Dylan. • De la George Popescu aflăm date noi despre grupul Paralyse care a ieșit la rampă încă din 1992. Iată componența de acum: Claudiu Dediu (chitară solo, 18 ani), Gabi Line (tobe, 18), Alfred Stroe (vocal, chitară, 18), Irina Anghel (clape, backing vocals, 18 elevă, la Liceul de Artă), Marian Ghioca (bas, 20, student). O casetă demo stă la dispoziția eventualilor sponsori, la adresa str. Mioriței, bl. A3, ap. 4, Buzău cod 5100 sau telefon 425093. • O sugestie din partea redacției VPR: cusea demo se trimite poștelor de radio și studiourilor de înregistrări. Ba chiar și aici. Doar din scris e greu să afli cum cântă o trupă! Succes la „Top T '94”!

ZBURDÂND PRIN ISTORIA POP-ROCK

Notă. În numărul trecut datele de la 1967 până la final se refereau la ziua de 31 martie. Precizarea a scăpat vigilenței corecturii.

1.04.

1955. George Martin pleacă de la Preuss unde era doar asistent, devenind boss-ul artiștilor de la Parlophone (filiala EMI).

1957. Frankie Lyman And The Teenagers și-au început turneul britanic. Frankie avea 13 ani fiind cel mai tânăr om de top cu piesa „Why Do Fools Fall In Love”.

1969. The Beach Boys își dau în judecată casa de discuri pentru drepturi neplătite. Era vorba de numai 2 milioane de dolari.

1984. După un schimb violent de vorbe, preotul Marvin Gaye și-a împușcat fiul, vedeta casei Motown, Marvin Gaye. Cel din urmă se afla într-o stare depresivă, vorbind des despre sinucidere. Cu un an mai devreme el obținuse Premiul Grammy pentru discul single „Sexual Healing”, primul său hit după cinci ani de căutări.

2.04.

1966. Herb Alpert And The Tijuana Brass au ocupat patru locuri din cele 10 ale topului american. Incredibil, dar adevărat. Se întâmpla în clasamentul albumelor.

1967. Steve Winwood își lansează trupa Traffic. Devenise celebru cu The Spencer Davies Group unde cânta la chitară, keyboards, vocal. A intrat în acea trupă pe când avea 15 ani, în 1963. La Traffic s-au aflat alături de el Jim Cappaldi (tobe), Chris Wood (se descurca la toate instrumentele) și solistul vocal Dave Mason (cânta și la chitară). După numai două luni Traffic erau în Top 10-ale britanice cu piesa de debut, „Paper Sun”.

1988. Record feminin în topul britanic! Printre primele 40 de locuri se aflau 13 artiste.

Au dispărut: Ray Noble (1978) și Buddy Rich (1987).

3.04.

1984. Producătorul Jack Douglas a câștigat peste 3 milioane de dolari în urma procesului de lungă durată pe care l-a avut cu Yoko Ono privind drepturile de autor ale albumului „Double Fantasy”.

1989. Video-clipul „Like A Prayer” al Madonna este interzis de Vatican în Italia. Pepsi Cola, cu care solista tocmai semnase un contract de cinci milioane de dolari (sponsorizare), a anulat înțelegerea după difuzarea clipului la NBC în cadrul unui Bill Cosby Show.

Au dispărut: Kurt Weill (1950) și Sarah Vaughan (1990)

4.04.

1981. Bucks Fizz câștiga la Eurovision Song Contest cu Making Your Mind Up. Grupul s-a format strict pentru acest concurs!

1987. U2 realizează cea mai înaltă intrare directă în topul „Billboard” din 1980 încoace, cu albumul „The Joshua Tree”.

5.04.

1977. Peste 100 de muzicieni americani au participat la o reuniune a ecologistilor la Tokio unde s-a luat poziție fermă în favoarea balenelor și a delphinilor. Concertul a adus 150.000 de dolari donații organizațiilor de protecție a animalelor. S-au implicat, printre alții, Jackson Browne, Country Joe McDonald și J.D. Souther.

1981. Bob „The Bear” Hite de la Canned Heat a decedat la 36 de ani în urma unui atac de cord.

1983. Danny Rapp, liderul grupului Danny And The Juniors (abonați ai topurilor anilor '50), s-a sinucis.

1990. Nașul muzicii soul, James Brown, a ieșit din pușcăria Georgia unde a stat 15 luni din cei șase ani „recomandați” de instanță pentru numeroase culpe. În acea perioadă piese de-ale lui Brown au fost folosite de rapperi și diverși soliști prin sistemul sampling.

6.04.

1945. Este data trecută în pașaportul lui Bob Marley ca fiind data nașterii. Totuși se spune că s-ar fi născut la 6 februarie.

1957. Brenda Lee debutează în topul country american cu „One Step At A Time”. Avea 12 ani!

– Gilbert O'Sullivan s-a ales cu două milioane de dolari în urma procesului câștigat în fața impresarului său Gordon Mills pentru drepturi neplătite. Culmea e că cei doi erau buni prieteni, iar marele hit „Clair” din 1972 era dedicat fetei lui Mills.

Editori:
Third Multimedia Consultants
Adresa redacției: Calea Victoriei 101, scara B, et.2, ap. 10, sector 1, București, cod 70176. Telefon 6590912/Fax 6593651
Pentru corespondență: C.P. 307, O.P. 22, sector 1, București, cod 71100.

Director: Andrei Partoș
Redactor șef: Orlanda Deladi
Secretar gen. de redacție: Marian Turtă
Șef departament difuzare: Sorina Badea
Colectiv redacțional: Corina Vladu, Adrian Coleașă, Gabriel Gombos, Manuela Boșcă, M.V. Pop, Viorel Părligras, Petrică Pavel (foto), Diana Ropotan.

Numărul de catalog: 2131
Număr de cont: 40730781
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. - P.O. Box 33-57 Fax 0040-1-3129432 sau 3129433, telex 11995 - Piața Presei Libere nr. 1, București România
Editare computerizată:

Tiparul executat la

TIPOGRAFIA ROMÂNIA AZI S.A.

ALINA HAZAPARU

A debutat la vârsta de 13 ani pe scena festivalului de la Onești. Asta se întâmpla în 1991. A participat și la ediția din 1993, dar, ca și prima oară, Alina nu a câștigat nici un premiu. Se pare că anul acesta va avea mai mult

NUME NOI

noroc, căci prima participare la un concurs de interpretare (VIP Show '94/Buzău) s-a soldat cu o mențiune. Ca pentru orice tânără dornică de afirmare, ținta ei este festivalul național „Mamaia”. În prezent lucrează cu compozitorul Eugen Bercea (Alina fiind din Onești), dar i-ar face plăcere să colaboreze și cu Eugen Mihalăscu, Ion Cristinoiu, Marius Teicu. Poate, în viitor, chiar va fi posibilă o colaborare cu măcar unul dintre ei, dar deocamdată e dificil, pentru că timpul ei se împarte între pasiunea pentru muzică și școală. „E adevărat, în ultima perioadă m-am dedicat mai mult muzicii decât școlii, dar nu neglijez nici învățatul. Soliștii ei preferați: Sanda Ladoși, Monica Anghel, Carmen Trandafir, Aurelian Temișan, Mariah Carey, Whitney Houston. Pe lângă muzică mai are o pasiune: sportul. De altfel a și jucat handbal. Fiind o fire romantică îi place să se plimbe seara, mai ales pe aleile unde sunt mulți trandafiri, pentru că sunt florile ei preferate.

ANDREEA RADU

POWERPLAY LA TVT 1

La Timișoara, în cadrul programelor televiziunii TVT 1, Gabriel Humelnicu susține un atractiv show intitulat Powerplay, difuzat sâmbătă. Prietenul nostru amintește consecvent revista VPR. Nu ne rămâne decât să-i mulțumim și să-i urăm succes de public!

Ea este chiar din Buzău. Și la VIP Show, ca și la Onești '93 juriul i-a acordat o mențiune. Are 16 ani și primul festival la care a participat a fost în 1992 - „Mihaela Runcanu”. S-a născut în zodia „Peștilor”. Una dintre caracteristicile acestui semn zodiacal este înclinația spre artă. Iar Andreea chiar este atrasă de ea. În afară de muzică, o altă pasiune a ei este pictura. Rar, atunci când are timp pictează. Pictorul ei preferat este Tonitza. Îi plac și pisicile. Are un motan botezat Poanță. Se desparte greu de el, dar nu

are înțocro. Atunci când participă la un festival, Poanță are și el emoții. Andreei îi place să și patineze, desigur, atât cât timpul îi permite. Ascultă multă muzică. Genul ei alege în funcție de starea sufletească. Uneori preferă muzica clasică, alteori rockul. Guns N'Roses este trupa ei favorită. Îi place și Bryan Adams, iar dintre soliștii români cel mai mult îi admiră pe Elena Cârțescu, Marina Scupra și Adrian Daminescu. Deși nu este o fire pesimistă, culoarea ei preferată este negrul, iar ca flori îi plac, ca și Alinei, trandafirii.

Vă mai explicăm o dată!

Pentru expedierea banilor (de abonament sau de colecție) folosiți adresa indicată și cele două nume. Pentru corespondență NUMAI C.P. 307 (vezi caseta tehnică de la pagina 2). Pentru a ne țura mai ușor precizați pe plac rubrica (sau rubricile) cărora vă adresați. Sau numele realizatorilor, respectiv: Andreea-Gabriela Stanciu nu mai lucrează la

V.P.R. așa că nu-i mai folosiți numele. Așa-i în tranziție. Unii pică alții vin. Până ne stabilizăm echipa mai avem de așteptat. Unii dintre voi vor primi banii înapoi pentru că deambele de la Oficiul Poștal de care aparținem au decedat astfel. Bucureștenii sunt rușii să se aboneze direct la redacție. Este mult mai simplu și pot obține caseta dorită, pe loc.

Sosește caseta

Beneficiari: Cortvelyesy Gelu (Anina), Arteni Virgil (Moinești), Drăghici Silviu (Buzău), Mihalăscu Alexandru (Ploiești), Vizinteanu Aurel (Galați), Stanciu Mirela (Alba Iulia), Baba Daniel (Pârcșov), Cotel Roxana (Brașov), Kurunczi Marco (Timișoara), Clochină Teofil (Reșița), Bărbulescu Florina (Slatina), Rogu Claudiu (Brașov), Bălc Alexandra (Huedin), Solomon Marius (Bărlad), Șucea Simion (Teiuș), Cotuș Liviu (Bistrița), Lăfăreanu Radu (Alexandria), Grigorescu Violeta (Brăila), Bădăceanu Dragoș (Ploiești), Tatamir Sonia Elena (Piatra-Olt), Apostol Ana-Maria (Piatra-Neamț), Dumitrescu Antonio (Brașov), Niță Tiberiu (Târgoviște), Holovajchi Valentin (Târgoviște), Păslaru Florin Ion (Caracal), Niță Marius Adrian (Caracal), Măteș Daniela (Brăila), Niculescu Armand (Brașov), Pop Iulian Cosmin (Strehla), Papp Zoltan Peter (Oradea), Matei Mihaela (Brașov), Cărmădă Cristian (Suceava), Ali Menduhan (Cobadin), Donea Marina (Vaslui).

ABONAȚI, colecționari!

Având în vedere reglementările Oficiului Poștal de care aparținem, suntem nevoiți să precizăm că Gabriela Stanciu nu mai face parte din colectivul redacțional. Cei care au expediat bani pe numele ei îi vor reprimi, după care adresantul va fi: **SORINA BADEA sau MIHAELA COVILTIR** (pentru VOX POP ROCK), Calea Victoriei 101, scara B, etaj 2, apartament 10, sector 1, cod 70176, București.

Pentru trimestrul II (aprilie, mai, iunie) se vor plăti 1.950 lei în loc de 3.770 cât ar costa cumpărarea cu bucată!

Pentru colecția din 1993 (11 exemplare, dintre care ultimul cu 24 de pagini, iar numerele 9 și 11 absente) va trebui să expediți pe aceeași adresă 900 lei plus 300 pentru colet. Pe mandat vă rugăm să scrieți cu litere de tipar adresa și numele vostru.

YAMAHA - o bijuterie

Iată că visul de o viață al românilor, de a avea ceva ca „afară”, a devenit certitudine. Așezat „strategic” pe Calea Victoriei la nr. 48, magazinul Yamaha este o adevărată „bijuterie” în domeniu. Absolut tot ce se găsește în acest loc este rafinat și de bun gust: de la iluminarea excelentă (pe alocuri puternică, evidențind calitățile produselor sau discretă pentru a nu obosi prea tare privirea clienților) și până la amabilitatea colegeșoară a întregului personal, inclusiv a domnului director Ion Popescu. Oferta este atât de variată încât cu greu am selectat următoarele produse: discuri - Sanda Ladoși - Când vine seara (1534 lei), Gabriel Cotabăță - Prizonier (1518), Prima iubire și ultima (752), Elena Cârțescu - Baladă pentru Sanda (1518), Brazil Dance Party (1075), Shtiles (920), Soul Music (1074), In A Romantic Mood (1074), Symphonix (4248) și de ultimă oră Margareta Păslaru - Un pod peste ocean (1380). La casete, putem găsi: Mihaela Runcanu - Pentru voi muguri noi (1227), Virgil Popescu - Acel care-a pierdut căi tu (1227), Loreana Grosu - Loreana (1075), Marian Nistor - Domnișoară (1150), Elena Cârțescu - Baladă pentru Sanda (1518), Gabriel Cotabăță - Prizonier (1518). La preț de 30.975 sunt următoarele CD-uri: Sade - The Best Of, ABBA - Gold, Meat Loaf - Bat Out Of Hell, ZZ Top - Greatest Hits, Phil Collins - Both Sides Of The Story, Patricia Kean - Best Of, Mariah Carey - Music Box, Party Time - Mix, Golden Rock Ballads - Mix, Eric Clapton - Unplugged, Kenny Rogers - The Very Best, Bonny M. - 20 Super Hits, Enigma - MCMXC a.d., Bobby McFerrin - Don't Worry Be Happy, Def Leppard - The Best, Paul Young - The Gossamer, Leila K - Carousel, 4 Non Blondes - Bigger, Better, Faster, More!, Freddie Mercury & Montserrat Caballé - Barcelona, U 2 - Zoozopa. Mai ieftin, la 28.320 lei sunt: Nat King Cole - Gold Collection, Dire Straits - Communicque, Nobody's Perfect, Love Over Gold, Making Movies, Jimi Hendrix - Live Isle Of Wight, John McLaughlin - Extrapolation, Friday Night In San Francisco, Judas Priest - Ram It Down, Black Sabbath - vol. 4, Never Say Die, Heaven And Hell, Accept - Breaker, Scorpions - Lonesome Crow, Rush - Hemispheres, 2112. Cu numai 15.488 lei puteți achiziționa Sabrina - Boys, Sentimental Seventies, iar la 15.033 lei găsiți UK Top 20 Charts, The Hits Of Elton John. (D.R.)

TOP

DE AZI LE GĂSIȚI

Vol.4 - Dance Mission (40.000 lei), Vol. 6 - Dance Now (două CD-uri, 55.000), Vol.1 - 7 - Kuschei Rock (două CD-uri, 55.000), Walhamstow - East 17 (40.000), The Cross Of Changes - Enigma (40.000), Vol. 12 - Maxi Dance Sensation (două CD-uri, 55.000), Soundtrack - Philadelphia (40.000), Far Beyond Driven - Pantera (40.000), The Division Bell - Pink Floyd (40.000), The Beautiful Guitar - Joe Satriani (40.000), Filthy Little Mouth - David Lee Roth (36.000), Everything Changes - Take That (40.000), Soundtrack - Three Musketeers (40.000), Slave To The Music - Twenty 4 Seven, Very Best Of vol.2 - Bonnie Tyler, Do - Urban Cookie Collective (40.000).

ZBURDÂND PRIN ISTORIA POP-ROCK

7.04.

1977. The Clash lansează primul lor album la un an de la înființare.

1984. Record britanic în topul american: 40 de nume printre primele 100.

1985. Wham!, primul grup din Vest care apare pe o scenă din China.

8.04.

1966. Mișcări importante. Saxofonistul Mike Vickers de la Manfred Mann pleacă, basistul Tom McGuinness trece la chitară solo, iar Jack Bruce vine de la Bluesbreakers lăsându-l descoperit pe John Mayall.

1967. Sandra Goodrich, de fapt Sandie Shaw, a fost prima britanică cu o victorie la activ la Eurovision Song Contest. Din 1964 ea avea deja 11 hit-uri de top. În 1984 ea a revenit în top cu o piesă scrisă de Morrissey care figura pe primul single The Smiths (Hand In Glove).

9.04.

1956. Gene Vincent a înregistrat pentru prima oară clasicul „Be Bop-A-Lula”.

1989. B.B.King ajunge în clasa-mentul britanic grație colaborării cu U2 la piesa „When Love Comes To Town”. Marele bluesman a așteptat acest moment din 1951 când și-a făcut

prima apariție în ierarhia americană cu „Three O Clock Blues”.

10.04.

1956. Nat King Cole a fost bătut sălbatic pe scenă după ce cântase pentru un public alb la Birmingham, Alabama.

1986. Puștii din Birmingham (Anglia) ajung la New York și apoi intră în topul american. Musical Youth aveau între 11 și 16 ani. Au colaborat (ca grup vocal de background) la înregistrarea piesei Unconditional Love al Donnei Summer. Propriul succes l-au datorat single-ului „Pass The Dutchie”.

11.04.

1961. Bob Dylan, la vremea asta, un mare necunoscut, susține primul său concert de profesionist la Gerde's Folk City de pe West 4 th Street din New York. Era în deschidere la un recital John Lee Hooker.

1986. Musicalul Time semnat de Dave Clark are premiera la Dominion Theatre din Londra avându-l pe Cliff Richard în rolul principal.

1988. Dispare Dave Prater din fostul Sam & Dave.

12.04.

1973. Actorul David Essex, după rolul Jesus din musicalul rock Godspell a fost și vedeta filmului That'll Be The Day. Premiera a avut loc la Londra, iar criticii i-au făcut o primire deosebită. Printre protagoniști s-au mai aflat Ringo Starr, Keith Moon (bateristul de la The Who) și Billy Fury. Abia după acest moment, Essex s-a pus pe cântat serios, reușind să-și valorifice priza la adolescenți printr-un șir de piese de Top 10.

1975. A încetat din viață Josephine Baker.

1978. Aretha Franklin se mărită cu actorul Glynn Turman, iar colegii de breasă, The Four Tops îi cântă „Isn't She Lovely”.

Aprilie 1974 în N.M.E.

• Roger Chapman și Charlie Whitney, foști Family și-au completat noul album intitulat „Streetwalkers”. • Vinnie Taylor, chitarist la Sha Na Na a decedat în urma unei supradoze de droguri. • A decedat și Pam Morrison, văduva lui Jim. A fost găsită în apartamentul ei din Hollywood în ziua de 24 aprilie. The California Jam Festival a atras 200.000 de persoane. În ziua de 6 aprilie au fost pe scenă Emerson, Lake & Palmer, Black Sabbath, Deep Purple și The Eagles. • În topul american pe primul loc la singles au fost: Hooked On A Feeling - Blue Swede, Bennie And The Jets - Elton John, TSOP - MFSB And The Three Degrees, (două săptămâni la rând). În New Musical Express au stat pe primul loc: Billy Don't Be A Hero - Paper Lace, Seasons In The Sun - Terry Jacks, (două ediții), The Cat Crept In - Mud.

Aprilie 1984

• Cher. „Relațiile mele cu un bărbat durau câțiva ani. Când sunt cuplată cu cineva, alții sunt fascinați de apariția mea, dar în clipa în care rămân singură

jumătate dintre aceștia dispar pentru că nu îndrăznesc să mă vrea cu adevărat”. • Topul american este dominat de Michael Jackson cu „Thriller” și de coloana sonoră a filmului Footloose din care s-a extras și un single de locul 1, Footloose interpretat de Kenny Loggins. La britanici întreaga lună îl are pe Lionel Richie cu Hello în frunte.

Aprilie 1989

• Stevie Wonder a anunțat că intenționează să candideze la funcția de primar al orașului Detroit. Craig Logan părăsește grupul Bros. • Bobby Brown renunță la managerul său așa cum au procedat în acest an și Prince, Michael Jackson. • În topul american: Eternal Flame - Bangles, The Look - Roxette, She Drives Me Crazy - Fine Young Cannibals, Like A Prayer - Madonna (două ediții în Marea Britanie, a fost luna Madonna, ea fiind detronată la singles de Simply Red cu If You Don't Know Me By Now și Bangles (în ultima săptămână).

Posturi de radio care difuzează programul

DANCE TOP 33 (selecțiuni)

1. The Power Of Love - Celine Dion, 2. Happy People - Prince & The New Power Generation, 3. Return To Innocence - Enigma, 4. Bring Me Your Love - UB40, 5. Mr. Blobby - Mr. Blobby, 6. Omen III - Magic Affair, 7. Things Can Only Get Better - DeReam, 8. Pale Movie - St. Etienne, 9. Breathe Again - Toni Braxton, 10. Speak To The Devil - Amanda Lear, 11. Good Bye My Love - Adieu My Friends - BZN, 12. Islands - Sabina feat. Angelo, 13. I Got You Babe - Cher With Beavis And Butt-Head, 14. Hold On - Left, 20. Pincushion - ZZ Top, 23. I Love Music - Rozalla, 25. Hey, Mr. DJ - Zhane, 28. The Sign - Ace Of Base, 30. Vanishing Spirit - New Order, 31. L'été Indien - Human Factor, 33. Twist And Shout - Chaka Demus & Pliers.
Propuneri: Summertime - Mungo Jerry (new version '94), Love Love

Dance - Jordy, Look Who's Talking - Dr. Alban, Sleeping In My Car - Roxette.

Realizatori: Paul Leder, Nicu Boitan.

Topul se difuzează sâmbătă, de la 21.30, și în reluare marți, de la 24.00.

Galati FM 99 MHz
Braila FM 98.8 MHz
radio alfa

TOP STRESS

1. Mama - Cătălin Crișan, It's Alright - East 17, 2. Look Who's Talking - Dr. Alban, 3. Move On Baby - Cappella, 4. Come Baby Come - K7, 5. Babe - Take That, 6. Omen III - Magic Affair, 7. Don't Go Breaking My Heart - Elton John & RuPaul, 8. Summer Song - Kenny G, 9. Hasapiko & Sirto - Nikola & Friends, 10. Cryin' - Aerosmith.
Topul se difuzează în fiecare noapte de luni, cu începere de la 23.00.

RADIO ALFA BACĂU TOP 20

1. All For Love - B.Adams, R. Stewart, Sting, 2. Breathe Again - Toni Braxton, 3. In Your Room - Depeche Mode, 4. Since I Don't Have You - Guns N'Roses, 5. All Apologies - Nirvana, 6. Without You - Ma-

riah Carey, 7. It's Alright - East 17, 8. Now And Forever - Richard Marx, 9. Things Can Only Get Better - DeReam, 10. Get A Way - Mace, 11. Let The Beat Control Your Body - 2 Unlimited, 12. Whatta Man - Salt-N-Pepa feat. En Vogue, 13. Return To Innocence - Enigma, 14. Dirty Dawg - N.K.O.T.B., 15. Choose - Colour Me Badd, 16. Anything - Culture Beat, 17. Because Of Love - Janet Jackson, 18. Pincushion - ZZ Top, 19. Action - Def Leppard, 20. Sail Away - Urban Cookie Collective.

Propuneri: Move On Baby - Cappella, Streets Of Philadelphia - Bruce Springsteen, Dry County - Bon Jovi.

Realizator: Gabriel Chelaru.

RADIO SONVEST - ORADEA

TOP 20 - EDIȚIA NR.9

1. Thriller - Michael Jackson, 2. I Miss You - Haddaway, 3. Without You - Mariah Carey, 4. Lady In Red - Chris de Burgh, 5. Babe - Take That, 6. Amazing - Aerosmith, 7. Return To Innocence - Enigma, 8. Come Baby Come - K7, 9. Said I Loved... - Michael Bolton, 10. Wild World - Mr. Big, 11. The Sign - Ace Of Base, 12. Please Forgive Me - Bryan Adams, 13. Dirty Dawg - N.K.O.T.B., 14. Twist And Shout - Chaka Demus & Pliers, 15. All For Love - B.Adams, R. Stewart, Sting, 16. I'd Do Anything... - Meat Loaf, 17. I Got You Babe - Cher With Beavis And Butt-Head, 18. Black Gold - Soul Asylum, 19. Everyday - Phil Collins, 20. Since I Don't Have You - Guns N'Roses.
Propuneri: Man In The Mirror - Michael Jackson, Crying In The Rain - A-Ha, Whatta Man - Salt-N-Pepa feat. En Vogue.
Realizator: Corina Moțica.
Topul se difuzează sâmbătă de la 16.00 și în reluare marți de la 22.00.

CONCURS COCA-COLA

Vor fi 5 etape. Pentru a participa la tragere la sorți din final trebuie să expediți cele cinci taloane (sigla Coca Cola Is The Music) num erotate alături de răspunsurile la întrebări și fotografiatori. Pentru ca economiile personale să nu suferă e bine să faceți o singură expediție precizând pe plic „Concurs Coca Cola”.

1. Pe cine reprezintă imaginea de mai jos?

Pentru 1/2 suplimentar: în ce an s-a realizat fotografia?

FOTO-GHICITOARE

• În clasamentul celor mai radiodifuzate melodii din Italia (publicat lunar în Tutto Musica & Spettacolo) conduc Carosa (The Rhythm Of The Night), Enigma, East 17, Elton John (albumul Duets), Guns N'Roses (Integrități CD cu Spaghetti Incident 7), Joe Roberts (Lover), Baffa (Somebody To Love), Outers Brother (Pass The Toilet Paper) ș.a.m.d. În HIT ITALIA Lucio Dalla cu Henna e pe primul loc, urmat de Jovanotti cu Pensio Positivo. • Categorie „Indie 45+” din New Musical Express apare mai rar la noi. La sfârșitul lunii martie pe primele locuri erau: 1. Rocks/Funky Jam - Primal Scream, 2. Violently Happy - Björk, 3. Teenage Sensation - Credit To The Nation, 4. Switch - Senses, 5. We Gonna Funk - DJ Pierre, 6. Get Your Hands Off My Man - Junior Vasquez, 7. Ich Bin Ein Auslander - Pop Will Eat Itself, 8. Dixie Narco H.P. - Primal Scream, 9. Easy Life - The Charlatans, 10. Peel Session - Orbital. • La albume, The Aphex Twin cu muzică ambientală se mențin în frunte, urmați de Jello Biafra & Mojo Nixon cu Prairie Home Invasion (intrare directă). Și Cappella au intrat direct pe locul 8 cu U Got

2 Know. • Tot la sfârșitul lunii trecute în revista „Billboard” topul „Hot Rap Singles” avea o nouă configurație în partea sa superioară: 1. Player's Ball - Outkast, 2. Gin And Juice - Snoop Doggy Dogg, 3. Whatta Man - Salt-N-Pepa feat. En Vogue. • Bruce Springsteen a încercat să se opună editării și comercializării albumului „Prodigal Sun”, care conține 23 de piese, printre care unele absolut inedite, din perioada dinaintea contractului cu casa Columbia (începutul anilor '70). Nu e sigur că a reușit. • Therapy? au refuzat trofeul ce le revenea pentru cel mai bun videoclip la decernarea Irish Awards. Ba mai mult, i-au fondat grupului Sick, declarat inițial câștigător cu piesa „What Did The Christians Ever Do For Us”, care a costat numai 28 de lire! • Nemulțumiți din cauza unei erori de tipărire, cei de la Primal Scream au cerut reeditarea a 100.000 de exemplare ale copertii single-ului „Rocka”. • La sfârșitul acestei luni se preconizează la Londra un concert în memoria lui Mick Ronson, la care și-au anunțat participarea Bill Wyman, Mick Jones, Ian Hunter (Mott The Hoople), Roger Taylor (Queen), Joe Elliott (Def Leppard). Un album cu reluări din repertoriul fostului chitarist al lui Bowie se va înregistra cu această ocazie. • În revista germană Rock Hard (martie '94) redactorii și-au dat notele în urma audierii noilor apariții. De reținut că respectivii nu sunt absolvenți de conservator și au totuși dreptul să influențeze pe potențialii cumpărători, cu opiniile lor. În ordinea mediei: So Fine! - Wadert, Sick - Massacre și Superunknown - Soundgarden (la egalitate), Two-Faced - Tankard și Jesus - Killing Machine - Voodooen (egalitate), Reflections - Accuser ș.a. • În aceste zile circulă prin Germania o rețetă foarte curioasă: Morbid Angel, Cannibal Corpse, Unleashed și Sammel. În ziua apariției noastre (5.04) concertul are loc la Köln. • Și în presa franceză (Rock & Folk din aprilie) subliniază eminența unei colaborări de studio dintre Jimmy Page și Robert Plant. Uncle codicene de la noi au și furnizat această știre, iar noi așteptăm să avem date certe. • Pe 16 aprilie francezii au parte de un concert de înviată la Paris cu Black Sabbath, Godspeed și Cathedral. • Phil Collins va fi și el la Paris, pe 29, în timp ce Soundgarden cu Tad în deschidere sunt așteptați pe 8 la Ellysée Montmartre. •

DE LA MCM NETWORKINGS

Devine din ce în ce mai cert faptul că M.People vor fi cea mai solicitată trupă să susțină concerte în acest an, alături de trupele de rock tradiționale. După succesul fulminant cu „Northern Soul” (albumul de debut), M.People au scos în septembrie „Elegant Slumming”.

M.People înscamă Mike Pickering (producător, remixer), Paul Head (ex - Orange Juice și Working Week, chitară bas, clape) și Heather Small (ex - HotHouse, voce). Cântecurile de dragoste ca „Someday”, „How Can I Love You More?” și „Colour My Life”, și nu numai, le-au asigurat pozițiile de frunte în aproape toate topurile mondiale.

Ecourile din presă au fost pozitive: „M.People abordează structura cântecului cu seriozitate, lucru care în zilele noastre pare imposibil. Au o forță extraordinară”.

În timp ce „Northern Soul” a fost considerat un album clasic, unul dintre cele mai bune albume de dans din '92, „Elegant Slumming” a trezit interesul atât al dansatorilor, cât și pe cel al „casnicilor”. Acest nou album poartă în mod expres stigmatul influențelor actuale.

DANA DORIAN

Rep.: Dana Dorian. Pentru marele public o enigmă, pentru cei care frecventau în urmă cu un an Barul Intercontinental un nume ce nu ar mai avea nevoie de prezentare. De câți ani cântăți?

D.D.: Cânt de la șase ani. Mai exact, de atunci studiez muzica: 12 ani de pian, un an de jazz cu Marius Popp, cursuri de canto, Școala Populară de Artă. Și peste toate acestea doi ani de colaborare cu Marin Petreche Pechea, doi ani care au contat mai mult decât toți ceilalți.

Rep: Cu toate acestea, nici măcar în cei doi ani cât ai lucrat cu Pechea, nu ai beneficiat de apariții TV, nu ai fost difuzată pe posturile de radio...

D.D.: Nu, chiar deloc. Sigur, Pechea mă putea ajuta, dar nu a făcut-o. Mă ținea ca pe ceva care-i aparține doar lui. Asta este adevărul: nu a vrut să mă ajute. Dar cei doi ani de bar, repet, au fost o adevărată școală pentru mine. Dacă intri pe mâna lui Pechea, ai două posibilități: ori reziști, ori pleci. Nu te învață doar să cânti, îți crează și un stil.

Rep: Ce stil de muzică abordați?

D.D.: Repertoriul meu era axat mai mult pe muzica negrilor. Am cântat însă și o piesă din repertoriul solistei Whitney Houston. La început nu am fost de acord, dar Pechea a decis, iar eu m-am conformat.

Rep: De ce nu ai fost de acord? Mulți își aleg piese din repertoriul unei vedete străine.

D.D.: Pentru că nu-mi plac surrogatele. E greu să preiei o piesă din repertoriul unei mari vedete. Dacă încerci să o cânti ca Whitney, ar fi doar o imitație, de cel mai multe ori nereușită. Dacă o cânti în varianta proprie, lumea nu te acceptă pentru că știe varianta originală și nu vrea ca tu să-i pui amprenta. Așa că, oricum o dai, nu e bine. De aceea, la început am refuzat. Se pare însă că nu a ieșit rău. Cântam în stilul meu, era o interpretare mai caldă... Întotdeauna am încercat să fiu eu. N-aș vrea ca cineva să spună că semăn cu altcineva.

Rep: Ai absolvit cursurile liceului de muzică?

D.D.: Nu. Am terminat liceul Spiru Haret. Muzica am studiat-o în paralel. M-am cam chinat ce-l drept, când era mică, dar nu-mi pare rău. Aș regreta efortul depus, dacă nu aș reuși să fac ceva pe tărâmul muzicii. Adică, nici tu copilărie, nici tu adolescență? Chiar nimic, nimic? Știi ce regret cel mai mult? Că în țara asta arta nu este apreciată. Sunt mulți tineri care cântă bine, dar nu sunt cunoscuți, nu sunt promovați, pentru că, spun unii, nu sunt comerciali. Dar ce înseamnă a fi comercial? Să cânti plăgărele, gen Mihai Constantinescu?

Rep: Există vreun solist român pe care-l apreciezi?

D.D.: Da, Adrian Daminescu. Iar ca solistă - Aura Urziceanu. Ei, bine, coarda mea sensibilă se duce spre Anca Parghel, asta și pentru că jazz-ul este un domeniu drag mie.

Rep: De ce ai renunțat să mai cânti în bar?

D.D.: Oricât de multă experiență ai căpăta lucrând într-un bar, oricât de multă libertate ai avea, cu timpul te plafonezi. Barul are și o parte frumoasă, instructivă, dacă vrei, dar și o parte distructivă. Poți, de exemplu să cânti în engleză, poți interpreta o piesă așa cum o simți tu, poți cânta live, cu orchestra. Atunci când vezi că cineva renunță la discuții, renunță să mănânce pentru a te asculta pe tine, ai o satisfacție. La bar însă, vine cam aceeași lume, în mare e cam același program, chiar dacă tu încerci, în fiecare seară, să aduci măcar un element nou, fie el și doar prin vestimentație. Tot te plafonezi. Ideea de a renunța la bar o aveam de mai mult timp. Nu puteam însă să o pun în aplicare. Devenise ceva din mine... Nu, nu era o problemă de existență. Nu cântam pentru bani. Îmi făcea plăcere și atât. Am făcut însă o complicație pe corzile vocale. Am

fast nevoită să fac o pauză. Sigur, perioada de „tăcere” a trecut, dar la bar n-am revenit și nici nu știu dacă o să se mai întâmple vreodată. Mi-e bine așa. Am făcut și hepatită. De două ori. A doua oară din cauza stresului și unei cure de slăbire drastice. De slăbit nu am slăbit, dar ficatul mi l-am dat peste cap. Hm! N-am avut răbdare să stau cât trebuia în spital. Era o formă ușoară, așa că în loc de 15 zile, am stat doar patru. Așa sunt eu, o fire mai... zăpăcită.

Rep: În ce zodie ești născută?

D.D.: În zodia „Vărsătorului”. Ceea ce scrie la zodia mea mi se potrivește în totalitate. Unul dintre cele mai mari defecte ale mele este că nu învaț din greșeli. Deși știu că am greșit, deși știu că cineva mi-a tras o „țepală”, mi se întâmplă des ca într-o situație similară să reacționez la fel. Și mai am un defect: sunt risipitoare. Ceea ce strâng într-un an, dau într-o zi.

Rep: Spuneai că barul îți oferă posibilitatea de a cânta în engleză. Dar altfel nu poți cânta într-o limbă străină?

D.D.: Nu prea. Și mie mi se pare ciudat. După '89, toate posturile de radio au difuzat și încă difuzează muzică străină. Dar când unul dintre ai noștri cântă în engleză, sar toți și-l arată cu degetul: „Uite și la asta, nu mai știe să cânte în română”. Suntem naționaliști după toane. În discotecă nu auzi nici o piesă românească și când vrei să spargi tiparele, ești condamnat. Am lucrat o piesă cu Marius Dragomir. Textul e în engleză, pentru că lui Marius nu-i vin ideile în română. Ce să-i faci? Toți au fost de acord că piesa e bună. Când a fost însă să o filmez, părerile s-au schimbat. Zău, nu mai înțeleg nimic. Cum nu înțeleg nici de ce toți muzicienii care admiră pop-ul, nu-l scriu. Toți sunt de acord că trebuie să venim cu ceva nou, dar în continuare se scriu plăgărele.

Rep: Cu ce compozitori ai colaborat?

D.D.: Cu Pechea, desigur. Cu Marius Dragomir, Corneliu Meraru, Dani Constantin. Viorel Gavrilă m-a lăsat în aer cu o piesă, pentru că între timp, s-a hotărât să se opereze de hernie. Mulți compozitori îmi apreciază vocea, stilul, dar când se pune problema unei colaborări, toți o evită. Poate pentru că am prea multă personalitate, pentru că îmi pun prea mult amprenta. Nu știu. E adevărat, nu fac parte din categoria celor care primesc piesa, respectiv negativul, într-un studio și o înregistră pur și simplu. Eu lucrez după partitură. După note, construiesc cu piesa. Îmi plac intervențiile vocale, nu sunt pentru coruri. Adică facem o terță, o cvintă și gata e și un corior pe piesă.

Rep: Cam câte ore studiezi într-o zi?

D.D.: Nu studiez după ore. Dacă am chef lucrez, dacă nu, nu. Mi se întâmplă să mă gândesc la un anumit pasaj, la un artificiu vocal folosit de „X” sau „Y”. Încerc să descopăr cum l-a făcut. Și uite așa mă la valul, de la pasajul respectiv trec la altul, de la o piesă la alta și mă trezesc lucrând ore. Îmi scot notele și exersez. Vreau să-mi demonstrez că pot și eu să cânt măcar la fel, dacă nu chiar mai bine. Vocea îți-o lucrezi, nu te poți limita sau nu te poți baza doar pe faptul că ai fost înregistrat cu ea de la natură.

Rep: Ce culori preferate ai?

D.D.: Nu aș putea spune că am culori preferate. Mai degrabă sunt culori care-mi stau bine și culori care nu-mi stau bine. Pentru scenă îmi aleg culorile și bainele în funcție de piesă. De regulă merg mai mult pe negru. Dar nu total negru, ci în combinație cu roșu, turcoaz... Îmi place să mă îmbrac fustichiu și în același timp cu gust. Îmi plac pălăriile. Nu-mi plac însă pantofii care se poartă acum. Eu le spun apăschiuri. N-ai să mă vezi niciodată încălțată în așa ceva, dar ai să mă poți vedea, de exemplu, cu părul vopsit în toate nuanțele.

Rep: Florile preferate?

D.D.: Tuberozele. Îmi plac și trandafirii, dar ei se usucă prea repede. Știu, tuberozele sunt periculoase. E suficient să dormi într-o cameră închisă cu o singură floare de tuberoză pentru ca să nu te mai trezești, dar mie îmi plac. Mă atrage tot ceea ce prezintă un factor de risc, tot ceea ce e ciudat. Într-un timp îmi plăceau calele. Am acasă și papagali și pești și câine. Am foarte mulți cactuși.

Rep: Și pentru că este prima oară când stăm de vorbă, trebuie să răspunzi și tu la întrebarea...revistei. Un vas naufragiază. Ți se oferă posibilitatea să te salvezi. Ajungi pe o insulă pustie. Ai dreptul să iei cu tine trei lucruri, ce ai lua?

D.D.: Poate să fie și o persoană?

Rep: Da.

D.D.: Mi-aș lua iubitul, un radio și Biblia.

Rep: Ești credincioasă?

D.D.: Da. Cred în existența unei forțe care rânduieste într-un fel lumea asta, care, într-un fel sau altul, face dreptate. Mă feresc de regulă să fac rău. Nu pentru că ar exista o judecată de apoi, ci pentru că eu cred că omul, prin firea lui, este mult mai dispus să facă rău, decât bine. Principiul meu este: dacă poți ajuta pe cineva, fă-o, dacă nu lași-l în pace. Nu fac bine pentru a aștepta vreo răsplătă. Nu-mi place însă să fiu luată drept fraieră. Când fac un bine sunt mai implicată eu cu mine, mă simt mai curată. Prietena mea râde uneori de mine.

Rep: În lumea artistică ai prieteni?

D.D.: Hm! Lumea artistică e o lume perversă. Poți avea amici, colegi cu care să lucrezi foarte bine, dar niciodată prieteni. Viața ta particulară nu e bine să fie știută în această lume. Am mulți amici, colegi și o singură prietenă. De 17 ani ne cunoaștem.

Rep: În cele câteva apariții în spectacole care a fost relația ta cu publicul?

D.D.: Deși, atunci când eram anunțată, numele nu le spunea nimic, după prima piesă îmi dădeam seama că e de partea mea. Abia după primele aplauze, emoțiile începeau să mă părăsească. Dar nu de public îmi fac eu probleme. Publicul se educă. Dacă fi dai meru manele, vei avea un public pentru manele.

Dorința mea cea mai mare este ca arta să fie apreciată de cei care susțin că se ocupă de ea. Probabil însă și chiar așa vreau să se încheie interviul că această dorință va rămâne doar un vis, o speranță.

SUNET TRANSILVAN

Zilele trecute ne-au vizitat la redacție doi dintre membrii formației Sunet Transilvan: Cornel Someșan și Paul Baciu.

Cornel: Nu am venit pentru interviu, ci doar așa să vă vedem. Trebuia să știm unde este redacția Vox Pop Rock. V-am vizitat și când erați dincolo, la PRS, era normal să vă vizităm și aici. Așa... interviu... nu prea știu dacă am avea ceva noutăți de zis.

Rep.: Pentru cititorii și mai ales pentru cei care au cumpărat discul vostru, cred că ar fi interesant să știți și ceva din trecutul vostru, nu doar să așteptați noutăți. Când a luat ființă Sunet Transilvan?

C.S.: În '87. Doamne, îmi amintesc că am reușit să obținem cu greu o sală de repetiții la Casa de Cultură din Dej. Bucuria noastră n-a durat prea mult. Acolo era o harababură totală. Alături de noi repetau și cei din orchestra folclorică. Peste tot

erau instrumentele lor. Apoi, nici cei de la Casa de Cultură nu ne prea suportau, că făceam zgomot mult. Îi drept, eram cam gălăgioși. Aveam și un program strict de repetiții: de două ori pe săptămână, câte două ore. Ele erau stabilite și trebuiau respectate. Am stat noi, ce am stat acolo, dar nu prea era de stat, așa că am căutat o altă sală. Am găsit-o la clubul CFR. Aici la condiții mai vitrege, nu-i așa cald, dar ne-am obișnuit, acum noi zicem că e clubul nostru. Și chiar dacă nu toți ceferiștii sunt de acord cu noi, nouă ne plac și per global ne înțelegem bine. Din prima formulă numă' eu am rămas. În veteran. Sunt și cei mai bătrân din trupă. Am 37 de ani. Îi fi pe 17 aprilie. În afară de muzică, ea e cea mai mare pasiune a mea, îmi place să fac fotografii. Mi-am luat tot felul de aparate pentru poze color. Mi-am luat și cărți să învăț să dezvolt pozele color, m-am pus la

punct, dar când a fost să cumpăr substanțe, nu am găsit, așa că mi-a cam pierit entuziasmul. Acum m-am gândit să fac video-clipuri. Nu neapărat pentru noi. Am câteva idei pentru o piesă a unei formații tinere: Protest.

Rep.: Înțeleg că muzica este un hobby. Nu trăiești din asta. Cu ce te ocupi?

C.S.: De chestii frigotehnice. Fac răcitoare de bere.

Rep.: Și pentru ceilalți membri ai formației, muzica este tot un hobby?

Paul Baciu (bas): Nu pentru toți. Eu trăiesc din muzică. Sunt clarinetist la Filarmonica din Cluj. Dacă vrei, hard-rock-ul este un hobby. Cei mai mult mă atrag totuși, jazz-rock-ul. Și imaginile mă atrag. Am schimbat patru până acum. Nici una n-a fost nouă. Ar fi prea simplu. Te-ai urca în ea și ai pleca. Așa, dacă-i veche mai trebuie să desfaci un furub, să mai mesterești la ea. Și Alexandru Filip (voce și claviaturi) trăiește din muzică. E profesor la o școală generală. A terminat liceul de muzică, a încercat și la Conservator, dar n-a reușit. Mai încearcă și anul ăsta. El se mai ocupă și de pregătirea unor tinere speranțe pop. Acum, în Dej toată lumea vrea să cânte pop. Alexandru are 27 de ani. E pe cale să se însoare.

Rep.: Și Adrian Iordache?

C.S.: Toharul nostru. Noi îi zicem Adolf. E singurul dintre noi care are o poreclă. Noi nu suntem pentru porecle, dar el e un caz special. E o fire mai nervoasă. În viața de toate zilele, e mecanic

auto la Zalău. Iar când nu cântă și nu e la servici, e la pescuit. E mare pescar. Că e iarnă, că e vară, că plouă, n-are importanță. El îi pe apă de dimineața și până seara.

Rep.: Când aveți timp să repetați, având în vedere că tu, Paul, lucrezi la Cluj, Adolf la Zalău?

P.B.: Ne strângem sâmbăta și duminica. Trebuie să recunoaștem că nu ne prea omorâm. Ne face plăcere să lucrăm, nu ne propunem să stăm de la ora aia, la ora aia. Uneori lucrăm o zi întreagă.

Rep.: „Lovitură de bocanc” este primul vostru disc?

C.S.: Nu numai că e primul al nostru, dar e și primul disc al unei trupe din Dej. Acum, în Dej, sunt multe trupe. Poate își vor scoate și ele, dar noi am fost primii.

Rep.: Cine compune muzica?

P.B.: În cea mai mare parte, Cornel. Are și timp mai mult. Dar toți venim cu idei. Și textele tot lui Cornel îi aparțin.

C.S.: Textele? Eu le scriu. Pentru acest disc nu m-am gândit la o tematică anume. Nu pot spune că discul are o poveste. Nu ne apucăm noi acum să criticăm societatea sau războaiele. Nici nu ocolim aceste subiecte. Pe discul nostru sunt de toate. Noi l-am produs, noi l-am și difuzat. Partea proastă e că sunt mulți nemernici care trag discul pe casetă și vând caseta. Numai în zona noastră s-au vândut 2.000 de casete. Nu e corect. Dar ce putem face, atât timp cât nu există lege?

Rep.: De concerte aveți timp?

C.S.: Da. Noi ne organizăm și concertele. În '93 am avut câteva în Dej, Bistrița, Zalău... Ne dorim un concert în București. Și cred că-i vom da în curând. Va fi un concert de binefacere. E dorința sponsorului. Tot ce o să încasăm vom dona, probabil, unei Case de Copii. Suntem conștienți că ar trebui să avem mai multe apariții în public, dar e tare greu să organizezi astăzi un turneu. Nu pot să fac trupele mari dacă n-au sponsori serioși, da-păi noi?! Anul trecut am fost de două ori în Ungaria. Prima oară a fost o invitație din partea unei Fundații culturale. Era un festival de lungă durată, în cadrul căreia o zi a fost dedicată rockului. A doua oară, la Budapesta, a fost un festival în aer liber, organizat într-o tabără internațională de studenți. Erau două scene: una mai mică și una mai mare. Noi am cântat pe scena mare. Din cauza unei neînțelegeri am ajuns cu o zi întârziere, așa că n-am cântat în ziua în care ne programaserăm inițial, ci a doua zi chiar pe la început, pe o căldură toridă. Erau trupe din toate țările, de toate stilurile. În drum spre Budapesta am cunoscut un domn din Franța. Părea interesat de ceea ce facem noi. Ne-a cerut adresa. Și chiar de curând am primit un fax prin care ne solicită niște înregistrări. O să i le trimitem, la un moment dat.

Rep.: Cum adică, la un moment dat. Un asemenea tren nu e bine să-l pierzi.

C.S.: Vine altul. Eu nu mă grăbesc. Sâmbel e cel care e nerăbdător, lui i se pare că totul e roz și că totul se rezolvă ușor. Acum avem și discul, se vor ivi și ocazii pentru concerte, o să devenim și cunoscuți. E timp, nu mă grăbesc și nici nu-mi place să-mi fac vise. Dacă e să se întâmple, se întâmplă!

TV CANAL + BRAȘOV

Începem o nouă colaborare cu un post tânăr. Pentru curioși, iată câteva dintre emisiunile mai importante. **Top1 - Top** (realizator Stelian Mătașe) conține clasamentul preferințelor telespectatorilor, de regulă elevi ai liceelor brașovene. **Inedit** (realizator Vlad Crăciun) se adresează celor cu gusturi gen The Clash, The Pogues. **Crush Your Ears** realizat de ex - Pansament-ul Attila Ticke Blaga (actual Nations Slum) este o emisiune de noutăți speed și thrash. Ioan Big semnează **Rock Story** care prin titlu spune tot. Materialele provin de la Mediateca „Norbert Detaeye” a Universității „Transilvania” din Brașov. Multe trupe din oraș sau județ sunt invitate la emisiunile **Rock On Brașov**. Pe 4 aprilie era rândul bucureștenilor de la Tectonic să apară live pe micul ecran, după concertul de pe 1.04. **Sindrom Jazz** îi aparține Eugeniei Brăescu. Sursele principale ale postului, pe lângă Mediateca amintită, sunt MCM Euromusique și producția proprie, care promovează muzica românească. Directorul de programe, Ioan

Big, împreună cu Stelian Mătașe ne-au oferit și un top din 2 aprilie: 1. Return To Innocence - Enigma, 2. Don't Go Breaking My Heart - Elton John & RuPaul, 3. The Sign - Ace Of Base, 4. U Got 2 Let The Music - Cappella, 5. I Wouldn't Normally... - Pet Shop Boys, 6. Another Night - MC Saar, 7. It's Alright - East 17, 8. Anything - Culture Beat, 9. Runaway Train - Soul Asylum 10. What's My Name - Snoop Doggy Dogg.

Un început promițător, care sperăm să aducă și revistei mai mulți cititori din Brașov.

Sanda Ladoși și două prietene din TV - Ioana Bogdan și Nicoleta Păun

3 din 10 pentru un show

A fost ediția a opta (etapa a doua). Tot la sala Savoy a Teatrului „Constantin Tănase”. De prezentat, a prezentat același Viorel Popescu. Publicul s-a schimbat, dar s-a și împușcat. Puțini însă buni, ar spune unii. Și chiar așa a și fost. Spectatorii au fost cei care au știut să încurajeze interpreții să aprecieze creațiile celor trei compozitori aflați în competiție: Viorel Gavrilă, Bogdan Cristinoiu, Petre Gălușanu. Ultimii doi, situându-se, în urma deciziei juriului, pe locul întâi. Piesa lui Bogdan Cristinoiu - „Noaptea e un sfetnic bun” - interpretată de Alina Coman în duet cu Sanda Ladoși s-a bucurat de succes încă de la prima audiere. Din păcate, sonorizarea ar trebui notată cu minus. Această notă și pentru decor (a fost sublim, dar a lipsit cu desăvârșire). Nu exagerez deloc. Scena a fost complet goală. Dacă soliștii din concurs sau din recital au trecut cu vederea peste aceste două neajunsuri, Laurențiu Cazan nu a vrut să se compromită, așa că a refuzat elegant

Bogdan Cristinoiu și duetul Alina Coman - Sanda Ladoși

să participe în recital. Ramona Ionica, Pompiliu Dârjan, Sanda Ladoși și Gabriel Dorobanțu au delectat publicul în partea a doua a spectacolului. Ramona Ionica a avut cele mai mari emoții. După apariția de la „Mamaia '93” aceasta fiind prima ei apariție importantă. Emoțiile au fost mari și pentru că a prezentat o piesă în primă audiere - „Trecutele vacanțe” - a compozitorului Eugen Mihăescu. Pompiliu Dârjan a fost însoțit de (citez din prezentarea făcută de Viorel Popescu) „două fete frumoase, cu două flori, predestinate să fie ca două flori, pentru că ele se numesc: Crina și Lorena” (?). Cele două „flori” au încercat să danseze. Uneori au și reușit să intre în ritmul atât de antrenant al rock'n'roll-ului prezentat de Pompiliu. Despre Gabriel Dorobanțu am aflat că și va publica scrisorile primite de-a lungul anilor de la fani și mai ales fane. Titlul cărții: „Hai vino iar în gara noastră mică”. El a fost și singurul solist bisat. Sanda Ladoși a interpretat patru dintre piesele incluse pe LP-ul „Când vine seara”. Și pentru că am pomenit de disc, și pentru că până acum nu am scris nimic despre ceea ce a fost la lansarea lui, o vom face cu această ocazie. Locul ales pentru lansare nu a mai fost de această dată magazinul Muzica, ci discoteca Vox Maris. Fericită alegere. Toți invitații au putut, în sfârșit, să stea comod, să audă tot ceea ce s-a

vorbit chiar dacă la locul faptei nu exista decât un microfon. Ziariștii au fost aleși „pe sprânceană”, cel puțin așa am înțeles de la Adrian Ștefănescu (ex. director de marketing al Electrecordului, actual director tot de marketing al firmei Cardinal). Discul a fost sponsorizat de firma Varlioom International Tour, al cărei președinte este Valentin Nedelcu. Cel care a vorbit despre Sanda Ladoși și care a fost pe post de „mediator” a fost actorul Costin Mărculescu. Cele opt piese de pe disc aparțin compozitorilor Dan Iagnov și Eugen Mihăescu. Deși ei fac parte din generații diferite, deși au stiluri diferite de a compune, amândoi au reușit să exprime prin cântece personalitatea Sandei. „Uneori mă întreb și eu, cum poate fi aceeași ființă și melancolică, pesimistă dar și foarte mult optimistă, exuberantă?”

Ceea ce e de admirat e că la lansare au fost prezenți atât colegii de bar ai Sandei, cât și alți prieteni: Geanina Olaru, Cristina Andrei, Alina Coman, Manuela Fedorca, Bogdan Cristinoiu, Silvia Dumitrescu, Elena Cârstea, Mihai Perșu și mulți alții. Cred că a fost cea mai filmată lansare. Echipele de Televiziune s-au întrecut pe sine.

TAURUS

PROFESSIONAL RECORDING STUDIO

„Dorese să-mi umplu buzunarele cu muzică, nu cu bani”

sau despre primul studio de muzică profesional de imprimări din Ardeal

De curând la Cluj-Napoca a avut loc inaugurarea studioului „Taurus”, primul studio de înregistrări din vestul țării.

De ce „Taurus”? Pentru că taurul, în mitologia greacă, reprezenta simbolul perfecțiunii și pentru că domnul Adrian Berinde, patronul acestui studio este născut în zodia Taurului, o zodie norocoasă, după cum singur ne-a declarat.

Plecând de mulți ani în Elveția, dl Berinde, de profesie pictor și caricaturist a cochetat cu regia de film și mai ales cu muzica. A compus și înregistrat în mai multe studouri din Elveția și Franța, dorind în tot acest timp să construiască unul acasă, adică în țară.

Dl Berinde a răspuns cu amabilitate la întrebările numeroșilor invitați.

De ce un studio? De ce muzica?

• În primul rând pentru că, muzica în Ardeal nu a avut nici o perspectivă până acum. Studioul este gândit și conceput ca un act cultural. O altă dorință a noastră este să putem revalorifica originalitatea patrimoniului muzical autohton, mă gândesc aici chiar la instrumente care își pierd originea în istoria acestui pământ, cum ar fi, frunza sau solul de pește. Eu doresc foarte mult ca această muzică, a noastră, să fie cunoscută și apreciată în afara granițelor. • De asemenea, toți cei care nu au avut ocazia să se afirme și care din motive financiare nu au putut să se

facă cunoscuți vor fi susținuți să „răzbească”. • Pe mine nu mă interesează profitul. Artă cere sacrificii. Consider construirea acestui studioului mai degrabă o datorie morală față de acest oraș și, în același timp, o plăcere. Satisfacțiile vor fi enorme chiar dacă vor fi numai de suflet și nu financiare... Vreau să-mi umplu buzunarele cu muzică și nu cu bani. • Tot ce s-a construit aici s-a făcut sub stricta mea supraveghere, de la primul, la ultimul cui (și au fost multe, vă asigur). Planurile de construcție au fost aduse din Elveția, dar sunt americane. Nu am apelat la nimeni, nu din egoism ci pentru că am vrut să-l fac într-un anumit fel și orice altă intervenție ar fi putut să schimbe ceea ce se vede acum... Am umblat prin multe studouri și când l-am cumpărat pe acesta am ținut cont de sfaturile multor profesioniști. • Până acum se spunea că înregistrările de la noi „nu sună” ca cele din occident, acum „trebuie să sune” ca acolo. Și ca un paradox, de exemplu, în Elveția sunt 7 milioane de oameni și cam 200 de studouri de înregistrare, în Ardeal sunt 7 milioane de oameni și un singur studio: acesta. Condițiile de înregistrare sunt perfecte, studioul având două compartimente de activitate, unul digital unde prelucrarea materialelor este asigurată de calculator și unul analog cu 48 de intrări în mixer și 12 piste de imprimare multiplă, pe casete Master DAT. • În acest studio vor lucra doi profesioniști cunoscuți, Sandy Deac, un foarte bun orchestrator și Ovidiu Buhășel, un excelent electronist și inginer de sunet. • Eu doresc ca toată lumea care va veni aici să plece mulțumită că a făcut o treabă bună.

A consemnat pentru VPR
Veronica

RADAR

nu cântă, dar dansează

Chiar așa. Sunt tinere, sunt drăguțe, dar mai mult decât atât, sunt foarte talentate. Dar știu și ele că parcă tot nu-i de ajuns ca să răzbească într-o lume în care trebuie să te orientezi prin luciditate și mai puțin prin instincte sau reflexe. Și-au propus să ajungă undeva sus și de aceea și-au fixat ținta și mai sus, pentru a ajunge acolo unde își doresc.

„Totul a început acum un an, când noi ne-am interesat de fapt de un curs de aerobică și am avut șansa ca doamna Anca Alexandrescu - fostă solistă a Operei Române - să ne ia sub oblăduirea dumeaiei”, ne mărturisește Mariana. În rest, pe lângă repetiții, repetiții și iar repetiții, Mariana Bogariu, Luminița Ion și Ana Maria Zvâncă frecventează cursurile de zi ale liceului teoretic „Traian”, mezină trupei Alexandra Nicolae fiind încă elevă în clasa a VIII-a.

Le dorește bătă pe toate planurile și să nu uităm că „cel mai frumos dar pe care-l putem face cuiva e speranța. Să nu ne zgârcim!” (D.R.)

Acuzat de omucidere, Snoop Doggy Dogg se află în fruntea topurilor mondiale. Paul Rimbaldi de la Rock & Folk îl interoghează pe acest rapper, un tânăr fin și răutăcios.

În septembrie '93 cel pe care noi îl cunoaștem sub numele de Snoop Doggy Dogg a fost chemat de poliția din Los Angeles în loc să prezinte MTV Video Awards. Snoop pledează pentru nevinovăția sa. Știi de ce? Datorită...

GANGSTA-RISMULUI

Piesa care explică cel mai bine ceea ce simte el se numește „Nuthin But A G Thang” și face parte de pe albumul lui Dr. Dre, „The Chronic”, care s-a vândut în două milioane de exemplare în '93. Gangsterii sunt împotriva legilor din Los Angeles, iar gangsta rap-ul este modalitatea de exprimare a acestor domni. Descoperind o adevărată tendință de distrugere, cu adevărat nihilistă, și acceptând să ignore umorul albumului, Snoop poate fi considerat un Sid Vicious al rap-ului. Diferența dintre cei doi este că Snoop umblă cu două pistoale de 38 asupra lui.

GANGSTERI

Nimic neobișnuit, pentru că două din trei case californiene sunt „garnisite” cu arme. Ca să nu mai vorbim de „artileria” din mașini...

Gangsta rimează cu gașcă. Nu toți tinerii negri din Los Angeles trec prin astfel de găști. Sondajele spun că un singur negru din zece face parte dintr-o gașcă și că 90% dintre tinerii negri duc o viață în spiritul legii. Ceilalți 10% sunt The Crips sau The Bloods. Snoop poartă cămăși largi, albastre, căcuile ca cei din The Crips. Sunt mai numeroși, dar The Bloods sunt mai uniți. Cele două găști sunt puternic înarmate. Sunt americani și le dreptul lor garantat prin Constituție. Evaluând decesele în urma luptelor dintre ei, se observă că există două motive: banii sau răzbunarea. Metoda? O mașină trece în viteză, cei din înăuntru își fixează ținta și trag. Se numește Drive By Shooting. Binevenită în anii '90. RUMORI

Faptul că „Doggy Style” s-a vândut doar în ziua lansării într-un milion de exemplare a determinat casa sa de discuri, Death Row, anticamera vedetelor rap, să-i plătească o cauțiune de un milion de dolari.

După ce data trecută v-am povestit cum s-au strâns rapperii noștri în Regie, azi o să vă spunem despre grupurile care se tot despart. În curând va deveni, probabil, chiar o modă.

Mai toată lumea cred că știe cum s-a dus de răpă NWA, probabil primul grup de rap, a cărui desființare a stârnit critici serioase din partea presei. Pe scurt, povestea a fost următoarea: Ice Cube, nemulțumit de atitudinea managerului grupului și a lui Easy E (aceștia trăgându-i în piept pe toți, cum s-a dovedit mai târziu) o taie prin '89, trânteste vreo patru albume și un EP și devine unul dintre cei mai controversați (și apreciați) rapperi.

Dre, sâțul și el, o întinde pe la sfârșitul lui '91, sparge toate topurile și încasările cu „The Chronic”, îl lansează pe Snoop Doggy Dogg cu care mai încasează niște milioane bune, devenind cel mai bogat rapper și unul dintre cei mai căutați producători de rap. Ren se pare că alunecă și el spre Death Row (casa de discuri a lui Dre), Easy E scoate un album pe care mai bine nu-l scotea, și cam atât până acum.

Alt grup celebru prin venituri și plecări masive de membri ar fi Boggie Down Productions. Dacă în '87 erau doar doi HRS - ONE și Scott La Rock, după moartea lui Scott a început o adevărată vânzoleală. Prin '89-'90 ajunseseră în trupă vreo șapte-opt oameni: KRS-ONE, D-Nice, MS Melodie (necasta lui KRS-ONE), Harmony (sora lui Melodie), Jamal-Ski, Willie D, Kenny Parker (fratele lui

SNOOP DOGGY DOGG

sau anul câinelui

Rock & Folk: De fapt, de unde-ți vine numele?

Snoop: Nu știu, e doar un nume. Mama lui spunea Snoopy, iar eu am a dat doggy Doggy...

Povestirile onirice ale lui Doggy, cel cărui fi era imposibil să seducă pe cineva, cu excepția mamei sale, constituie baza acestui album. Pasajele de orgă și arabescurile amintesc de Dr. Dre și dau o notă de duritate înregistrărilor.

Dar adevăratul „naș” al lui este renumitul George Clinton. Prima piesă extrasă pe single, „What's My Name” este o preluare după „Atomic Dog” a lui Clinton. „Am crescut cu muzica lui, dar niciodată n-am avut destul bani ca să-mi cumpăr un bilet de concert. Prima dată când l-am văzut pe Clinton în carne și oase a fost când a venit să lucreze la discul meu!”

Educația lui Snoop este una tipică de ghetto. „Am urmat ceea ce se numește Universitatea Malcolm X. Adică strada. Malcolm a fost un tip care știa o groază de șmecherii. De exemplu, când Martin Luther King a spus: „Țineți-l pe cel de lângă voi să nu

lovească”, replica lui a fost: „Lovește-l în bot!” Și eu sunt de acord cu el. N-am ezitat niciodată să dau într-un negru. Nu sunt rasist, iar muzica e un truc universal. Știu că muzica mea îi atrage în mod special pe negri, dar dacă și ceilalți vor să mă asculte, totul e O.K.”

La terminarea liceului a intrat pentru prima oară în pușcărie, fiind acuzat de trafic de droguri. Patru ani la rând a tot intrat și ieșit din arest. „În Statele Unite nu există nici o posibilitate de supraviețuire pentru un negru, decât dacă are pile sau e as la nu știu ce... La 15 ani știam exact ce vroiam să ajung. Dar nu știam că și se poate urca la cap la fel de repede.

R.&F.: Când ți-ai dat seama de lucrul ăsta?

S.: În pușcărie, când am văzut consecințele. Crezi că atunci când vei sta la pârtaie totul va fi sub control. Desori trebuie să fi cu ochii în patru, pentru că și gardienii, care ar trebui să te aperi, te bat mai rău!

HOMEBOYS

Trupa lui Snoop. Warren G. și Dr. Dre, Andre Ramelle Young, creatorul

gangsta rap-ului, comparat, ca producător, cu Phil Spector și Quincy Jones. Dre a făcut parte din Niggaz With Attitude (alături de Ice Cube și Easy E). Albumul lor, „Niggaz 4 Life”, a fost descris de „Rolling Stone” ca „sublim, dar de neascultat”, și a exasperat America. Acest LP nu vorbește decât despre „a omorî copoi, a detesta țările și a-i momi pe negri”.

NEGROTEI

Pe „Niggaz 4 Life” este o piesă pe care cuvântul „negrotei” apare de peste o sută de ori. Pe vremea colonialiștilor așa li se spunea. Acum 30 de ani, în urma revoltelor și a drepturilor obținute, au devenit „negri”. Malcolm și nu mai știu cum a lansat mișcarea „spune-mi negru, nu vreau să fiu alb”. Zece ani mai târziu comicul Richard Pryor a avut ideea de a se reboteza „negru”. A vândut un milion de exemplare din albumul său „That Nigger's Crazy”. Dar Pryor silabisește corect cuvântul „nigger”, așa că el nu e un gangsta. Îi făcea pe negri să rădă de propriile lor temeri și atenua presiunea.

CHRONIC

Acest renumit „Chronic” este o varietate de ganja care devine din ce în ce mai populară. „Este o nouă dimensiune”, spune Snoop. „A fost o încercare de armistițiu în '92, imediat după revoltele din Los Angeles. Se pare, însă, că toată lumea era ocupată să recreeze imaginea posturilor de televiziune. Bugetul anual al poliției din Los Angeles este de 300 milioane dolari. Primarul aloca pentru lupta împotriva șomajului și pentru zonele de sinistrități, precum Compton, doar 50.000”.

Apoi vorbim despre femei. „Whores” din engleză. În clipurile gangsta rapperilor femeile sunt, de obicei, gonflabile sau cu corpuri din desene animate. Iată un punct comun între rap-ul hardcore și rock: vorbim de un univers exclusiv masculin. Femeile sunt simple obiecte sexuale. Cel puțin jumătate din fanii lui Snoop și Dre sunt puști albi, de cel mult 12 ani. În '93 au cumpărat în special două albume: „The Chronic” și „The Spaghetti Incident?”.

Pentru Snoop nu toate femeile sunt la fel, dar atunci când face comentarii dure la adresa lor se referă, în mod special, la cele care vin în culise și vor să

se culce cu ei. Nu știu nimic despre ei, dar pe urmă îi poartă prin tribunale.

Snoop nu știe prea multe despre ceea ce simte femeia neagră americană, așa că am discutat cu Carol, producător. „Nimeni nu obligă pe nimeni să asculte aceste discuri. E chiar ciudat, dar televiziunea americană chiar n-are cea mai mârșavă sau degradantă părere despre femei. Eu le pot înțelege atunci când manifestează în fața magazinelor de discuri. Ele cred că gangsterii negri câștigă de o sută de ori mai mult decât copiii lor, care învață la Universitatea din California...”

GANGSTERI

Primii gangsteri au fost italieni, membri ai găștilor din Chicago, prin anii '20. Se luptau pentru drogurile acelei epoci - whisky - ul - interzis de prohibiție. Mureau împușcați de câte o rafală trasă din mașină și erau ridicați în slăvi de industria spectacolelor.

În august '93, la volanul jeep-ului său, Snoop a asistat la o dispută între prietenul său Shawn Abrams și un oarecare Philip Waldemarian. Potrivit raportului poliției, Snoop, garda sa de corp, McKinley Lee, și Abrams l-au urmărit pe Waldemarian până în parcul din Los Angeles, unde a fost doborât de Lee. El a declarat că Waldemarian a îndreptat pistolul asupra jeep-ului, așa că a tras în legitimă apărare. Cei de la brigada teroristă susțin că victima a murit de la un glonț... În partea dorsală. Avocatul lui Snoop precizează că Waldemarian mai fusese pușcărit pentru deținere ilegală de armă și că îl mai ameninșase de câteva ori pe Snoop.

Procesul se va desfășura în acest an. Dacă juriul va hotărî că Lee a fost încurajat de către Snoop să tragă, prin simplul fapt că el a continuat să conducă, Snoop este considerat complice și va face șapte ani pușcărie. Potrivit legilor americane este interzis să se discute afacerea înainte de proces. Care va fi verdictul, se pare că avocații lui vor lua cea mai mare parte a drepturilor de autor. Cât despre mass-media, arde de nerăbdare. Chiar dacă va trebui să existe cineva care să plătească pentru păcatele gangsta rap-ului, de ce n-ar fi acela Snoop Doggy Dogg?

Traducere și adaptare după „Rock & Folk”

Corina Vladu

HIP-HOP CONNECTION

Erick Sermon

când, după ce au scos două albume împreună, Mc Serch se desparte de ceilalți doi, Pete Nice și DADDY RICH. Fiecare și-a scos mai apoi câte un album: Serch - „Return Of The Product”, iar ceilalți doi „Dust To Dust”, și nici unul dintre ele n-a sunat

De 3RD BASS, s-a vorbit larăși mult, fiind considerat primul grup alb de rap „pur”. Asta însă până în '91

la fel de bine ca cele scoase când erau împreună.

Și dacă ar fi să-i luăm la rând, următorii ar fi cei de la Brand Nubian: Grand Puba, Derek X, Lord Jamar și DJ Alamo. După ce au excitat pe toată lumea cu primul lor album „All For One”, Grand Puba și la de mână pe Alamo, se despart de ceilalți doi și scot singuri un album - „Reel To Reel”. Derek X își schimbă numele în Sadat X și îl ia la rândul lui de aripioară pe Lord Jamar, își trag un DJ - Sincere - și o pun și ei de un disc: „In God We Trust” cu care îl taie și pe PUBA și închid și gurile celor care proorocseau sfârșitul „nubienilor”.

Iată-ne ajunși și în '93. Totul pare calm și liniștit. Hip-Hop-ul e în plină floare. Toate-s bune și frumoase. Și deodată șocul! EPMD și Eric B & Rakim, primate ca grupurile bune de dat exemplu pentru longevitate, anunță fiecare, că s-a spart gașca.

Cu Eric B. & Rakim treaba pare destul de simplă: după ce au anunțat oficial ruptura, Eric B s-a dat la fund (deocamdată), iar Rakim a apărut într-un rol secundar în „Gunman”, a scos un single „Heat It Up” și se pare că și albumul e pe drum. Ciudat e însă lipsa oricărei reacții atât din partea presei cât și din partea b-boy-lor.

Cu EPMD însă, lucrurile se complică. În versiune scurtă, povestea lor sună cam așa:

• 4 albume - Strictly Business (1988), Unfinished Business (1989), Business As Usual (1991), Business

Never Personal (1992) - Toate Devenite Discuri De Aur (vândute în Pește 500.000 de exemplare); • '91-'92: formează HIT Squad-ul, cel mai reușit „grup de grupuri”: EPMD K-Solo, Das Efx, Redman.

• În 1992 totul se duce naibii: Parish îl învinuiește pe Erick că i-a spart casa, iar acesta descoperă că n-are nici o acțiune din Shuma Management, compania lor de producție. Urmare: Erick o taie în Atlanta, scoate un album la Def Jam - „No Pressure”, produce pentru Illegal, Run Dmc, Boss, Shaquille O'Neal, Shadz Of Lingo, TLC, ABC, Redman, K-Solo, cumpără un magazin cu accesorii auto în subsolul cărui se află „The Underground”, studioul său de producție și își deschide un bar. Și devine pentru East Coast cam ceea ce este Dr. Dre pentru West Coast.

Parish - mai subțire: împreună cu DJ Scratch înființează PMD Records unde și produce noul album DASEFX și alte două grupuri: TOP Quality și Knuckleheads.

Aș putea să mai continui și cu alte grupuri. Primul la care mă gândesc este Main Source, însă deja am cam acoperit spațiul afectat rubricii și, oricum, v-am bombardat cu destule date. Așa că, de acum încolo, în funcție de întrebările, cerințele sau curiozitățile voastre, eu voi relua, în timp, fiecare trupă în parte.

Cam atât pe azi.

Sleek

PRE-TEXT

VIDEO muzicale

READER'S DI-GENESIS

Lectura/audiția integrală a unei opere (carte, disc, video) e apăsător și surmenajul specialiștilor, deliciul colecționarilor și boala civilizațiilor bătrâne. Necesită în primul rând timp. Ocupați cu afacerile, americanii au inventat un gen de carte care rezumă esențialul din sute de pagini. *Reader's Digest* se numește în limbajul librărilor de pretutindeni. Că e o treabă rea sau bună, nu-i treaba noastră. Dar genul ăsta de rezumat a pătuns și pe piața videocasetelor. Aici am avea ceva de glosat, cântărind părtinitori calitățile și defectele. Sunt convins că opinia mea, oricât de argumentată ar fi, nu va influența decizia diferitelor companii muzicale să fabrice sau nu astfel de produse. Mă voi opri deci la câteva chestiuni de ordin general, ca introducere în subiectul cronicii de astăzi.

Digest-ul video are ca regulă de bază cuprinderea unei perioade mari (cu discuri, membri, turnee, concerte etc.) din cariera interpretului sau grupului de care se ocupă. Se asigură un comentariu „la obiect”, din partea unui tip implicat în afacere, fie membru al formației, fie doar al staff-ului. Uneori se interviuează toți cei implicați, dacă au fost evenimente controversate. O firmă care se respectă procedează totdeauna cu grijă să mulțumească pe toți, oferind spațiu egal fiecăruia. Tot ca semn de respect pentru blazonul propriu, firma editoare face un inventar aproape complet al realizărilor și căderilor. Dezavantajul acestui demers provine din faptul că nici un cântec nu este complet, nici o înregistrare nu este integrală. O fi asta una din plăcerile gustate de lumea occidentală, nu contest. Poate că genul va prinde și pe-aici, dacă ne-am racordat la line-out-urile Europei. Iubitorul de muzică nu va salvia de satisfacție îngurgitând așa product. Evident, *digest*-ul funcționează ca deschizător de poartă. Consumatorul va merge apoi la raftul magazinului de unde va achiziționa colecția completă. Sau va comanda interactiv la TV, că d-aia s-a inventat minunea! La noi va mai curge apă tulbură pe cheiul betonat al Dâmboviței până vom găsi, alături de rezumatul aperiș și apetisant, integrala după care tânjim liniști. Iar când o găsim, precis n-avem bani de-ajuns!

Aceste considerații, mai degrabă gastronomice decât estetice (dar și gastronomia este o artă, cu estetica și dietetica sa!), s-au coint în urma lecturii casetei editate în 1991 de Virgin Rec. - *GENESIS - A History*. Cele 90 minute de bandă însumează scoțențe rare, din concerte și apariții la TV, unele cunoscute, altele care n-au mai fost scoase de prin arhive. Am remarcat perfectă imparțialitate a producătorului Robert Sidaway, care nu înclină balanța în favoarea niciunui dintre cei care s-au perindat/rămas în grup. Cunoașteți, desigur, istoria de peste un sfert de veac a faimosului nume. Pentru unii, *Genesis* înseamnă doar perioada cu Peter Gabriel, cel mult cu Steve Hackett. Pentru alții, *Genesis* înseamnă Phil Collins, adică *Follow You, Follow Me, In Too Deep* și *We Can't Dance*. Producătorul dă tuturor parte egală. Iar componenții - de la uitatul Jonathan King la volubilul Tony Banks, de la Anthony Phillips la Mike Rutherford, discută lejer și fără patimă, aducând la suprafață chestiuni de ordin general sau amănunte care fac deliciul fanilor devotați și substanța „istoriilor secrete”. Totul cu calm englezesc, cu inconfundabilul timbru al celui care a izbucnit în viață, are în spate niște realizări și în bancă un cont care îi permite noi proiecte fără teama că eșecul îi va sărăci.

Nu mă voi aventura cu alte comentarii, materialul este prea bine distilat ca să ofere analize nuanțate. Semnalez, că tot am ocazia, prestațiile scenice ale lui Peter Gabriel. Pe semne că omul făcea repetiții pentru video-clipurile sale de mai târziu, capodopere fără discuție (vezi *Sledgehammer*). Rezum (*digest*, nu?) și închei recunoscând că istoria asta a deschis poarta poștei mele, cu nefiind prea consumator/cititor de revelații ale genezei, ci numai de-ale geneticii, ginecoului și ginului.

M.V.Pop

Powerplay

Exclusiv prin poștă la:
POWERPLAY srl
O.P. 8 - C.P. 709
1900 TIMIȘOARA
tel. 056.14.14.26.

Înregistrări AUDIO - peste
500 CD - 8 lei/min.

VIDEO - peste 200 titluri -
8 lei/min.

Vânzări: CASETE AUDIO
ORIGINALE - 1400 lei/buc.

TRICOURI IMPRIMATE
(import) - 7000 lei/buc. + taxe
poștale;

CATALOG GRATUIT!

ROCK ONLY CLUB DIN ARAD

Clubul și-a aniversat recent un an de activitate aducând bucurii în inimile rockerilor din orașul de pe malul Mureșului. Au susținut recitaluri numeroase trupe dintre care li amintim pe Cargo, Neurotica, Ultimatum, Damnat, Dan Ionescu Electric Version, Ioan Gyuri Pascu & Pacific Experiment, Grimegod, Apostas, Thing To Come. La aniversare au cântat timișorenii de la Quo Vadis care au cucerit publicul și speră să participe la Rock 94. Printre intențiile organizatorilor se numără și recitaluri cu Survolaj, Pro Musica, Metrock. La Mulți Ani entuziaștilor colegi!

IRIS și RIFF la ARAD

Pe 17 martie Irișii au ajuns din nou la Arad unde n-au mai fost din 1991. Cei de la Riff au cântat cu solistul vocal Adi Igrisan, localnic agreat de spectatori. Biletele au costat 1.500 de lei, iar în sală au pătruns aproximativ 800 de plătuitori.

Relatările foarte subiective de la Arad au fost realizate de Mihai Neamțu

Riff au prezentat piese de pe albumul „Joc perfid”, dar și unele mai vechi. Show-ul Iris a suferit din cauza instalației de sunet, ba chiar și a luminilor. Au fost două bis-uri, iar majoritatea tinerilor au plecat mulțumiți.

SOUNDGARDEN Superunknown

Parcă ultimii doi ani n-ar fi fost decât o gravă eroare... O perioadă în care fanii muzicii dure, sincere, trebuiau să-și împartă preferințele cu niște bieți copii din flori al stilului grunge „de paradă”. Parcă ar trebui să mărturisim că refrenurile Nirvana sună uneori la fel de dulceag, pe cât de „dulceag” arată ascultătorii/ascultătoarele lor, și că există și puști de cîșpe pe ani care au pe perete postere cu Eddie Vedder. Ordine în tot acest haos al lumii muzicale a gecilor de piele vine să facă noul album Soundgarden, „Superunknown” - un titlu - în buna tradiție a celei dintâi megaputeri a Seattle-ului (vezi, de asemenea, „Ultramega OK”, „Badmotorfinger”) - pentru un album al cărui conținut nu lasă nimic de dorit. Într-un consens perfect, nici un sunet nu e strident sau nu apare

întâmplător. Vehemența cu care Soundgarden vor să-și asigure o dată și încă o dată propria poziție câștigată pe supra-aglomerata piață muzicală, este uluitoare. Și explicația acestui fenomen se găsește în intensitatea cu care riff-urile Soundgarden se imprimă pe circumvoluțiunile creierului, și în incredibila voce a unui Chris Cornell, care nu se sfiește să urle în toată puterea cuvântului. Și știe cum s-o facă, fără a deveni inegal sau inconsecvent.

Aceste calități au putut fi, însă, admirate și la celelalte albume Soundgarden. „Superunknown” merge pe un drum puțin diferit de „Badmotorfinger”. Mai variat, mai experimental, mai puțin comprimat. Din această

cauză, mai generos în mănuierea diverselor mijloace de expresie, acest al patrulea album de studio al cvartetului este plin de fascinante momente-surpriză.

Soundgarden cântă cu sentimente psihedelize și demonstrează, prin afirmații scurte și dure („Kickstand” - 1.30 minute) o tradițională conștiință punk. Înainte ca măcar un cântec să se apropie cât de cât de „rotăția heavy” a MTV-ului, intervine cu consecvență la câte o piesă lentă - liniștea dinaintea furtunii.

Membrii trupei au lăsat să se înțeleagă că ar fi experimentat multe pentru acest album. Operația a reușit, „Superunknown” nu dă deloc senzația de lipsă de orientare sau de motivație. Rezultatul este un album puternic, sfidător, plin de capacități sublimă și de o energie hipnotică. Un adevărat coșmar pentru camera oricărui tânăr, cum nu se poate mai bine.

Traducere și adaptare după
„Musik Express Sounds”
Manuela Boatch

Să facem din Dublin un Cardiff!

Am rămas și eu dator, o jărucă, cu ceva.

Adică, toată lumea dă cu părerea, dă cu presupusul, dă cu ce are în cap, în nas, în gât și urechi, iar eu nu intru în hora asta. Și mă refer la Eurovision în eurovizionarea mea. Copiii moșului, nu-i rău că merge Bittman cu un car de soliste (scuzați!) care bag sama că a început să se subțieze, Monica Anghel preferând să rămână solistă, nu coristă.

Dar, dacă tot am pronunțat expresia „monica anghel”, bateți-mă, smulgeți-mi unghiile din carnea de pe burtă, țineți-mă spânzurat cu capu-n jos, băgați-mi deștele-n menhină, dar eu tot vă spun că mi-a plăcut mai mult piesa cântată de criminala asta mică și împrăștiată, aia compusă de Marius Teicu. Așa cum mi-a plăcut anul trecut „Say Something” a lui Cazan. Și spun asta fără să jignesc pe nimeni, în fond e un concurs al mo-

GEORGE STANCA se benoclează pentru voi

mentului și atât. Sunt piese care iau Marele Premiu și mor o dată cu Festivalul care le-a promovat și sunt piese care nu iau nimic și mor la o sută de ani după moartea autorului. Ulte, fiul meu știe deja pe de rost „Say Something”. Pe scurt eu aș vrea să fie la Dublin cum a fost la Cardiff (cu fotbalul).

Acuma, altfel vorbind, mi-a plăcut ținuta de concurs a firmei Romagram, cu Luminița Anghel, cu Coțabiță și cu tot ce înseamnă în spatele lor acest Joey de Alvare, care știe ce știe, știe meserie. Păcat, dar, repet, așa a vrut juriul. Nu-i nimic, nici nu trebuie să riscăm un pronostic, iar, mai pe scurt, mă grăbesc că mă așteaptă o fată frumoasă, blondă, subțirică, talentată - Sanda Ladogi. Iat-o la lansarea discului ei, în toată splendoarea, am văzut-o la TV ușor melancolică, ușor sexy, oricum ve-

detă. Am început să ne lănsăm și noi stilul Hollywood cu bodyguardi, cu strălucire, nu-i rău deloc. Lasă că asta se petrecea nicăieri în altă parte decât la nostalgia discotecă a tinereților noastre pre-revoluționare. Și când zici Vox Maris, zici Nicușor Năstase și zici Andrei Pârtoș (să trăiești, șefu!), zici Vox Pop Rock. Hai că devin oportunist pentru unii, iar eu sunt un melancolic blegos, căci am obiceiul să scriu dimineața cu resturi de venin Teacher's în suflet, neastins, neastit încă de acreala unei ciorbe de stomac de vacă. În fine, iată că am luat-o pe o arătură sentimentală, uitând-o pe Sanda, dar Sanda, noi pe tine nu te vom uita, pe muzica ta vom dansa. Iar dacă nu...voi fi cu tine în gând. Oriunde și oricând.

Măcar până la cronica următoare.

George Stanca

EURO POP BOOK 1995/96

Centre D'Information Du Rock din Franța ne anunță, în exclusivitate, că se pregătește o nouă ediție a acestei „Biblii” a muzicii pop/rock europene. Țara noastră a fost prezentată în ultimele două ediții, iar VPR este reprezentanta oficială pe ROMANIA pentru alcătuirea paginilor ce ne revin. Artiști cu activitate discografică, producători, impresari, case de discuri, presa muzicală, promotori, posturi de radio, organizatori de festivaluri (pop, folk, rock, jazz) sunt rugați să li se legătura cu redacția, pentru stabilirea condițiilor de participare. Urmăzând să primim formularele speciale care vor fi completate strict la VPR. Pentru a nu se repeta greșala din 1992 când unii au trimis direct datele la C.I.R., motiv pentru care n-au pătuns în această lucrare vitală pentru profesioniști, e de dorit să ne sprijiniți pentru a realiza pagini corecte despre viața muzicală românească. Cei care nu ne vor furniza date exacte nu vor fi incluși. Vor fi necesare adrese, numere de telefon, fax, semnarea principalelor activități ș.a.m.d.

Vom reveni cu amănunte.

Cu ou și cu oțet

Victorie pe terenul adversarului

Știm acum ce piesă și ce solist ne vor reprezenta la Eurovision '94. Au câștigat doi oameni veniți din lumea rockului și acest lucru nu poate decât să ne bucure. Piesa care a ieșit pe locul doi aparține și ea tot unor muzicieni veniți din rock. Chiar dacă diferența foarte mică de puncte dintre ele mă face să cred că locurile puteau fi inversate și că deci au existat niște aranjamente și manevre cu substrat subiectiv-financiar în culisele juriului, cred totuși că este o mare victorie a rockului asupra muzicii ușoare. Care muzică ușoară a fost extrem de ușor reprezentată în această finală, vechii compozitori ori nereușind să treacă de preselecții ori pur și simplu neparticipând, probabil din lipsă de inspirație (care îi cam ține de mult). Și e clar că nu prea au fost piese de inspirație sau de luat în seamă la preselecții, pentru că din cele 16 rămase în finală, doar 5-6 au fost demne de interes, restul fiind evident o umplutură, care nu ar fi rupt târgul nici măcar la un festival județean. Acum n-aș vrea să se creadă că țin cu orice chip să insist pe conflictul artificial care există între creatorii din zona muzicii ușoare și cei care suferă cu rockul, dar acest conflict există și el este întreținut de toți cei care au de câștigat din muzica ușoară și care tratează rockul ca pe o Cenușăreasă. Între cei care se ocupă cu manevrele și jocurile de interese (mai mult financiare) sunt evident cei mai mulți din oamenii din Televiziune (redactori și șefi, nu băieții de cabluri) care, deși nu ni s-a spus au făcut și acum parte din juriu. Și acum ei au „ținut” cu oamenii rockului sau, mă rog, au fost obligați să țină. Obligați de împrejurări și interese, dar și de evidenta lipsă de formă a „maestrilor” muzicii ușoare. Care „maestri” au șansa de a câștiga și ei la un concurs de muzică rock, cu condiția să aibă curajul de a participa. Deocamdată au fost înfrânți pe teren propriu.

Rock Man

DRUG FREE AMERICA

Provenind din Leeds și autodescriindu-se ca „deep core trance”, în 1992 au fost aclamați nu numai de revistele dance, ci și de respectatul New Musical Express, toate cele patru 12" single-uri din acel an (Medication Time, Cyberspace, Can You Feel?, Loud Everybody) fiind declarate piese dance esențiale în Marea Britanie.

Înainte de a semna pentru două albume cu Dreamtime, Steve Dixon a trecut prin Detroit (locul de naștere al techno dance-ului), unde a înregistrat pentru Art Of Dance, labelul lui Kenny Larkins, ca și alături de Def Con 5, hard-core techno.

Dance am scris mai sus? Parțial, și mult prea limitativ. „Trip” este exact ceea ce se spune: o călătorie prin cele mai îndepărtate și obscure colțuri ale ceea ce numim generic techno.

Și nu numai. Mozaicul sonor este atât de dens și divers încât desfiind orice clasificare precisă. Etichetele se îmbulzesc – techno (eventual hard-core), dance, cyber, ambient, industrial... E un amestec bizar, bătut și contorsionat, uneori melodic, mereu hipnotic și fascinant.

Fiecare piesă are o identitate sonoră precisă, de la luminozitatea fluidă a începutului, „Cyberspace”, trecând prin urbanismul pe muchie sinucigașă din „Detroit Walkabout” (deja apărută pe compilația „Head Your Mind”) și călătoria se distorsionează. Dixon anunță „all options have now expired”, percepția se dilată, intră în expansiune, visul trece granița coșmarului, înainte și înapoi, și până la finalul „Drop Zone” nu știi dacă nu cumva nu ai decolat cu adevărat. Poate spre Cygn X-1.

Excursie concretă sau în spații virtuale, experiența merită încercată.

Adrian Colcaș

„Trip: The Dreamtime Remixes” (Dreamtime – 1993)

Când un grup care-și spune Drug Free America apare cu un album intitulat „Trip”, aproape sigur este vorba de psihedelism și experiment sonor.

„Vinovații” au o istorie în spate. Brian Moss a făcut parte din Vicious Pink, iar

Steve Dixon a petrecut ani întregi ca MC și dirijând spectacole de lumini. Primele rezultate sonore comune, a căror amintire a fost păstrată de bandă (hm, vinil) pentru marele (17) public, datează din 1988. Ca și primele succese.

Rock la colet

MY DYING BRIDE

„I Am The Bloody Earth” (Peaceville – 1994)

„Turn Loose The Swans” i-a consacrat pe My Dying Bride la un eșalon superior, iar forța sa a fost recunoscută chiar și de cei pe care i-a deprimat. Cum va reuși grupul să evolueze în continuare, evitând plafonarea și păstrându-și credibilitatea, rămâne de văzut. Poate că semne apar deja pe noul EP.

Pentru că „I Am The Bloody Earth” face mai mult decât să exploateze succesul celui de-al doilea album.

Piesa titlu provine din materialul înregistrat pentru „Turn Loose...”. Heavy, pumnul de oțel trece prin mânășă de catifea redusă la rol de ornament. Sampluri vocale (discrete și integrate perfect) îl au ca protagonist pe Ghost (G.G.F.H.), o adiere de nebunie furioasă tehnologizată.

„Transcending (Into The Exquisite)”, mutant extraterestru, colaj conceput și produs de Steve Dixon (Drug Free America) pe baza materialului albumului, are aceeași notă inclassificabilă ca și realizările D.F.A. Metal industrial aliergând cu 134 bpm (cu scurte pauze aproape deconcertante – ambiental pervertit, industrial ambient dance? – care-ți permit să-ți tragi răsuflarea), în fapt cu un bizar aer dansabil. My Dying Bride reduce la ipostazele de punct de pornire și de pretext. Cine se va plînge? În nici-un caz eu.

În fine, bonus track pe CD, „Crown Of Sympathy” într-o variantă remixată, nu prea îndepărtată de versiunea de pe album, cu excepția vocii recitative, sub efect.

Construcțiile industriale pot fi gotice, nu-i așa?

A. C.

NU ORICUM, CI CU „TH”

Aspiranți la titlul de zei ai muzicii rock: Cristian Popescu – 26 ani, voce, Lulu Virgiliu Popescu – 24, chitară solo, Andu Parton – 24, bas, Dan Dușea – 27, tobe, Cristi Soci – 22, chitară.

Reporter: De când sunteți în componența asta?

Cristian Popescu: De un an de zile. În februarie '93 a venit Dan la tobe în locul lui Adi Croitorescu.

Rep.: În ce context v-ați format, ca grup, și de unde a apărut numele de Pantheon? A venit din prima sau v-a fost sugerat ulterior?

C.P.: Eu și fratele meu ne-am gândit să înființăm o trupă. Încă de mici am studiat muzica. Îmi aduc aminte că teoria muzicală și solfegeul ne omorau...

Rep.: Asta o făceați în familie sau la școală?

C.P.: În familie! E o tradiție la noi să se studieze muzica de la o vârstă fragedă.

Rep.: Deci v-ați pregătit pentru clasic?

Lulu Popescu: Nici nu se punea problema să abordăm alte genuri muzicale... Toată ziua aveam teorie muzicală, solfegeu, componistică. Apoi am început să ne simțim atrași de curențele tinere, de folk...

Rep.: Când au apărut primele chitare în casă?

C.P.: Eu am avut prima chitară înainte de a merge la școală. Mi-aduc aminte că am cumpărat-o de la Saturn, de la niște cehi, în camping. Asta se întâmpla pe la cinci sau șase ani.

Rep.: Aceea a fost prima chitară adevărată?

C.P.: Nu era standard, ca mărime, era un pic mai mică, dar mă descurcam

PANTHEON

cu ea. Avea un sunet bun și era bine făcută.

Rep.: Tu, Lulu, când ai avut un instrument?

Lulu: La început mă jucam cu un acordeon, apoi am avut un pian, care a fost constant la noi în casă până când a trebuit să ne mutăm la bloc.

Rep.: Ideea de a forma o trupă bănuiesc că a apărut în liceu...

Cristian: Da, cântam pe la serbările școlare de sfârșit de an din Liceul Șincai.

Rep.: Erați un fel de staruri ale școlii?

Cristian: Nu, doar un grup folk, cu mai multe chitare...

Rep.: Cum ați ajuns la o trupă de altă structură decât folk?

Cristian: Am început să mergem pe la concerte, să ascultăm și altceva, de la Beatles la Metallica... La început am avut ceva discuții cu părinții, căora nu prea le plăcea genul ăsta de muzică. Apoi am început să ne strângem ceva bani, eu am intrat la facultatea de matematică... Și-acum îmi aduc aminte că puneam bursa toată deoparte... Mi-am luat o chitară electrică care, pe vremea aia, era 1350 lei. A fost un adevărat eveniment. Totuși, cu asta nu s-a făcut primăvară.

Încă nu puteam să punem la cale ceva

serios. Ne-a ajutat foarte mult Decebal Bădiță, cu care am fost coleg de liceu și de facultate. Așa am obținut o sală de repetiții la Șchitu Măgureanu. Asta se întâmpla prin 1988.

Rep.: Atunci aveți deja un nume ca grup?

Cristian: Nu. Aveam sala, eram numai noi doi și un puști la tobe, care nu prea știa să bată. Oricum, era un început. Abia după '90 am început să ne formăm, într-adevăr, o trupă. L-am cooptat și pe Andu, care e student la Construcții.

Andu: Am apărut în trupă în noiembrie. Formația nu avea nume pe atunci. Eram eu, frații Popescu, Cristi Soci și un baterist, Ștefan Cristi. Apoi am găsit un spațiu de repetiții în Clubul Facultății de Instalații. Ne-au dat și niște instrumente pe care le-am ales dintr-un depozit.

Rep.: Când ați stabilit numele?

Cristian: Ne-am tot gândit... Prima dată (să ne fie cu iertare, dar nu auzisem de Conexiunile din Brașov) ne-am ales Conexiuni. Cineva ne-a spus că există o trupă cu numele ăsta, așa că a trebuit să renunțăm. Primul nostru concert în formula actuală a avut loc la Balul Mărgăritului de la Facultatea de Drept, pe 29 februarie 1992. Spectacolul a fost sponsorizat de Ion Rațiu

și au mai cântat Iris, Vali Sterian, Mircea Banicua, Direcția 5, nume mari. Normal, trebuia să avem și noi un nume și a venit fiecare cu idei. Ne-am gândit la ceea ce înseamnă trupa pentru noi: ceva strâns, ceva de care să nu ne batem joc...

Lulu: Și ne-am decis să ne numim Pantheon. Ne-am inspirat din „Legende Olimpului”. Pantheonul zeilor, dar nu oricum ci cu „th”. E un nume care impune respect, credem noi.

Rep.: Ce altă muzică mai ascultați?

Lulu: Suntem impresionați de noul curent din Seattle: Green Jelly, Ugly Kid Joe, Pearl Jam, Nirvana, Red Hot Chili Peppers, Porno For Pyros, rock-ul alternativ, U2...

Rep.: Ce perspective aveți?

Cristian: Nu facem asta ca pe o meserie, nu ne-am gândit că o să trăim din muzica pe care o facem. Asta e deocamdată pasiunea noastră, pentru că realitatea ne spune că nu se poate, cel puțin deocamdată, altfel.

Rep.: În faza actuală, cât de greu e pentru voi să ajungeți să înregistrați o melodie într-un studio profesionist?

Cristian: Noi avem idei, dar nu le putem dezvolta, pentru că tehnologia asta veche ne cam taie avântul.

Rep.: Să spunem că ați făcut o piesă și că sunteți în studio. Unde vă poticniți?

Lulu: În primul rând sunetul de studio e total diferit de sunetul de sală. Avem neapărat nevoie de o perioadă de adaptare. Iar pentru mixaj, ne dăm pe mâna profesioniștilor de acolo.

Rep.: Cum poate ajunge muzica voastră la public?

Cristian: Deocamdată piesele noastre au fost difuzate la Fun și la Radio Delta și se pare că prind la public.

Rep.: E adevărat că aveți inclinații excesive pentru vodcă și femei?

Cristian: Nu e nici un exces. Titlurile din „Ev.z.” au fost la băscălie. Chestia cu cântatul la ușă... De fapt, ne-au întrebat în deschiderea cărei trupe am vrea să cântăm. A fost un joc de cuvinte. Presa ajută enorm, e deja un gir moral pe care ți-l acordă.

Rep.: În ce mod vă pregătiți aparițiile scenice?

Lulu: Pentru noi o apariție scenică înseamnă un show complet, dar nu ne facem o regie de spectacol. În afară de piesele „Lacrimi în inima ta”, „Apă și foc”, „Flăcări”, „Tot așteptând”, „Keep On Fight”, avem și câteva preluări Guns N'Roses, Metallica și ne gândim și la o preluare Green Jelly.

Rep.: Încercați să vă atrageți publicul șocând fie prin comportament, fie prin vestimentație?

Andu: Nu neapărat. Depinde de public. Trebuie să fim pe aceeași lungime de undă cu el, să ne adaptăm.

Rep.: Cu ce ochi priviți scena rock autohtonă și cam ce vă place din ceea ce se cântă?

Andu: E o întrebare delicată... Deocamdată e o explozie de elan, dar neconcretizată prin nimic serios. N-am auzit încă nimic care să fie compatibil cu muzica bună.

Cristian: Nu simt că ar fi apărut curente noi și nici nu văd vreo evoluție. Din punct de vedere componistic, se copiază foarte mult.

Rep.: O ultimă întrebare: ce vă doriți cel mai mult?

Andu: Să fiu în stare să scot un album bun alături de băieți.

Cristian: Să rămânem în formula asta pe o perioadă lungă și să scoatem cât mai multe discuri.

Lulu: Să-mi iau o chitară performantă și să cânt cât m-or ține puterile.

Andrei Partoș

COSMAR PE STRADA MORTII

ALTE FORMAȚII NAUSEA

Combo grindcore/thrash, constituit în jurul chitaristului Oscar Garcia

BAD NEWS • BAD NEWS

• Futurist Records, o nouă firmă americană, a preluat o parte a vechiului catalog Noise Records (care include grupurile Kreator, Mordred, Celtic Frost, Voivod și Helloween). Discurile sale, între care se află antologicele „Killing Technology” – Voivod și „Pleasure To Kill” – Kreator vor fi distribuite în State prin intermediul contractului semnat cu BMG.

• Speed – metalisti din Florida, Iced Earth, au înregistrat în Morrison Studio (1) cu Tom Morris (1f), ca producător al noului LP „From The Cradle To The Grave”, incluzând 12 piese și peste 70 de minute de muzică.

• Vechiul grup californian Krüpt, afirmat în thrash cu opt ani în urmă, revine cu un demo cu șase piese de o remarcabilă calitate. Dacă doriți date suplimentare despre acest combo situat pe urmele Forbidden/ Testament/ Violence și specializat în lansarea a „100 de riffuri în șase minute de muzică”, puteți scrie la: Krüpt PO Box 724, Fontana, CA 92334-0724.

• Cea mai notabilă schimbare de pe noul demo (cu două piese ale lui Brutal Groove) constă în înlocuirea lui Debbie

(ex-Terrorizer), format la Los Angeles în 1989. Discul single „Psychological Conflict” (1990), scris în colaborare cu Jesse Pintado (Napalm Death, ex-Terrorizer), urmat de caseta „Production Ends”, provoacă interesul casei Wild Rags, care realizează la începutul lui 1992 LP-ul „Crime Against Humanity”.

NECRODEATH

Alcătuit în 1984 ca Ghost Rider, realizează sub actualul nume casetele demo „Mayhemic Destruction” (1986) și „The Shining Pentagram” (1987), prin care devine cel mai apreciat grup black metal din Italia. Influențele sale numite Possessed/Slayer/Sodom/Destruction pot fi întâlnite pe LP-ul „Fragments Of Insanity” (Metal Master, 1989), dar și pe excelentul split-album (cu Schizo) „Mondocane” (Discomagic, 1990), dovadă că death/thrash-ul italian nu e un simplu interludiu muzical.

NECROPHAGIA

Pionier al death-ului american de importanță medie în dezvoltarea curentului. Prin două albume editate de New Renaissance, „Ready For Death” (1986) și „Seasons Of The Dead” (1987) influențează puternic grupuri extreme ale noii generații, precum Devoid și Immolation.

NECROPOLIS

Plini de entuziasmul juvenil caracteristic, Chris Suaw (c), Randy Kushner (v/c), Rus Di Benedetto (b) și Danny Persico (d), alcătuiesc grupul în ianuarie '91 la New York. Primul demo cu trei piese dezvăluie un death-metal brutal cu un particular feeling doom, bine interpretat și de reală perspectivă.

Gun cu Jim Atkinson, mutare ce conferă trupei un nou sunet, dar nu trebuie omis nici excelentul travaliu al bateristului Darren Minter (cel care a „bătut” pe LP-ul Heathen „Victims Of Deception”). Noul material muzical al trupei prezintă un power-thrash solid în vâna unor Panthera/Exhorder. Fiți cu ochii pe acest grup care-și descoperă o nouă identitate, iar dacă doriți demo-ul „Psychosphere”, trimiteți patru parai la: Brutal Groove, PO Box 216171, Sacramento, California, 95821.

• Cel mai ambițios produs underground al ultimelor săptămâni pare să fie demo LP-ul „Formulations In Black” al americanilor Simple Aggression. Având costul de 25 dolari (1), o producție bună, copertă și fotografii color, include 12 piese de „thrash comercial și foarte accesibil”. Acest grup excelent a semnat nu de mult un contract cu labelul local Leviathan Records, care-l va edita în 1994 pe LP/CD. Contact: Simple Aggression/2533 Dale Ct., Crescent Park, Ky 41017.

Gabi Gomboș

• Am primit în urmă cu câteva zile o interesantă scrisoare din Alexandria, de la domnul Filip Cătălin patronul unei societăți private care, credem noi, ar putea ajuta rockul românesc. Cităm: „Suntem o firmă de import-export instrumente muzicale, firmă ce nu și-a propus îmbogățirea prin comercializare, ci dorește, pe cât posibil, să ajute doritorii unui sunet de calitate în procurarea unor accesorii adecvate cerințelor profesionale. Prin contractul și reprezentanțele pe care (cu greu!) le-am stabilit, am obținut posibilitatea de procurare a feluritelor instrumente de la firmele Marshall, RCF, Roland, Ibanez”. Pentru cei interesați, societatea UNISON vinde și procură (la comandă): amplificatoare Marshall JCM 800,

WAGNER'S

100 Wx2; boxe Marshall Model B cu difuzoare Celestion G 12 M 4x25 watts; difuzoare RCF L 651, 18” – 600 watts; drivere RCF TW 101, 100 watts; chitari Ibanez – Westone cu Fine Tuning; vibrator Bendmaster de Luxe, menghină, 2 hum + 1 coil (5 doze); procesoare chitară Roland ME – 5, 64 preseturi, Midi In, Midi Out, compressor cu 4 reglaje, Over Drive, Super overdrive, Equalizer, Chorus, Flanger, Noise Suppressor, Digital Delay, Digital Reverb; equalizer Tron 2x15 benzi, cablu multicolor, doze Di Marzio SD – 2 Humbucker. Relații la telefon: 0913.12.476 (după ora 20.00).

• O nouă trupă heavy-metal bate la porțile consacratei naționale: Wagner's din Oradea, cvarțat format în decembrie 1992. Cînd mai deunăzi despre câteva trupe din Austria, Elveția și Olanda că au susținut în jur de 20 de concerte până la apariția primului 7” sau CD, am rămas impresionați de cartea de vizită completată în doar un an, de tânărul band din Ardeal. Debutul are loc chiar în luna formării la Praid, Oradea: 2 ore de show după numai 6 repetiții (!). Ur-

ACTUALITATE ROCKUL NOSTRU

mează în ordine: Oradea (ianuarie '93), Odorheiu Secuiesc (februarie) și din nou două concerte acasă în martie, lună în care chitaristul solo este înlocuit de Sütő Dezső „Tifus” originar din Odorheiu. După alte 5 repetiții bileții deschid acasă pentru TANKSAPDA din Ungaria, prezentând piese în primă audiere. Din aprilie până în decembrie s-au produs încă de opt ori acasă, dar au fost prezenți și la Aiud, Valea lui Mihai, Arad, Salonta, Carei, Borș

(august alături de Neurotica și maghiarii BIKINI), Alesd, Râmnicu Vâlcea (Constelații Rock). Anul acesta Wagner's au apărut în alte două concerte iar pe 11 martie, alături de Displace și Psycho Symphony au participat la un concert de binefacere susținut în rockote-ca din oraș. În tot acest timp componența în care s-a ro-

dat grupul a fost: Szabo Alexandru (voce), Tifus (chitară), Stark Christian (bas) și Szentesi Tibor (tobe). Preferințele muzicale ale trupei cuprind numai heavy direct și de bună calitate (Manowar, Iron Maiden, Accept, Judas Priest) plus Pokolgep și Metallica. În așteptarea casetei demo promisă, vă informăm despre proiectele viitoare: o înregistrare TV în aprilie pentru IMN înregistrarea LP-ului „War Of Metal” cu 10 piese trase în studiourile Migas Real. „Discul” produs și editat de firma „Draxler & Draxler” din oraș va fi distribuit numai pe casete audio la un preț acceptabil și va apare în luna august. Pentru promoție sunt planificate patru clipuri realizate cu Nicolae Moranciu de la TVO. Invitația pentru lansare ne-a sosit deja, promitem să fim prezenți. Grupul poate fi contactat prin Christian Stark, str. Transilvaniei nr. 8, bl. U2, sc. C, et. 8, ap. 108, Oradea 3.700, telefon: 059/148510. În premieră națională, publicăm fotografia trupei și autografele celor patru oferite revistei noastre.

• Asociație Rock Aid din Bacău, aceeași care a organizat Galele din

toamna trecută a inaugurat pe 4 martie un club rock a cărui activitate concertistică se dorește permanentă. În fața a circa 300 de plătitori ai biletelor de 500 de lei s-au produs trupele locale Krisis și Totem. În componența ultimilor au avut loc modificări de personal: vocalul Cornel Bostan a fost înlocuit de Tiberiu „Tibi” Ioniță (ex-Post Mortem) în timp ce chitaristul secund, Bogdan Simion s-a retras din cauza studiilor pe care le urmează la Iași. Deci, Totem '94 arată astfel: Tibi Ioniță (v), Mihai Grecea (c), Cip Biliș (b), Iulian Țutaniș (t). Recitalul moldovenilor incluzând hitul „Sex & Violence”, propriile compoziții, reluarea „Anarchy In The U.K.”, un aranjament rhythm'n'blues și un pasaj chitaristic din Malmsteen a fost extrem de gustat de publicul băcăuan. Sunetul, la rândul său a fost excelent. Un prim turneu este planificat pe 1, 2, 3 aprilie cu Ura de după ușă cap de afiș, în localitățile Bacău, Piatra Neamț și Roman.

• Grupul heavy-metal Talne caută urgent basist cu scule. Telefon: 661.71.06 (cu Andy).

• Baterist, posesor de tobe Toma ultimul tip, caută trupă pop-rock. De asemenea vând sistem P.A. complet 1.200 watts (boxe, puteri, mixer, crossover-toate originale) și un set de tobe Pearl. Contact: 967/12461 (Dan, din Blaj).

• ETERNAL se numește noul grup bucureștean doom-metal, alcătuit din doi componenți ai defunctului Punct Mortal: Răzvan Alexandru (chitară/vocal) și George-Angel Tudor (tobe). Noul cooptat se numește Dragoș Grigorescu (chitară/backing vocal), Ștefan Buruiană (bas, înlocuitorul lui Daniel „Șarpe” Oană) și Oana Balaci (clape/backing vocal). Aceiași Răzvan propune înființarea unei BURSE a INSTRUMENTISTILOR LIBERI. Deci toți cei care vor să cânte și nu au cu cine (sau curaj) sunt rugați să ne scrie. Se vor alcătui tabele pe localități și instrumente care vor fi publicate periodic la această rubrică. Așteptăm scrisorile voastre detaliate (numele, vârsta, telefon, instrument, ce scule posedă) la C.P. 11-42, sector 2/72.400, București

Gabi Gomboș

Gazda de prieteni

• Max Deatherul (Vaslui) 1) Despre „inventatorul” deathului am povestit pe larg în primele episoade ale „cosmarului” din perioada când ne numeam altfel. Trupa etalon a deathului modern este considerată în unanimitate Death. 2) Prima trupă thrash/death românească? Din câte știu eu Asalt (mențiune de Buzzo Top T 1986), separat în două la scurt timp, scindare în urma căreia au apărut Tecnonic și Viking (ulterior rebotezată Salt și din nou Asalt până la dizolvarea din 1992). 3) Primele trupe rock de la noi au apărut la începutul anilor '60 și se numeau, Sfinții (ulterior Phoenix), Sincron, Mondial, Olimpic '64 (cea mai iubită în mediul studențesc) și, desigur, au mai fost și altele. Nu există însă nici un document care să ateste ca exactitate nașterea primului grup rock autohton. 4) Discografie Kreator: „Doomsday News” (compilație) 1984; „Endless Pain” 1984; „Pleasure To Kill” 1986; „Flag Of Hate” (MAXI) 1986 After The Attack (mini LP) 1987; „Behind The Mirror” (Picture MAXI) 1987; „Terrible Certainty” 1987; „Out Of The Dark” (Live/mini LP) 1988; „Extreme Aggression” 1989; „Coma Of Souls” 1990; „Renewal” 1992; „Brainseed” (EP) 1993, toate la casa Noise. 5) Discografiile Slayer și Sepultura au fost publicate de ne-

numărate ori atât la noi cât și în alte publicații. Deci, pe curând. • Vlad Mocanu (com. Ștefănești, Jud. Botoșani) 1) Componența Obsessed: Scott „Wino” Weinrich (v), Dave Chandler (c), Greg Rogers (b), Scott Reeders (t) a realizat albumul „Lunar Womb” la casa Hellhound în 1991. Pe discul anterior „Tombstone Highway” (1990) secția ritmică era alcătuită din Mark Lave (b) și Ed Gull (t). 2) Pe scurt despre cvarțetul doomcore suedez Count Raven „o adevărată rază de soare în comparație cu nihilismul death și atitudinea distructivă a thrasherilor extremiști”. Componența Christian Lindensen (v), Dan Fondelius (v/c/k), Tommy „Wilbur” Eriksson (b), Christer Peterson (t) înregistrează albumele „Storm Warning” (Hellhound/1991) și „Destruction Of The Void” (Hellhound/1992) după care Christian pleacă la Saint Vitus. Grupul continuă ca trio (cu Fondelius pe voce, asemănarea timbrului său cu cel al lui Ozzy Osbourne surprinzând mulți ascultători) și în 1993 lansează „High Of Infinity” la același label. 3) Punct final „serialului” tău și aștept vești proaspete.

• Metalul S.A. (Bragor) 1) Mă autorizezi să-ți public adresa? Mai mulți corespondenți mă întreabă de tine. 2) Am primit de la tine ambele scrisori. Urările au

foast primite. 3) Ț-ai procurat colecția sau vrei să-ți trimiți cu numerele restanță? 4) Nu-mi imaginez cum „arși” ca moartea chiar dacă ai slăbit 3 kg. 5) Păcat că, deși sunt atâția fani Metallica nimeni n-a scris nimic pentru prima parte a lui februarie când Cliff Burton ar fi trebuit să împlinească 32 de ani. Tot vechii corespondenți rămân cei adevărați. 6) Notez și părerea ta despre Metrolite: „Plagiatori pur și simplu. Las la o parte influențele evidente Slayer și amintesc numai acei pașaj Coroner copiat 100 % pe „Kill That Hooker”! Personal cred că bileții au un potențial power remarcabil, chiar dacă influențele sunt uneori (prea) vizibile. Și apoi, Ancesting nu sunt total inspirați de Metallica (veche) și asta nu-i oprește să cânte bine? Ca să nu mai vorbim de Altar și Neurotica în țară sau de Kingdom Come și Whitesnake dincolo (considerați la vremea lor „plagiatori de marcă ai Led Zeppelin-ului”). Vrei să-ți spun o trupă care nu copiază pe nimeni? Vecinii tăi de la U.D.D.U. 7) În schimb ai dreptate cu slaba calitate a emisiunilor TV dedicate rockului. Dar de unde altele? Multumesc-te și tu cu MTV-ul. 8) Pentru corespondență, găsești adresa lui Asmodeus la rubrica de anunțuri. Atacă-i căci merită. 9) Nu m-am plâns și după cum vezi Ț-am răspuns la toate subpunctele

scrisorilor. 10) Aștept noulăți (pipera) despre Atrocity, furnizate de prietena ta.

• Nica Adrian (București) 1) Rage este un grup german de mare talent, considerat de unii critici „un Zappa al metalului avangardist”. Muzical se situează între Helloween și Coroner (dacă vrei neapărat etichetări, poți nota: Techno-speed-metal melodic). 2) D.R.I. este o trupă fanion a stilului hardcore, Magnum cântă un hard rock dominat de clape, Damned interpretează punk (new wave), iar Forbidden thrash clasic. Dacă dorești amănunte, revino.

• Jurcan Ion (Oradea) 1) Fiește de pe „Death Shall Rise” (Cancer): „Hung, Drawn And Quartered/Tasteless Incest/Burning Casket/Death Shall Rise/Back From The Dead/Gruesome Task/Corpse Fire/Intenal Decay”. 2) Am primit ambele scrisori; te-am „pasat” și pe la anunțuri.

• Scorpioana (Botoșani) 1) Bine ai revenit, tizi! Mă bucur că la Botoșani

rockul există prin tine, prietenii tăi și cei câțiva entuziaști care organizează rockotece două zile pe săptămână (ohoh!). Dar trupe nu mai aveți? 2) Sper că în această vară să ajung și prin nord. Atunci te voi contacta, la fel și pe Vlad Mocanu. 3) Anunțurile apar la rubrica cu pricina. Și eu sper că următoarea scrisoare nu va mai fi peste un an.

• Mihai Neamțu (Miclăuș, bl. 102, sc. C, et. VI, ap. 26, Arad/2900) 1) Ț-am publicat adresa și rugăminte pentru Alina „Metalul S.A.” de a-ți scrie pentru a vă cunoaște mai bine. 2) Informațiile tale despre rockul local sper să aibă continuitate. 3) Crede-mă, mi-e absolut imposibil să caut un simplu articol în zecile de publicații străine străne de-a lungul anilor. La mine, toate datele stau pe fișe, repartizate pe stiluri și volume. Și să ști că în plic nu mai există nimic în afara scrisorii. All the best! și Țe.

• Mihai Schuldiner (Ploiești) 1) Despre My Dying Bride ai avut date des-

• În ciuda afirmațiilor mai mult sau mai puțin fondate apărute în ultimul timp și care asociază rockului (și rockerilor) credința în teneacă în satanism (idee vehiculată și pe la noi nu demult de câteva cotidiane dornice de „senzajii tari”) tot mai multe personalități ale muzicii rock încearcă să demonstreze logic și cu claritate că studiul ocultismului științific și a magiei milenare nu are prea multe în comun cu destructivitatea gratuită și fanatizată sub care se așază așa numiții slujitori ai lui Bezebut. Și dacă într-adevăr reacțiile bastarziilor infernului au existat uneori alimentând nu de multe ori paginile publicațiilor de scandal – așa aminti aici sinuciderea vocalului de la Mayhem în iarna lui 1991, alături de piromanie la adresa instituțiilor bisericești salvate de Christian Grishnacht de la Burzum sau declarațiile șocante ale lui Euronymous de la acoșii Mayhem – cert este că afirmații precum „black-metalul este pentru oameni brutali care sunt în stare să ucidă” (Euronymous) sau „Oamenii sunt proști și ei există pentru a urma un conducător” (Count Grishnacht/Burzum) par mai degrabă să adere neo-nazismului decât satanismului. Mai nou, chiar Euronymous și-a primit „pedeapsa” fiind găsit înjunghiat, posibil de un rival al sectei sale Black Metal Council. Între posibili acuzați: chiar Count Grishnacht. De altfel, chiar muzicienii unor trupe remarcabile au fost nu de puține ori ținta atacurilor unor ireponsabili ce confundau imaginea ingerului izgonit din Rai cu nonsensul crucii întoarse și bizareria semnificației

De la voi la noi (și invers) VIA METAL

numărului 666. Astfel, în 1992 Cristofer, solistul de la Therion, era cât pe ce să-și vadă casa în flăcări datorită imensei „trădării” a grupului său care abandonează textele politice în favoarea celor ocultiste. Nici Paradise Lost nu au fost scutiți de emoții când autobuzul cu care călătoreau a fost atacat de niște descerebrați norvegieni. Și pentru că lucrurile să fie puse la punct o dată pentru totdeauna, inteligența adepților ai misterului întunecat nu s-a eschivat în a-și exprima punctul de vedere. Astfel, membrii grupului suedez At The Gates, avangardiști care combină întunecimea black metalului cu o măiestrie instrumentală de excepție afirmă că „satanismul nu este o religie, ci un simbol al libertății. El nu implică să fii rău, ci este o filosofie aparte în care sunt integrate multe din problemele vieții”. Iar Ted Skjellum (alias Necrotic Culto de la Dark Throne) pune punctul pe i: „Black metalul este pentru mine doar aspectul muzical al religiei mele. Toate aceste acțiuni destructive, atacurile, crimele și incendierile pomenite sunt pur și simplu copilărești. Ele sunt «opera» unor maniaci și răufăcători și n-au nimic comun cu muzica...”. Mika Luttinen de la Impaled Nazarene confirmă: „Sunt împotriva părerii norvegienilor care confundă black metalul cu satanismul, pentru că satanismul nu poate fi un gen de muzică. El definește poate viața unui om care trăiește pentru

întuneric și pentru forțele sale este obligat să învețe constant pentru a discerne cu adevărat binele de rău și invers (...). Toți acești indivizi care amenință, lovește sau te sună noaptea pentru a profeta injurii sunt mai degrabă bolnavi mintali decât satanici!”

Așa că celor tineri aflați în pragul alegerii între cele două tabere nu le propunem decât o singură și avantajoasă soluție: să ia aspectul, imaginea exterioară, ca pe un simplu „truc” destinat marelui public (în definitiv trebuia să existe și opusul „white-metalului”, nu?), să se aplece mai puțin asupra mesajului și mai mult asupra muzicii, de multe ori excepțională, practică de cei care consideră mai călduroasă lava din interiorul pământului decât energia soarelui. Am convingerea că ascultând Dark Throne, Impaled Nazarene, Belial, Beherit, Imperial, Emperor sau At The Gates vor

descoperi noi simboluri muzicale, un sunet hotărât și o mare doză de talent. (Articol realizat cu ajutorul competenței noastre colaborator Amadeus din Timișoara, cărui li mulțumim încă o dată pentru toate „implicările” sale.)

• Același corespondent ne indică (legat de salutul nostru mai vechi) existența trupei germane BLUUURGH autorul unui 7” la Cannibalised Serial Killer „Suffer Within” (4 piese editate în 1992); este amintită de asemenea existența grupului Bloodream (cu Joey Hannemann și Tom Araya copii) posesoare a discului „Death By A Clothes Hanger”. Există undeva un fan Slayer ultra-documentat care să ne ofere relații?

• La mijlocul lunii februarie, Atrocity urmau să viziteze Brașovul. Nu în concert bineînțeles, ci ca urmare a proiectului de videoclip început toamna trecută și a căror prime filmări au avut

loc la „Castelul lui Dracula” din Bran. Informația ne-a sosit de la Metalul S.A. din Brașov (care împreună cu o prietenă a reușit chiar să stabilească un contact cu deatherii germani). Așteptăm amănunte.

• Cu părere de rău, Asmodeus (București) îl informează pe Urătania (Sibiu) că (neoficial) Incubus s-a spart. O informație apărută anul trecut, dar care a ajuns de curând la noi confirmă această știre. La finele lui 1992 grupul a revenit la New Orleans, motiv pentru care basistul Marc Lavenia a părăsit trupa. Deoarece vechea componență și-a asigurat titlatura pe cale judecătorească, frații Howard (Francis, c/v și Moises, t/v) nu mai pot înregistra sub vechiul nume. Și tot de la colaboratorul nostru din capitală aflăm că, pentru a se încurca și mai tare situația în jurul denumirilor Massacre/Massaker/Massakra a mai apărut recent și-un Massacre (!!!) din Costa Rica (!?).

Heavy Metal Lexikon

Beau Nasty

Debutul acestei trupe din Los Angeles a însemnat o apariție interesantă și pentru Europa. Trupa a fost fondată în 1989 de vocalistul Mark Anthony, care cântase câțiva ani în diverse formații locale, dintre care cea mai cunoscută era Tokyo Rose. În cadrul ei l-a cunoscut și pe chitaristul George Bernhard, care a cântat la Lee Aaron, pe primele lor discuri. Basistul Doug Baker și bateristul Mike Terrana fuseseră înainte în trupa chitaristului japonez Kuni. O dată cu sosirea lui Brian Young, chitarist, Beau Nasty a luat cu adevărat înălțare.

În 1989 a apărut la Epic/CBS albumul de debut „Dirty But Well Dressed” (murdar, însă bine îmbrăcat), titlu care caracterizează cu o precizie rară conținutul acestui LP. Este un album de hard rock cu pasaje de sleaze, strălucitor prin combinația unei voci extrem de capabile (când „murdară”, când studiată), cu o serie de instrumentații excepționale și produs fantastic de bine. Încercările de clasificare după stil nu pot fi decât vag formulate, pentru că (putem să ne luăm și după titlu), pentru sleaze nu sunt destul de „murdari”, iar pentru A.O.R. nu destul de „bine îmbrăcați”. Cu toate acestea, trupa va plăcea cu siguranță rockerilor, printre preferințele cărora se numără trupe ca Cinderella. Cele mai reușite momente artistice de pe acest album ar fi în cadrul pieselor mai lente, ca „Paradise In The Sand”, „Love To The Bone”, „Gemini” și „Make A Wish”, textele conțin o serie de nimeruri lipsite de importanță, care însă nu ar trebui să deranjeze pe adepții stilurilor muzicale mai sus-menționate, pentru că de la un gen ca acela adoptat de Beau Nasty nu poți avea mari pretenții valorice.

Costisitorul design al copertei discului este o pictură care ni-l înfățișează pe membrul trupei în costume de pe vremea lui Rembrandt van Rijn.

Trupa are deja la activ un turneu american, în deschiderea concertelor Loverboy și câteva apariții în cluburi europene. Rămânem în așteptarea unui nou LP și nu ne-ar deranja dacă materialul muzical ar mai fi puțin împropiat.

1989 LP: „Dirty But Well Dressed”

Jason Becker

Jason Becker (născut pe 27.07.1969) provine din Richmond, California, și a început să cânte la chitară la vârsta de cinci ani, sub supravegherea tatălui său, un împătimit al chitarei clasice. La vârsta de 13 ani Jason a apărut pentru prima oară pe scenă, pe la diferite festivaluri școlare, nimicindu-și încă de pe atunci publicul cu extraordinarele sale calități artistice. La 14 ani și-a sacrificat cea mai mare parte a timpului liber compunerii de cântece și cântării la chitară.

La 17 ani pasiunea pugilului atinse un nivel profesional foarte înalt, astfel că primul său demo l-a făcut pe Mike Varney, editorul revistei americane „Guitar Player”, să ia decizia de a se ocupa în continuare de viitorul și talentul tânărului. Varney i-a făcut cunoștință cu Marty Friedman, cu care Jason va forma în '86 trupa Cacophony și va scoate în '87 albumul „Speed Metal Symphony”. În 1988 apare albumul de debut al lui Jason, „Perpetual Fire”, pe care el cântă toate pasaje de chitară și bas, alături de bateristul de culoare Atma Anur.

Cea mai bună piesă de pe acest album este „Air”, o adaptare după Johann Sebastian Bach. În rest, acest LP

beneficiază de toate calitățile de care poate dispune un disc instrumental, mai ales excepționalele pasaje de chitară. Albumul se diferențiază de alte producții de orientare asemănătoare, mai ales prin aceea că nu se caracterizează prin diversitate, ca de pildă LP-ul solo al nu mai puțin talentatului Joey Taffola, chitarist la Jag Panzer. Pe albumul lui Jason tempo-ul variază arareori (pentru comparație, gândiți-vă numai la electrizantele pasaje de speed ale lui Friedman). Păcat. Altfel, valoarea ar fi fost mult mai mare. De asemenea, trebuie menționat faptul că deși profesionalismul este de mare clasă, chitaristul nu prea pune sentiment în ceea ce face. Comparându-l, deci, cu ceilalți chitariști solo prezenți în această carte, și cu debuturile respective, i-aș situa pe Taffola și Friedman înaintea lui Becker. Dar fiecare poate avea o părere personală. Cei interesați mai pot contrazice oricând, dacă au argumente.

Oricum, la sfârșitul lui '89, capitolul Cacophony/cariere solo s-a încheiat pentru Jason, atunci când a dat curs atractivei oferte de a-l înlocui pe Steve Vai în trupa lui David Lee Roth.

1988 LP: „Perpetual Fire” (va urma)

Traducere și adaptare
Manuela Boacă

BAD NEWS • BAD NEWS

MTV: Pantera au confirmat participarea la Donington Monsters Of Rock • În mai, Proag vor fi în turneu în Europa (inclusiv Rusia și Polonia) • White Zombie au fost pârșiți de baterist chiar înainte de ultimul concert ce încheia doi ani pe drumurile lumii și nu anunțat participarea la albumul omagial Black Sabbath cu „Children Of The Grave” • Entombed sunt în turneu în Canada și Statele Unite, pe 7 mai urmând să înceapă un turneu european alături de Napalm Death ce li va purta prin locuri nevizitate până acum ca Italia, Spania, Europa de Est. Odată cu încheierea peripetiei va fi lansat un nou EP, pe care vor figura și prelucrări după Kiss („God Of Thunder”) și Repulsion („Black Breath”) • Brutal Truth sunt în studiou cu un nou baterist, în mai urmând să scoată un EP, iar în septembrie un nou album • Alice In Chains lucrează la noul album, a cărui dată de apariție încă nu a fost precizată • Ca și Suicidal Tendencies, care vor scoate un nou album în vară sau toamnă, cel mai târziu • În timp ce Infectious Grooves vor apărea în magazine cu noul „Groove Family Psycho” pe 1 aprilie (!!!) • Zvonurile

spun că S.O.D. vor veni în Europa în viitorul apropiat • Anthrax încep în aprilie un turneu prin Statele Unite și Europa, după care vor începe lucrul la un nou album • M.O.D. lucrează la noul album, „De-Evolution”, care ur trebui să apară în iunie la Music For Nations • HARD FORCE MAGAZINE: Pe lângă Voodoo Cult, Dave Lombardo are un alt proiect, Grip, ce îl reunește pe Bobby Gustafson (ch., ex-Overkill), Gus Chambers (voce), Chaz Grimsaid (bas) și germanul Waldemar Sorychta (ex-Despair, producător al noului album Samast) • Anunțat încă pentru toamna trecută, Disgust, proiect hardcore pe filiația Discharge, a apărut cu albumul „Brutality Of War”. Proiectul îl reunește pe Steve Beatty (tobe), Dave Ellemere (ch.) și Dean (voce, Extreme Noise Terror) • Carous au apărut cu un nou EP ingenios numit „The Heartwork EP”, ce conține pe lângă „Heartwork” două piese inedite, „This Is Your Life” și „Rot N' Roll” •

Culese de
Adrian Coleașă

tule în VPR 8 (21) în timp ce un profil Disincarnate (și nu Descarnate – cum figura titlatura în respectivul articol) glăsește la litera M a coșmarului (James Murphy, VPR 7/20). 2) Foarte bun „The Ethereal Mirror”, albumul Cathedral datat 1993.

• Klaus Timpbach (București) 1) La oferta cu pînă adăugă și 10 plăci. Prefer să și le fac cadou decât să le mai confecționez singur. 2) Excelentă prezentarea grafică a numelui Demnat. S-a reținut. 3) Cu anunțul s-a rezolvat, versuri nu-ți trimis că nu mai vreau (sic!) și notează acum datele despre Gamusa Ray. În aprilie 1990 la numai 18 luni după despărțirea de Helloween, chitaristul Kai Hansen debutează cu acest nou grup (de fapt un duo alcătuit împreună cu vocalul Ralf Scheepers, ex-Tyrant Paoc) în ciuda cererii casei Noise ca trupa să poarte genericul Hansen. La înregistrarea LP-ului „Heading For Tomorrow” (Noise/04/1990) contribuie UWE Wessel (b) și Matthias Burchardt (t) – muzicieni înălțați în Hamburg alături de Michael Garlach (K) și Tommy Newton (de la Victory). Imediat, albumul ocupă primul loc în clasamentele germane. La șase luni de la debut, bilanțul arăta 180.000 de exemplare cumpărate în Europa și 40.000

în Japonia (locul 2 în topul nipon după Jermaine Jackson). La 27 august 1990 iese EP-ul „Heaven Can Wait” și tot atunci, grupul pornește într-un turneu european de șase săptămîni avînd în așărit o componență stabilă: Hansen, Scheepers, Wessel, Dirk Schechter (o/k) și Uli Kusch (fotul toboșar Holy Moses). „Sign No More” (Noise/11.1991), albumul secund, restitue imaginea unui grup care perpetuind tradiția speed metal teutonă, pare să-și definească propria identitate artistică. La finele lui 1992 Kai, Ralph și Dirk modifică total secția ritmică apelînd la Jan Rübach (b) și Thomas Nack (t) cîvînt ce înregistrează „Insanity And Genius” excelentul LP din 1993. Același grup se poate lăuda și cu „Heading For The East” o videocasetă de o oră și jumătate trasă live în Japonia. 4) Deși mutată mea a trecut printr-un mare pericol, am „cruțat-o” la sugestia fanilor acestei rubrici. Bye-bye și Keep On Rockin’!

• Adi (Botoșani) 1) Uite dom'le cum a potrivit destinul întîmplarea. Ești al treilea corespondent de astăzi provenit din colțul de țară pe care mulți îl confundă cu „Jocul unde se pune harta-n cui (harta Moldovei, poate, căci cea mare ar sta că)”. Și tu îmi confirmi că în orașul vostru rockul n-a murit și că VPR-ul e iubit. Promitem

să nu dezamăgim. 2) Interesant punctul tău de vedere: „apreciez mult la voi ceea ce alți așa-zii „specialiști” în ale muzicii de la noi nu au: detașarea de interesele particulare și evitarea derrierii subiecților pe căi mai comerciale (dar în același timp mai proaste). Decît să-și mărească tirajul în detrimentul calității, prefer ca VPR-ul să se adreseze unui cerc mai restrîns (vă așug, destul de mare) de cititori care sunt conștienți că vor plăti oricît și vor face totul ca revista să trăiască”. 3) Am reținut sugestia unui serial Guns N' Roses. 4) Transmit trupeților de la Altar, Axial, Neurotica, Timpuri Noi și U.D.D.U. că sunt iubiți și așteptați la Botoșani. Aștept vești despre primul concert rock de la voi.

• Cristi (Suceava) 1) După BT, SVI V-ați vorbit între voi? 2) Cu Rock 1994 s-aude bine. Se pare că vor fi și Aerosmith, Extreme și alții. 3) Să-ți trimit un disc cu Sunet Transilvan? Confirmă! 4) Și acum datele despre Krestor (una dintre „vechile” mele trupe preferate). S-a născut în 1983 la Essen, în Germania, pe urmașii furiilor fanilor teutoni îndrăgostiți de Venom, Tank, Motörhead și nu în ultimul rând de „speed”-ul Metallica și thrasher Exciter/Slayer. Numit inițial TORMENTOR, este un trio format din Mille Petrozsa (v/c), Rob Fioretti (b) și Jürgen Reil

alias „Ventor” (t), vîrsta medie fiind de 17 ani și jumătate. După o casetă cu „End Of The World” și o înregistrare (excellentă), pe compilația „Doomsday News: The New Generation Of Heavy Metal” semnează (în iunie 1984) cu Noise, schimbîndu-și numele în Krestor. Primul album, „Endless Pain” iese în 1985, și este ovaționat de zeci de mii de fani. Grupul se înfrîngă prin cooptarea lui Jörg Titzel (c), noul cvartet înregistrînd în 1986 „Pleasure To Kill”, album cu maximă audiență publică și un maxi-single cu „Flag Of Hate”. În 1987 participă la Metahese Festival (cu Onslaught) apoi editează al treilea disc, „Terrible Certainty” prin care ajung „Best Thrash Metal European Band” în opinia celor de la Metal Hammer. Urmarea constă într-un mare număr de concerte europene și americane adesea cap de afiș (Volvod, Virus și Nuclear Assault numărîndu-se printre cei care le-au deschis showurile) și în publicarea unui mini LP live, „Out Of The Dark (Into The Night)” (Noise/1988). Cea mai serioasă lucrare de pînă atunci, iese în 1989 sub forma celui de-al patrulea LP, delirantul „Extreme Aggression” magistral produs de Randy Burns. La scurt timp după aceea, Krestor își permite să-l înlocuiască pe Jörg cu Frank Blackfire (ex-SODOM),

realizează al treilea turneu în SUA (Celtic Frost, Coroner și Suicidal Tendencies se succed pe rînd în uvertură) și imprimă capodopera thrash „Coma Of Souls” (Noise/1990) disc ce „restaurează scandalul bolnavicios al orelor de glorie la măsura perfecționismului american”. Următorii doi ani sunt marcați de nenumărate show-uri în toată lumea, excelent captate de caseta video „Extreme Aggression Tour 89/90” urmată în 1991 de conceptualul video „Hallucinative Comas”. În noiembrie 1992, LP-ul „Renewal” surprinde (plăcut) prin orientarea hardcore supra-pușă unor sesizabile intenții power/industrial. În septembrie 1993 fondatorul Rob Fioretti a fost înlocuit la bas de Andreas Hertz (ex-Flaming Anger) debutul noului „line-up” producîndu-se în decembrie la „X-Mas Metal Meeting 1993” (în care au împărțit afișul cu Motörhead, Sodom și Entombed). Nu au lipsit piesele noului EP „Brainseed” publicat cu puțin timp înainte.

• Spațiul s-a terminat, săptămîna (de lucru) la fel, așa că ne reîntîlnim peste numai 7 zile. Pînă atunci, C.P. 11-42, sector 2, 72.400 București, vă stă la dispoziție.

COMENTARIILE CONTINUĂ

Așa cum era de așteptat, părerile despre „Eurovision” s-au lăsat considerabile. Nimeni nu și-a pus întrebarea de ce „conșcrații” nu și-au prezentat piese în concurs, dar i se reproșează juriului alegerea făcută. Se merge până acolo, încât (deși s-a precizat că juriul e secret) membrii juriului sunt acuzați de matrapazlăcuri, de sfidări etnice. Deocamdată nu dăm lista celor 23, pentru că respectăm dorința organizatorilor, dar când o veți vedea, poate veți trage singuri concluziile de rigoare. Au fost atacate în presa cotidiană gjezne, golduri, rochi, cercei, rude ale celor 16 finaliști. E bine că un astfel de concurs cu 180 de creații înscrise a generat atât de patimi politico-vestimentare. Dacă această efervescență jurnalistică va duce și la votarea legii care să protejeze drepturile autorilor români, atunci n-avem decât să ne bucurăm. Deși am avea multe de spus la adresa organizatorilor, precum și la cea a „comentatorilor”, amânăm pornirea pentru primul număr din luna mai. Abia atunci are sens să ne pronunțăm. Deocamdată, succes echipei care reprezintă țara la Dublin! #

SILVIA DUMITRESCU: „Mi-a plăcut, întregul spectacol chiar dacă au fost mici probleme cu sunetul. E un pas înainte în materie de show-uri. Un spectacol live, cu mai puține bâlbe, o prezentare scurtă și la obiect. Mi-a plăcut și ideea de început, cu prezen-

EUROVISION '94

PĂRERI CULESE LA TELEFON

tarea pieselor care au câștigat de-a lungul anilor concursul Eurovisionului. E adevărat, mai sunt încă puțin supărați că piesa mea nu a trecut de preselecție, știu de la început că nu e chiar pentru Eurovision, dar mă așteptam ca melodiile care au ajuns în finală să fie mult peste a mea. Am

constatat însă că au fost unele chiar mai slabe. Sigur, premiul l-au meritat băieții. A fost cea mai bună piesă. Păcat că există un timp limită, de trei minute, pentru că tocmai când intrai mai mult în atmosfera ei, când te încălzeai mai tare, se termina. Cred că foarte mult a contat și corul. Mi-au

plăcut și piesele semnate de Marius Dumitrescu, Direcția 5 și Andrei Kerestely. Mi-ar fi făcut plăcere să fiu în sală, dar a trebuit să stau acasă cu cel mic. A, vreau să-ți spun că în timpul concertului a spus pentru prima oară tata.”

ADRIAN ENESCU: „Îngrozitor, dilematism, Cântarea României!”

MIRCEA BANICIU: „Sunt convins că a ieșit cine și ce trebuia.

Piesa mi se pare a fi reprezentativă. Rockul, veșnicul blamat, s-a dovedit a fi la înălțime în ciuda celor mult mai sofisticate și studiate. Mă bucur pentru Bittman. Ce mai, în sfârșit suntem liberi să fim sinceri.”

ANGELA CIOCHINĂ: „În general, piesele mi s-au părut egale între ele. Mi-a plăcut piesa lui Marius Teicu, interpretată de Monica Anghel -

„Dau viața mea pentru o iubire”. La „Dincolo de nori” ceea ce m-a convins a fost refrenul. Oricum, una este să ascuți piesele la TV, unde s-au auzit prost și alta este să fi în sală.”

DIDA DRĂGAN: „Fără discuție Bittman. Asta e piesa. Atât.”

GABRIEL DOROBANȚU: „Eu cred că spectacolul a fost, în final, o reușită. Piesa care ar fi trebuit să plece la Dublin, după părerea mea, era „Dau viața mea pentru o iubire” a lui Marius Teicu. Cred că era mult mai

reprezentativă. M-a dezamăgit faptul că piesele au fost încredințate pentru a fi interpretate unor soliști mai puțin cunoscuți. Faptul că s-a cântat live, e un mare pas înainte. O notă mare pentru orchestră. În ceea ce privește compozițiile, ele s-au înscris în linia modernă, specifică contextului muzical european actual. Orchestrațiile însă au fost slabe, iar textele de-a dreptul mizere.”

MĂDĂLINA MANOLE: „Ciudat. E drept că eram în turneu și n-am putut urmări întregul spectacol, dar piesele pe care le-am ascultat nu mi-au spus nimic. După tot tam-tam-ul făcut mă așteptam ca piesele să fie toate o nebunie. Și cântecul premiat mi s-a părut ciudat. Dan cântă

bine, dar probabil nu a avut timp să spună tot. După mine, pe locul I aș fi desemnat piesa lui Marius Teicu, iar pe locul II piesa lui Marius Dumitrescu.”

GEORGE GRIGORIU: „Îți felicit pe cei doi - Dan și Tino. Cred mult în ei și socotesc că a fost o alegere extrem de judicioasă. Le voi ține pumnii și la Dublin. Eu cred că se vor califica în primii zece, lucru care ar însemna un mare succes pentru muzica ușoară românească.”

CARTEA DE MUZICĂ ROCK

TERFE LIREA unui MIT

ci a ales fuga, printr-o căsătorie rușinoasă. Măcar dacă ar fi ajuns în Vest la notorietatea de aici, dar rezultatul se cunoaște...

Probabil că Nicolae Covaci are sentimentul subconștient că și-a trădat muzica, prietenii, publicul, pe toți cei care au crezut în el. Iar subconștientul „l-a trădat” pe Covaci în momentul când a ales ca motto pentru cartea sa fragmentul din „Istoria Ieroglifică” al lui Dimitrie Cantemir. Cuvintele citate aparțin unui bătlan, personificarea, în Istorie a boierului Chiriță Dimachi, un grec pripășit în Moldova și numit ambasador (capucheaie) la Stambul de Duca Vodă. Grecoteiul a trădat pe domnitorul său. Nu e cazul să ne întrebăm pe cine a trădat Covaci, însă agitația sa post-revoluționară seamănă cu activitatea lui Radu Câmpeanu în PNL. Ca și acela, Covaci nu s-a lăsat până nu a distrus Phoenix-ul. Tristă performanță, dar în ton cu vremurile astea!

Neavând experiență literară sau publicistică, Nicolae Covaci produce un text confuz, stufos, cu repetiții și incongruențe de tot felul. Carența de bază este confuzia de planuri valorice. El pune semnul egalității între activitățile sale erotice și activitatea muzicală, care ar trebui să fie în prim plan, dar nu este. Nu mai umplu spațiul cu citate, că nu merită. Aglomerarea de

fapte disparate, laolaltă cu niște interviuri ce par conversații la un pahar, poate să fie materie primă pentru un romancier. Dacă ar fi vrut să scrie un roman, tot amalgamul ăsta ar fi necesitat o justificare estetică. Vrând să scrie „amintiri”, Covaci cade în vulgaritate, ca să nu zic altfel. Nu interesează vulgarul din viața personală, câtă vreme nu este făcut public. Cam jumătate din paginile volumului relatează isprăvile sexuale ale autorului. E de admirat sinceritatea cu care omul își dezvăluie legăturile și lăturile intime (vezi episodul cu Laura, cu „Joc de trei”, „Mărtanul de aur”, sau apucăturile violente, când Baniciu și Bordeianu încasează pumni de la Covaci). Sinceritatea e o calitate doar dacă este valorificată literar. Covaci nu are talentul necesar să-și sublimeze amintirile, iar poveștile sale sunt o exhibiție, dacă nu cumva gratuitatea lor este o crasă lipsă de bun simț. Treaba lui, am zice, dacă treaba lui n-ar fi o murdărie ce dezvăluie un caracter josnic. Cum se vor fi simțind prietenii pe care pretinde că-i (mai) are? Pe deasupra, Covaci face un deserviciu muzicii rock de la noi, dând apă la moară celor care văd în rock lucrarea satanei și a altor forțe rele. Nu poți rămâne indiferent la pângărirea asta!

Altfel, nu ar interesa că omul Covaci își ridică singur o statuie de car-

lansare la Târgoviște ton, pe care tot singur o bagă la apă. E ciudat cum Covaci a uitat lecțiile de modestie demnă ale mamei sale. Cartea trădează un individ plin de sine, bolnav de grandomanie, violent și vulgar. Știu că „așa sunt geniile”, dar personalitățile adevărate lasă altora sarcina dezvălurii viciilor. Multe staruri și-au publicat biografiile, dar puține au avut ambiția să-și scrie textul fără să apeleze la un profesionist. E păcat că o editură serioasă tipărește un volum cu alură de înșălăre comercială. Un cap limpede (confundat de Covaci cu cenzura!) ar fi curățit textul de următoarele greșeli:

- Nicu Ceaușescu nu era șef la UTC în 1968; discul Wish You Were

Here a fost scos de Pink Floyd în 1975, nu în 1973; dublul LP Freak Out al lui Frank Zappa - Mothers Of Invention nu putea fi ascultat la Timișoara în 1965 pentru că a apărut abia în 1966; Arthur King este blues-manul Albert King; Jeff Beck și Jimmy Page nu s-au format la școala lui John Mayall etc. Chiar afirmația că efectele introduse de Cornel Chiriac la înregistrarea radio a piesei Nebunul cu ochii închiși s-au pierdut la Electrecord mi se pare o eroare, deoarece efecte de felul celor descrise (vânt, tunete, ploaie) se aud la piesa Ar vrea un eschimos.

Însă lipsa cea mare a cărții constă în faptul că nu se spune mai nimic despre fenomenul Phoenix. Este justificat din plin egocentrismul autorului, dar Phoenix n-a însemnat doar Nicu Covaci. Chiar el o recunoaște, la pagina 414: „...mi se consolidase ideea că va trebui să-i scot pe băieți, că nu se poate fără ei. Calea era limpede”. La drept vorbind, ce-ar fi însemnat grupul fără sculele primite de la bunica lui Moni? Ce-ar fi însemnat fără echipa tehnică, fără complicitatea tacită a diverselor straturi ale puterii? Răspunsul e simplu: Covaci ar fi fost ceea ce este azi în Germania - un oarecare artist liber profesionist! Despre ce a însemnat Phoenix în epocă, despre România anilor '67-'77, altcineva trebuie să scrie o carte. Aceasta semnă de Nicolae Covaci e doar relatarea unui om talentat, însă cu o perocpere denaturată a realității prin care a trecut.

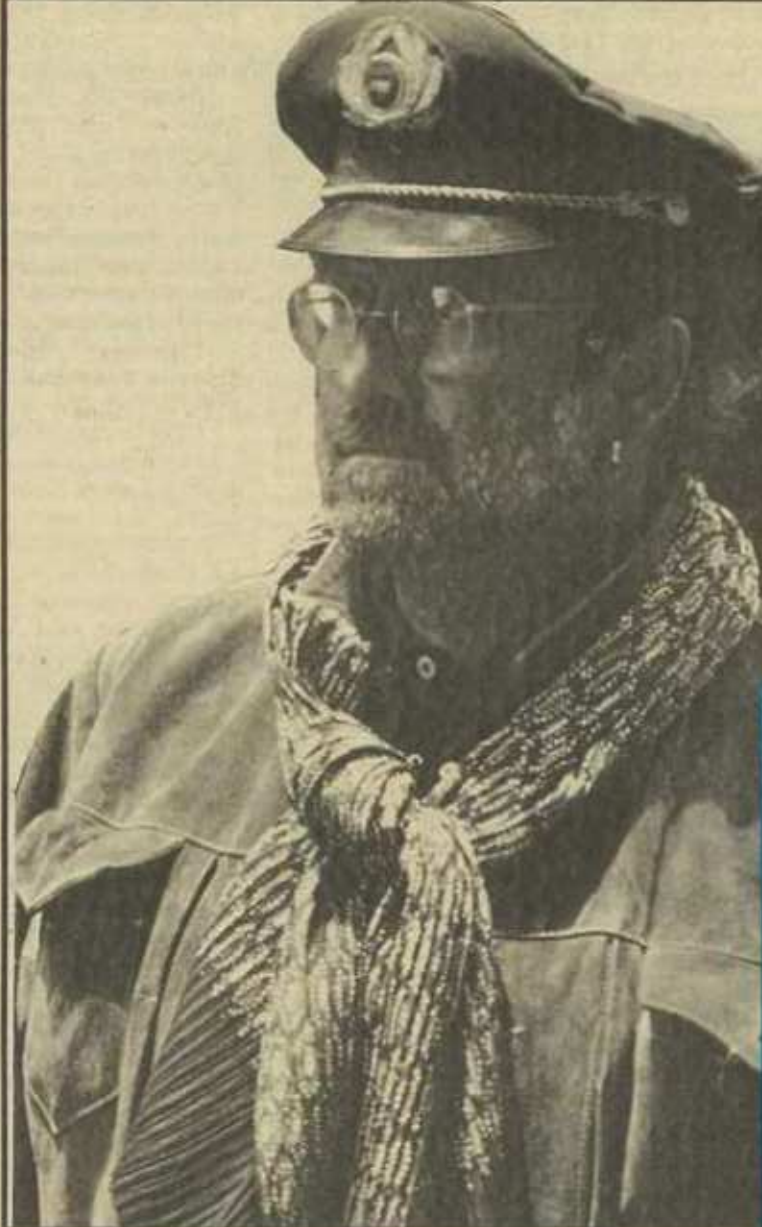
M.V. Pop

Un tren de epocă (un Settebel-lo din anii '60) îi poartă pe Lucio Dalla și pe invitații săi de la Bologna la Roma (stația Termini), unde solistul urmează să susțină un concert ad-hoc în fața a aproximativ 1000 de persoane (călători înspăimântați, străini care nu se mai miră de nimic, ziaristi, ferovieri, hama-li). Această călătorie nu este altceva decât începutul unui lung turneu de promovare a discului „Henna”. El a început în 27 februarie la Trieste și se va încheia în noiembrie după ce Lucio va străbate Europa, Canada, S.U.A.

Atmosfera „jigănească” și speci-fică primilor ani de după cel de-al doilea război mondial, dorită de Dalla pe tot parcursul călătoriei, corespunde viziunii sale asupra lumii, ce transpare și din ultimele lui cântece. O viziune întunecată, dar, în același timp, halucinantă, dominată, totuși, de optimism.

Îmbrăcat într-un pargalac lung (cumpărat din America de Sud), purtând pe cap o caschetă de aviator, Lucio se simte în largul său. E într-o permanentă mișcare. Tot timpul este înconjurat de un alai format din muzicieni maghiari, jazziști italieni, dansatoare din buric, fete echipate în uniforme ale Crucii Roșii sau de colonel. Și asta nu este tot. Printre ei se află și un comediant, un pantomim, un ghicitor în cărți și un preot dominican. Într-o mână ține un clarinet, iar în cealaltă o portavoce prin care le vorbește oaspeților despre el și despre discul său.

„O lume, pe care unii o cred dreaptă, este definită de către magi, într-un moment de sinceritate deplină, ca fiind catastrofică. Și, totuși”, spune Lucio, „suntem norocoși, pentru că ni se permite un lucru: să fim optimiști. Am pierdut ideologia, dar avem acum alte resurse. Gândiți-vă cum se trăia în Italia anilor '48. Eram liberi, respectuoși, împăcați cu noi înșine, eram noi cu rugăciunile noas-

Lucio Dalla

O rețetă italiană de promoție de disc

tre. Da, dar acum avem mai multă experiență și pe deasupra avem o mașină minunată, care se numește computer. Azi, oamenii învață să comunice prin el. Nu are nici o importanță că această mașină ne fură sufletul; noi o putem înșela și pe ea. Noi suntem cei pregătiți să o folosim și nu invers.”

Dalla e plin de surprize. Vorbește cu o ușurință debordantă. Ești gata să

crezi că s-a îndrăgostit de talk-show și de oameni. Te cucerește efectiv. Își servește musafirii cu câte un pahar de „Stronzetto dell' Etna,” un delicios vin roșu produs chiar de el.

„Acum, la 50 de ani (are doar 47, s-a născut în 4 martie 1943, la Pesci-n.n.), știu sigur că viața este o boală, e așa... ca un farmec, iar cel mai mare privilegiu pe care ea mi l-a dat este

acela de a avea o meserie prin care pot exprima ceea ce simt, prin care pot în permanență să povestesc întregii lumi tot ceea ce trăiesc.”

Așadar, s-ar putea crede că „Treno” (piesa care definește discul) și această frumoasă călătorie sunt niște metafore ale vieții.

„Am jînut mult la această călătorie, pentru că acest tren de epocă îmi

amintește că, la Roma, cu 30 de ani în urmă cânta un grup de jazz. Mulți și-ar fi dorit să-l vadă, dar nu aveau bani pentru a-și cumpăra bilet de tren. Printre ei mă aflam și eu. Pentru a ajunge totuși de la Bologna la Roma, am mers cu o sumedenie de trenuri, pentru că de câte ori se apropia controlorul coboram și mă urcam în următorul.”

Și cântecul Treno?

„Este vorba despre un tânăr italian care pleacă voluntar în Iugoslavia. Trenul însă îl poartă mult mai departe, îl poartă spre istoria Europei. E o Europă care se vrea multirasială, în care negrii, galbenii, albi trăiesc la un loc, în care Estul sau „Lumea a treia” sunt concepții relative.”

Pe disc, cuvântul „libertate” apare foarte des. Ce semnificație are el pentru Dalla? „Pentru mine libertatea este posibilă deasupra tuturor viselor. Ea poate fi distrusă într-o zi, dar, în fiecare zi ea renaște. Poate doar niște procedee chimice fantastice ar putea-o distruge complet, ar putea-o scoate chiar și din visele noastre. Dar, așa cum spun și în cântecele mele, trebuie să învățăm să visăm pentru a putea fi liberi. Și, în numele acestei libertăți pe care eu o recunosc, Berlusconi, de exemplu, este liber să facă politică, iar eu în numele aceleiași libertăți sunt liber să nu votez. Și n-o voi face.”

Consideră oare Lucio Dalla că prin acest disc va putea schimba ceva în conștiința oamenilor? „Ei, la 50 de ani nu mai vreau să demonstrez nimănui că sunt brav, tot ceea ce vreau să înțelegă lumea este că mai mult decât afacerile, mă interesează arta, pe care o consider un dar de la Dumnezeu. Nu e ușor să comunici, trebuie să înveți asta. Și dacă învățăm acest lucru, s-ar putea ca și diviziunile care există la ora actuală să dispară. Iar dacă discul va avea un succes mediu, va fi un alt dar al lui Dumnezeu.”

Mystic Sight la București

Cei cinci conștanțeni, Denis Mustafa (vocal), Dragoș Călin (chitară solo), Elvis Burlan (chitară armonie), Doru Ruja (chitară bas), Dan Udrea (tobe) n-au avut loc pe scena de la Total Alis Club fiind nevoiți să stea și pe scaun. După o întârziere destul de mare băieții au cântat compoziții proprii ca The End Of Time, Mystic Sight, Foreclosure Of A Dream, Alone (o baladă compusă în tren la venire), Run The Race și o serie de preluări din repertoriile Megadeth, Metallica, Annihilator. Heavy-speed-ul abordat a plăcut celor peste 50 de spectatori. Finalul n-a fost așa cum își doreau conștanțenii, dar cu timpul vor câpăta experiență.

Laura Sinzeana Dumitru

AXIAL și epurarea muzicii rock românești

Parcă vi se pare cunoscut acest nume, nu? „Aduce cu un amestec de Ariel și Axion”, mi-a mărturisit Ovidiu Petrescu, vocalul acestei trupe. „De fapt vine de la cablul acela coaxial. Era singura chestie pe care o aveam în 1990 când am început.” S-au păstrat în formula de început și nu cred să se schimbe așa de curând: Cristian Rușanu și Florin Cristian – chitarii solo, Marciș Nuț-bas, Ștefan Moisi-baterie.

Cât timp am stat de vorbă cu Ovidiu, acesta mi-a dat de înțeles că indiferent dacă ar fi în detrimentul lor, preferă stilul nonpublicitate, nonstars.

Ar fi preferabil să ne pună în fața faptului împlinit (curajoasă

idee, nu?), să ne fluture pe sub nas peste câțiva timp o casetă sau un disc și să ne spună: „Alții au vorbit, noi am muncit!” Ei bine, dar pe lângă ideile îndrăznețe, băieții mai au talent și chiar good looking. S-au evidențiat atât ca trupă unită, cât și ca persoane individuale. Bateria și basistul, demni urmași ai lui Lars Ulrich și Jason Newsted, își fac job-ul cu atâta foc că-ți simți stomacul pulsând, timpanele vibrând și materia cenușie trepidând. Pentru cei care nu i-au ascultat, ca să aibă o idee, pot spune că au un stil heavy, funk metal și hardcore.

D. Ropotan

Mulți tineri visează să devină moderatori de televiziune, ceea ce le-ar permite să apară săptămânal în fața unui public format din milioane de telespectatori.

Ce se cere:

Cea mai bună bază de start în această meserie este aceea de a fi lucrat tot ca moderator la un post de radio – astfel se scapă de problemele debutanților cum ar fi teama de microfon. Pentru a avea vreo șansă la un post de radio, vă trebuie o bună voce de microfon, precum și o dicție ireproșabilă. Vârsta și pregătirea profesională nu contează. Pentru a vă reuși apoi saltul de la radio la televiziune, este evident că trebuie să

SLUJBE DE VIS Moderator (toare) la TV

mai îndepliniți și alte calități: fotogenie, spontaneitate și o apariție degajată. Căci atunci când veți intra în direct, trebuie să dați dovadă de o perfectă stăpânire de sine. Dacă posedați serioase cunoștințe de limbi străine, șansele voastre cresc considerabil, așa că merită să tociți băncile școlii. Totodată, vă sunt utile și cunoștințe și informații de culise din domeniile muzical, cinematografic și culturală generală – numai astfel veți putea da dovadă de aceeași degajare ca și celebrul Ray Cokes de la MTV, chiar și atunci când studioul este în stare de preincendiu.

Cum se intră în meserie: majoritatea candidaților care visează la această meserie au la bază o altă pregătire. Ceea ce, după cum am mai spus-o, nu constituie nici un impediment. Cum fiecare post de radio sau de televiziune organizează din când în când vizionări și preselecții pentru a descoperi talente noi,

nu este nevoie decât să vă interesați la postul care vă interesează, când au loc. Sau, trimiteți-le o casetă video, pe care să vă prezentați în cea mai favorabilă lumină cu putință.

Perspective: nu uitați că moderatorul este doar crainicul care trebuie să redea textele concepute de alții. Cine vrea însă să ajungă mai sus pe scara ierarhică are nevoie de studii superioare – de jurnalistice sau ceva foarte apropiat – sau de o experiență serioasă în domeniu. Numai astfel puteți să ajungeți un redactor de televiziune care-și realizează și prezintă propriile emisiuni.

Salarizare: diferențele dintre diferitele posturi de televiziune sunt deosebit de mari. Oricum, un lucru îl au în comun: preferă să lucreze pe bază de contract de colaborare, cazurile de contract fix într-un astfel de domeniu fiind mai curând excepția ce confirmă regula.

BLITZ (str. Cernel nr. 4, Orșova, jud. Mehedinți): „Păi, să-ncep și eu cu tot poporul”, să-mi dau fișa tehnică: 17 ani, 1,86 m, „Rac”, păr de vreo cinci-gase centimetri (aiut mi-a crescut din noiembrie de când am fost în cup). Coeficientul de inteligență nu l-am măsurat încă, dar dacă cineva este direct interesat, o să-o fac. Ca rocker, mă ocup de vreo trei ani de thrash'n death și, în special, de The Great Sepultura. În afară de Sepultura, al cărui fan rămân până la moarte, mă mai atrag Paradise Lost și Tiamat. Aș fi recunoscător celui sau celei care-mi va oferi textele albumelor Morbid Visions, Lost Paradise, Gothic, The Astral Steep.”

ROXANA (Bd. Republicii nr. 98, sc. C, ap. 60, Constanța) și **THEA** (Bd. Republicii nr. 98, bl. R 24, sc. B, et. 1, ap. 26, Constanța): „Suntem două rockerițe, prietene, amândouă avem aceeași vârstă: 16 ani. Roxana – o „Fecioară” blondă cu ochii albaștri, fan Guns N'Roses. Thea – o „Balanță” brunetă cu ochii căprui, fan Bon Jovi, și în special Jon Bon Jovi. Preferințe comune: Metallica, Ugly Kid Joe, Judas Priest, Nirvana, Beatles, Queen, Led Zeppelin. Am dori să corespundăm cu rockeri din toată țara, dar mai ales cu cei din Constanța, poate strângem, o gașcă bestială cu care să ne distrăm.”

ALINA FLORINA (str. Zorilor nr. 1, bl. C 3, sc. A, ap. 15, Ploeni, jud. Prahova, cod 2079): „Îi rog pe toți fani formației Depêche Mode (și nu numai) să-mi scrie. Pasiuni: muzica, sportul, prietenia, literatura, dansul, informatica, pictura, fenomenele paranormale. Îi ador pe Tom Cruise, Sylvester Stallone, Bruce Willis, Michael Douglas.”

FLORIN FIȘCĂ (Căminul Tinerețului, C.C., str. Avram Iancu nr. 156 A, ap. 2, Târnăveni, jud. Mureș, cod 3225): „Șaten, ochii verzi, 1,73 m, 65 kg, Vârsător. Îmi plac rockul și rockerițele adevărate, concertele și să adun autografe. Vreau să am cât mai mulți prieteni, în toată țara.”

VERONICA STOICAN (str. Constructor nr. 6, bl. 30, sc. A, et. 4, ap. 13, S.A.I., Buftea, cod 78910): „Cine dorește să corespundă cu o fată de 14 ani, brunetă, cu ochii căprui, născută în zodia Săgetătorului, care se simte singură, poate să-mi scrie, răspuns garantat.”

DOINA FLOREA (loc. Moscu, Tg. Bujor, jud. Galați, cod 6267): „Sunt o „Scorpioană” (19 ani), simpatică și la propriu și la figurat, cu ochii verzi-căprui, brunetă. Îmi plac Scorpions, Eros Ramazzotti și muzica electronică. Doresc texte Scorpions. Ador pisicile cu ochi albaștri, admir orchideele și trandafirii galbeni. Sunt înnebunită după răstăcirile pe culmi de munte. Și nu uitați: „Omul pe lângă societate nu este decât o clipă care izolat nu are nici realitate, nici sens”. Pentru micuța Gabi (Sinaia), Gabriel Ungureanu (Ploiești) și Sweet Rose (București) numai gânduri bune și noroc.” Îți mulțumesc pentru felicitare.

ROXANA BURLACU, alias Axl Rose (cartier I.C. Frimu, str. 1 Mai, bl. O 6, ap. 24, sc. 2, et. 1, Galați, jud. Galați, cod 6200): „Hello! Am 16 ani, sunt o rockeriță înrăită. Formațiile mele preferate sunt: Nirvana, Guns N'Roses, Pearl Jam, Queen. Aștept scrisori de la cei care au aceleași preferințe.”

LAURIAN ANTOCI (str. Silvestru nr. 24 A, Iași, cod 6600): „Rocker înrăit doresc una sau mai multe rockerițe pentru a nu

mai fi singur sau ele singure. Date personale: 15/1,65/55, aspect fizic acceptabil, blond cu ochii albaștri. Aștept scrisorile voastre

DORU (Aleea Iezerului nr. 5, bl. 134, ap. 29, Ploiești, jud. Prahova, cod 2000): „Nu cred că nu se va găsi o persoană care să-mi aducă o rază de speranță, care să mă ajute să mă regăsesc, care să-mi redea încrederea în mine. Sunt student, am 20 de ani și sunt născut în zodia „Capricornului.”

care să conțină și o poză sau un desen care să vă reprezinte cât de cât.”

DAN ȘTEFAN (str. Libertății bl. C 1, Brad, jud. Hunedoara): „Îi salut pe toți cei care savurează rockul. Sunt născut în

zodia... Cannibal Corpse și o iubesc pe Ela. Dețin și foarte multe texte Death. Cine este interesat poate să-mi scrie.”

CLAUDIA (str. Plevnei nr. 21, Alba-Iulia): „Tu crezi că a fost iubire adevărată... Eu cred că a fost o scurtă nebunie, /Dar ce anume a fost, /Ce-am vrut să fie/noi nu vom ști-o niciodată. Mesajul este pentru Attila Udvar. Poate îți vei mai face apariția în Alba-Iulia sau poate îmi vei scrie. Oare chiar m-ai uitat? Poate și-e jenă să dai ochii cu mine după tot ceea ce mi-ai făcut în seara aceea. Hai, scrie-mi! Eu nu te-am uitat, metalistule!”

MIHAELA (Deva): „Îi rog foarte mult pe Cosmin din Tg. Jiu să înțeleagă că eu nu-l mai iubesc, deci să nu-mi mai scrie!”

ROVERANNE (str. Energiei, bl. 8, sc. B, ap. 13, Bacău, cod 5500): „Out for my own/Out to be free/One with my mind/They just can't see/That they say/Life is for my own/To live my own way.”

SCREECH (str. Carol I /fostă 23 August/nr. 62, bl. 17 A, scara A, ap. 16, Câmpina, jud. Prahova, cod 2150): „Sunt un rocker trăsnit, de 14 ani și jumătate, 1,68 m, un copil „atomic” veritabil, fan Kreator, dar ascult des și GN'R, Manowar, Sepultura, iar din rockul vechi The Beatles și The Doors. Aș vrea ca cei care-mi vor scrie să fie în primul rând „băieți buni”, fani ai unuia dintre formațiile amintite. Poate vreunul dintre ei deține și un tricou cu mânecă scurtă Kreator, precum și albumele „Renewal”, „Coma Of Souls” sau „Pleasure To Kill”. Aștept scrisori și de la fete.”

MIHAELA PANĂ (str. Gării nr. 1, Eforie Sud, jud. Constanța, cod 7814): „Fiecare dintre noi își caută și își dorește o privire, un surâs, pentru că este vârsta căutărilor și a trăirilor intense. Pentru ca edificiul misterios, viitorul, să fie flurit din dragoste, avem nevoie să corespundăm între noi. Să nu lăsam fericirea să treacă și să ne simțim singuri. Să provocăm realitatea

construind himere. Să îndrăgim muzica. Ea înseamnă un fel de ieșire din real și o pătrundere în fantastic. Depêche Mode realizează această trecere. Aștept scrisori de la toți fanii acestei formații.”

CREDO (str. Abrud nr. 5, Eforie Sud, Constanța, cod 8714): „Fericirea a trecut repede prin viața mea. Am urmat-o și-am adormit în brațele ei. Când m-am trezit, eram singură. În univers fiecare caută și își dorește un cuvânt, un nume, o privire, un surâs. Ceea ce caut eu sunt suferințele care să pună mai presus de orice muzica formației Depêche Mode. Faniilor, vă aștept scrisorile și nu uitați: răzvrătirile sunt suferințele noastre, iar inimile sunt aripile noastre. Aș dori să mă trezesc într-o dimineață cu cutia poștală plină și să spun: bine ai venit fericire.”

VIVIANA (str. Valea Argeșului nr. 3, bl. D 11, sc. F, et. 4, ap. 59, sect. 6, București): „Salut! Sunt o „Săgetătoare” de 15 ani. Aș vrea să corespund cu băieți din toată țara.”

CRISTIANA (str. Marmurei nr. 41, sect. 1, București): „Văli, ne-am întâlnit în data de 12 februarie anul acesta la oficiul poștal de lângă Gara de Nord. Știu că ești elev în clasa a XI-a la Liceul Tonitza. Te rog, scrie-mi urgent!”

MARIUS și DANIEL (str. George Coșbuc nr. 15, Caransebeș, jud. Caraș-Severin, cod 1650): „Un salut metalic din partea a doi frați, mari amatori de heavy-metal având ca trupe preferate: Iron Maiden, Judas Priest, Metal Church, Black Sabbath, Metallica, Queen și multe altele. Corespundăm cu toți rockerii și, bineînțeles, cu rockerițele din toată țara, pe orice temă.”

AURA MARIN (str. Negru Vodă nr. 99, internat, cam. 5, Teleorman, jud. Alexandria, cod 0700): „Sunt basarabeancă, învăț în România. Vreau să corespund pe teme de prietenie, dragoste, literatură, suflet. Aștept scrisorile voastre.”

GODZILLA (str. Libertății nr. 12, bl. GA 15 C, sc. A, et. 1, ap. 5, Slatina, jud. Olt, cod 0500): „Metalist serios, fan Sepultura (18 ani, 1,80 m) caut parteneri (parteneră) din toată țara pentru corespondență. Alte preferințe muzicale: Metallica, Megadeth, Anathema, Paradise Lost, Judas Priest, Kreator, Pantera, Cancer, Deicide, dar putem corespunde și pe alte teme pe care le las la alegerea voastră. Oricum, răspuns garantat.”

GEANINA - DELLILAH BRATU (str. 23 August nr. 164, Tg. Jiu, jud. Gorj, cod 1400): „Voi cei care îl iubiți pe Freddie Mercury ca pe un zeu, ca pe un inger, mai presus decât orice altceva pe acest pământ, vă rog să aveți răbdare și să citiți aceste rânduri scrise din suflet pentru toți fanii Queen. Și a venit sfârșitul... Sfârșitul cuvântului, al vieții, al iubirii... al marelui nostru rege. Iubiri ratate, iubiri distruse de suferință și durere, iubiri ucise de-o lacrimă târzie în ultim ceas de toamnă. Vântul aspru mi-a înghețat, inima mea e rece de durere. M-am pierdut în oceanul singurătății și m-am regăsit salvându-mă pe piuta durerii. Am navigat pe firmul de gheață al tristeții și m-am acoperit cu cea din urmă iubire distrusă.”

MARINA - SIMONAZAFIRU (str. Valea Faurului, loc. Mușătești, jud. Argeș, cod 0461): „Această fotografie (e drept nu prea reușită) este pentru toți cei care mi-au scris și nu știu cum arăta, dar și pentru cei care doresc de acum încoace să corespundă cu mine. Și pentru că iubesc muzica (rockul) aș vrea să fac cunoscut tuturor rockerilor ce scria Cioran: „Nu cunosc nimic în afară de muzica lacrimilor. Căci eu, plecând de la regretul prădătorului, din nașterea semnelor acestui regret la lacrimi”. Destul de sugestiv, nu? Nu am vrut să impresionez, dar serios, îmi place Cioran și îmi plac și Bacovia, Minulescu, Eliade. Ca muzică Metallica, Guns N'Roses, Bon Jovi, Queen, Sepultura, Nirvana, Alice Cooper, Altar, Holograf, Octave, Compact, Iris.”

CUMPAR VÂND SCHIMB CAUT

MIHAI NEAMȚU (str. Iuliu Maniu, bl. 102, sc. C, et. 4, ap. 26, Arad, cod 2900): Vând mini-combină, CD-player, audio-casete, tuner Profonic nou nouț, producție RFG, preț excepțional. Vând/schimb CD Freddie Mercury „Living On My Own”.

MARRY (str. Valea Faurului, loc. Mușătești, Argeș, cod 0461): Cumpăr insigne de bună calitate și embleme cu tot ce aparține de rock.

ANATOLI POSTOVEI (Al. Căstănilor bl. 89, ap. 16, Bacău, cod 5100): Cumpăr, vând, schimb discuri, CD-uri, casete și înregistrări audio și video, informații, reviste, postere cu muzicieni de hard progresiv, blues, jazz, rock. Disponibilități: Yes, Black Sabbath, The Beatles, Led Zeppelin, Pink Floyd. Garantez seriozitate, prețuri seriozitate.

ANDREEA TATULEA (str. Principală nr. 104, Bran, jud. Brașov, cod 2229): Caut postere cu Guns N'Roses (Axl Rose), Nirvana, Metallica, Skid Row (Sebastian Bach), Bon Jovi. Ofer la schimb Bruce Willis, Vanessa Paradis, Joe Satriani, Megadeth.

FREDERIKA (Aleea Școlii, bl. 6, sc. A, ap. 3, Buhuși, jud. Bacău, cod

5536): Dacă deji texte din repertoriul formației Queen și ești atât de bun la suflet să le oferi și altora, n-ai decât să-mi scrii!

ROCKO (str. Deleni nr. 8/fostă Sf. Vasile Tel nr. 8 bl. T.63, ap. 29, sc. 1, sect. 2, București): Sunt fană Roxette. Caut cu disperare și cu lumânarea postere, pagini cu cei doi (un bombonic și o bombonică). Ofer la schimb postere cu Take That, Bon Jovi, Tina Turner, 2 Unlimited, Dylan (Beverly Hills), Whitney Houston, East 17, D.M., REM, Marky Mark, Michael Jackson, Janet Jackson, NKOTB, Ace Of Base, Iron Maiden, Poison, Jason Priestley, Extreme, Army Of Lovers, Guns N'Roses.

RALUCA (str. Barbu Momuleanu nr. 20, sc. 2, ap. 7, sect. 2, București, cod 72124): Caut textele: Lateast Jems și Trust – Baphomet, Icon – Paradise Lost, Powertripp – Tge Algmithy, Deaf Dumb Blind – Clawganger, Psalm 69 Ministry, War Of Words – Fight. Ofer în schimb textele: Shades Of God – Paradise Lost, Utopia Banned – Napalm Death, Cause Of Death – Obituary, Beyond The Gates Of Hell – Possessed, Ware No Life

Dwells – Unleashed, Clouds – Tiamat, Been Caught Battering – P. Stench, Deicide și Legion – Deicide, Chaos A.D. – Sepultura.

CARMEN OANA NICOLESCU (C.P. 39-121, București, cod 73200): Cea mai mare pasiune a mea este rockul (de la Bon Jovi până la Megadeth). Aș dori să înființez, împreună cu alți rockeri sau rockerițe, o trupă de rock. Cu tentă white metal.

INGRID XAVIERA (C.P. 39-121, București, cod 73200): Rockeriță, vocal, 14 ani, caut parteneri (e) în vederea înființării unei trupe rock cu tentă white metal. Vârsta: 13-16 ani.

ALEXANDRU (str. Mihai Eminescu bl. 20, sc. A, ap. 5, Slobozia, jud. Ialomița, cod 8400): Vând urgent postere cu East 17, 2 Unlimited, Roxette, Aerosmith, Take That, Bon Jovi, Ace Of Base, Cpt. Hollywood Project, Kreator, Extreme, Scorpions, Ugly Kid Joe, Eddie Murphy, Tom Cruise, Skid Row, Motley Crue, Sting, Queensryche sau la schimb cu Metallica și Sepultura.

BOGDAN POPA (str. Observatorului nr. 34, cămin V, cam. 321, Cluj-Napoca, cod 3400): Ofer pri-

mele 15 numere ale revistei VPR. Taxele poștale plus 100 de lei pe număr le suportăți voi. Primii sosiți au prioritate, chiar dacă mai târziu vor apărea oferte mai consistente. Doresc postere cu Sandra (din revistele străine), oferind la schimb alte postere tot din revistele străine.

ANDREEA (tel. 096.63.08.42): Vând foarte multe pagini cu Madonna, David Hasselhoff, Beverly Hills, Scorpions, Phil Collins, Sting.

CRISTI (str. Mihai Viteazul, nr. 2, bl. E5, sc. B, ap. 7, Tulcea, cod 8800): Sunt fan Queen. Toți cei care îi iubesc pe Freddie, Brian, John, Roger și au nevoie de materiale cu și despre ei, să-mi scrie.

DANIEL STREILETI (str. 20 Decembrie 1989, nr. 32, Lugoj, jud. Timiș): Ofer iubitorilor muzicii simfonice, disco sau rock selecții, albume, informații despre formații și soliști rock, texte disco și rock, postere de calitate contra cost. Trimiteți-mi și un plic timbrat pentru răspuns.

RAMINA SEBY PANAIT (str. București nr. 15, Călărași, jud. Călărași, cod 8500): Fan Skid Row (ascultând această formație mă trans-

form într-o masă de carne incandescentă) doresc postere (mari), texte și date de ultimă oră despre formația mea preferată. Toate acestea contra cost sau la schimb cu alte postere, texte sau date. Corespund cu rockeri de pretutindeni. Dacă-mi trimiteți și o fotografie de-a voastră, va fi brio!

KOLLAR MIȘU „POLARIS” (Șos. Mihai Bravu 301, bl. 18, et. 8, ap. 48, București): Fan Metallica, sufer de maladia polarizării (cu Polaris). Doresc să corespund cu rockerițe zurbagii și mai doresc niște texte Sepultura, Anthrax, Megadeth, Nirvana. Ofer text Metallica și Europe.

ATTILA NAGY (Aleea Torentului bl. D 32, sc. A, ap. 8, Zalău, jud. Sălaj): Tânăr măcelar, mi-ar plăcea să corespund cu deatheri și deatherițe. Am nevoie de texte din repertoriul: Napalm Death, Deicide, Sufocation, Mortification.

KISS/sex feminin/ (str. Cara Anghel 15, bl. 49, sc. B, ap. 99, sect. 6, București): Caut cu disperare posterul Cargo care a apărut în numărul 10 al revistei Vox Pop Rock, precum și alte informații (inclusiv adresa lor) contra cost sau la schimb cu altceva.

Topul național

Ediția 106

1. Prison Of Death - Altar, 2. Va fi rândul tău - Krypton, 3. Harley Davidson - Iris, 4. Nori de hârtie - Voltaj, 5. Balada caprii - Zob, 6. Brigadierii - Cargo, 7. Don't Worry Be Happy - Neurotica, 8. Când mă uit în ochii tăi - Celelalte Cuvinte, 9. Lacrimi în inima ta - Pantheon, 10. Răpitorul - Conexiuni, 11. Iubirea cea mare - Florian Pittig & Mircea Vintilă, 12. Pas în doi - Pacific, 13. Holy Water - Quo Vadis, 14. Podul de piatră - Grup 74, 15. Tatiana - Sarmalele Reci, 16. Triumful Bermudeilor - Arca, 17. Măine în zori - Compact, 18. Primăvară - Mondial, 19. Pericol de foc - Direcția 5, 20. Flacăra iubirii - Octave.

Stă să intre: Over The Clouds - Eugen Mihăescu.

Propunerii: Dincolo de nori - Dan Bittman, The Birth Enough - Sin, Shut Gun - Kapela, Primăvară românească - Semnal M.

Realizator: Romulus Constantinescu.

RADIO CLUJ

TOP ALTERNATIV

ed. a II-a/27.03.1994

1. Your Ghost - Kristin Hersh featuring Michael Stipe, 2. Big Love - Delicious Monster, 3. Violently Happy - Björk, 4. Into Your Arms - The Lemonheads, 5. Shock Me - Red House Painters, 6. Daughter - Pearl Jam, 7. Give It Away - Red Hot Chili Peppers, 8. On - Aphex Twin, 9. Purple Haze - The Cure, 10. Remember The Years - The Glee Club.

Propunerii: Gamalah (Dub 3) - Banco De Gaia, Switch - Senses, Back Into The System - Mike Peters, I Will - 8 Storey Window, Butterfly Boy - Shonen Knife

ed. a III-a

1. Your Ghost - Kristin Hersh featuring Michael Stipe, 2. Shock Me - Red House Painters, 3. Into Your Arms - The Lemonheads, 4. Big Love - Delicious Monster, 5. Give It Away - Red Hot Chili Peppers, 6. Violently Happy - Björk, 7. Purple Haze - The Cure, 8. I Can't Be Satisfied - Submarine, 9. Remember The Years - The Glee Club, 10. Back Into The System - Mike Peters

Propunerii: Play Dead - Björk with David Arnold, Lucky Me - Wishplants, Cannonball - The Breeders, Creep - Stone Temple Pilots, Hobo Humpin' Slobos babe - Whale

Topul se difuzează duminică, la ora 16.00.

Adresa: Str. Donath 160, 3400 Cluj-Napoca.

Prezintă: Horia Stănescu

TOP TOP

RADIO TINERIMA

20 TOP SLOW

1. The Power Of Love (83) - Celine Dion, 2. Don't Speak Of My Heart (79) - Gerry Rafferty, 3. Lost Without You (85) - Beverly Craven, 4. Don't Be A Stranger (86) - Dina Carroll, 5. It's Alright/ballad mix (78) - East 17, 6. Everything Fades Away (87) - Mariah Carey, 7. All For Love (73) - B. Adams, R. Stewart, Sting, 8. Now And Forever (88) - Richard Marx, 9. Follow The Midnight Sun (84) - Maggie Reilly, 10. If You Were Mine (90) - Taylor Dayne, 11. A Whole New World (76) - Peabo Bryson & Regina Belle, 12. If You Were Me (67) - Elton John & Chris Rea, 13. Said I Loved You... (74) - Michael Bolton, 14. Baby I'm Yours (68) - Shal, 15. Heart Like Mine (80) - Bee Gees, 16. Hold On To Love (81) - Slade, 17. Who Let In The Rain (89) - Cyndi Lauper, 18. The Woman In Me (66) - Heart, 19. Since I Don't Have You (69) - Guns N'Roses, 20. I've Got You Under My Skin (71) - Frank Sinatra & Bono.

Propunerii: Breathe Again (92) - Toni Braxton, Dincolo de nori (93) - Dan Bittman, Streets Of Philadelphia (94) - Bruce Springsteen.

Realizator: Alexandra Niță.

URZICENI

CAMPUS

Radio

LUNATIC TOP

1. Gett - A-Way - Maxx, 2. For Whom The Bell Tolls - Bee Gees, 3. It's Alright - East 17, 4. Said I Loved You... - Michael Bolton, 5. Mam-

ma's House - Haddaway, 6. Cryin' - Aerosmith, 7. Is It Love - Twenty 4 Seven, 8. Since I Don't Have You - Guns N'Roses, 9. U Got 2 Let The Music - Cappella, 10. Right In The Night - Jam & Spoon.

Propunerii: Speak To The Devil - Amanda Lear, Forever In Love - Kenny G.

Realizator: Florin Tatu.

Prezentator: Robert Dincă.

Topul se difuzează sâmbătă spre duminică, în cadrul radio - discotecii FM, cu începere de la 00.05.

Radio Galaxy, Drobeta Turnu-Severin

TOP 15

1. Move On Baby - Cappella, 2. Get-A-Way - Maxx, 3. Omen III - Magic Affair, 4. Let The Beat Control Your Body - 2 Unlimited, 5. Don't Cry - Transylvania, 6. Look Who's Talking - Dr. Alban, 7. Anything - Culture Beat, 8. Right In The Night - Jam & Spoon feat. Playka, 9. Everybody Needs Somebody - Masterboy, 10. Rhythm Of The Night - Corona, 11. Rhythm's In Your Mind - Masterjam, 12. Everybody - DJ Bobo, 13. U Got 2 Let The Music - Cappella, 14. Slave To The Music - Twenty 4 Seven, 20. Amazing - Aerosmith.

Propunerii: Sail Away - Urban Cookie Collective, Sleeping In My Car - Roxette.

Topul se difuzează duminică de la ora 20.00.

TOP R - EDIȚIA 20

1. Erată - Cargo, 2. Ploaia care va veni - Florian Pittig & Mircea Vintilă, 3. Eu, tu și ea - Arthur Zafiriadis, 4. Rotim clepsidra - Telepatie, 5. Iris, nu pleca - Iris, 6. Unde dragoste nu e, nimic nu e - Gheorghe Gheorghiu, 7. Seducție - Direcția 5, 8. Dincolo de nori - Dan Bittman, 9. Mi-am luat colac - Ioan Gyuri Pascu, 10. Un sfârșit e un început - Celelalte Cuvinte.

Propunerii: Arca - Arca.

Realizator: Gabi Dobre.

Topul se difuzează duminică, la orele 10.00.

MIX TOP VPR (ediția 1)

1. Amazing - Aerosmith, 2. Without You - Mariah Carey, 3. It's Alright - East 17, 4. Toamnă în sufletul meu - Compact, 5. Când orașul doarme - Sanda Ladosi, 6. Now And Forever - Richard Marx, 7. Speranța - Luminița Anghel, 8. Since I Don't Have You - Guns N'Roses, 9. I Miss You - Haddaway, 10. Dincolo de nori - Dan Bittman, 11. Return To Innocence - Enigma, 12. Dirty Dawg - N.K.O.T.B., 13. Move On Baby - Cappella, 14. Everybody Hurts - REM, 15. Tanța - Timpuri Noi, 16. Babe - Take That, 17. Nu adio - Loredana Groza, 18. Ploaia care va veni - Mircea Vintilă & Florian Pittig, 19. No Way To Escape - Altar, 20. The Sign - Ace Of Base, 21. Rock N'Roll Dreams... - Meat Loaf, 22. The Power Of Love - Celine Dion, 23. Breathe Again - Toni Braxton, 24. Right In The Night - Jam & Spoon, 25. Descurcă-te singur - Semnal M.

La prima ediție au colaborat 136 de cititori. Topul va fi bilunar, în alternanță cu TOP 60. Oricum, debutul este promișor. Rețineți: melodiile din acest an reprezentând orice orientare, cântate în orice limbă!

TOP 7 NON CONFORMIST

Floare de Iris (Ploiești). 1. Iris, nu pleca - Iris, 2. Break On Through - The Doors, 3. Birth Enough - Sin, 4. Still Got The Blues - Gary Moore, 5. Cementary Gates - Pantera, 6. Stai - Holograf, 7. Green - Radiohead.

Ala (Călărași). 1. Where Angels Dare To Tread - Solitude Aeturnus, 2. Clarissa - Cerebral Fix, 3. Is That You Melissa - Merciful Fate, 4. Enter The Worms - Cathedral, 5. Carneous Cacophony - Carcass, 6. Serenades - Anathema, 7. The Crucified Ones - Vader.

Monica (Ploiești). 1. What's Up - 4 Non Blondes, 2. Creep - Radiohead, 3. Nothing Else Matters - Metallica, 4. Light My Fire - The Doors, 5. Heaven Help - Lenny Kravitz, 6. Wish You Were Here - Pink Floyd, 7. Iarna - Vivaldi.

Vasile Gabriel Popescu (Drăgoiești, Gorj). 1. Ploaia care va veni - M. Vintilă & Florian Pittig, 2. Voice From Above - Gabriel Cotabita, 3. Return To Innocence - Enigma, 4. The Power Of Love - Celine Dion, 5. Without You - Mariah Carey, 6. Bat Out Of Hell - Meat Loaf, 7. 1, 2, 3, 4, 5 - Cristina Andrei.

HARD FORCE

TOP 20 RADIOS

- 1 - PRONG
Cleanser (Epic/Sony Music)
- 2 - SEPULTURA
Chaos A.D. (Roadrunner/Musidisc)
- 3 - ZZ TOP
Antenna (RCA/BMG)
- 4 - GUNS N' ROSES
The Spaghetti Incident? (Geffen/BMG)
- 5 - PEARL JAM
Vs (Epic/Sony Music)
- 6 - LOUDBLAST
Cross The Threshold (Semetery/Fnac Music)
- 7 - ALICE IN CHAINS
Jar Of Flies (Columbia/Sony Music)
- 8 - GLENN HUGHES
From Now On... (Roadrunner/Musidisc)
- 9 - METALLICA
Liveshit Binge & Purge (coffret Phonogram)
- 10 - NIRVANA
In Utero (Geffen/BMG)

Q TOP 40 ALBUMS

1	1	CROSS OF CHANGES	ENIGMA (Virgin)
2	1	UNDER THE PINK	TORI AMOS (East West) ●
3	1	MUSIC BOX	MARIAH CAREY (Columbia) ★
4	2	IN PIECES	GARTH BROOKS (Capitol) ○
5	5	TROUBLEGUM	THERAPY? (A&M)
6	1	TEASE ME	CHAKA DEMUS & PLIERS (Mango) ●
7	7	SOFTLY WITH THESE SONGS - THE BEST OF ...	ROBERTA FLACK (Atlantic)
8	1	ONE WOMAN - THE ULTIMATE COLLECTION	DIANA ROSS (EMI) ★2
9	9	THE HEART OF CHICAGO	CHICAGO (Reprise) ●
10	10	BRAVE	MARILLION (EMI)
11	11	SILENT SCREAM	RICHARD MARX (Capitol)
12	2	ELEGANT SLUMMING	M-PEOPLE (Deconstruction) ★
13	1	BAT OUT OF HELL II - BACK INTO HELL	MEAT LOAF (Virgin) ★5
14	2	SO CLOSE	DINA CARROLL (A&M) ★3
15	2	DEBUT	BJÖRK (One Little Indian) ★
16	1	SO FAR SO GOOD	BRYAN ADAMS (A&M) ★3
17	1	BOTH SIDES	PHIL COLLINS (Virgin) ★2
18	15	TONI BRAXTON	TONI BRAXTON (Arista)
19	19	JUST TO LET YOU KNOW	BITTY McLEAN (Brilliant)
20	20	LIVE AT BRIXTON ACADEMY	BRIAN MAY (Parlophone)

Cele mai negre 365 de zile din viața lui MICHAEL JACKSON

Michael trebuia să urmeze un tratament la dentist.

31.10.1993. Samuel Jackson, bunicul lui Michael, moare. Datorită existenței pericolului de a fi arestat, Michael nu se poate duce în America pentru a lua parte la înmormântare.

9.11.1993. Poliția percheziționază casa familiei Jackson din Phoenix (Arizona) și confiscă păpuși, fotografii, casete video și reviste. Revistele de scandal din Anglia anunță „drumul lui Michael spre ruină” și deschid astfel un adevărat „sezon de vânătăre” a starului în întreaga lume.

24.02.1993. Michael începe răzând anul lacrimilor. La ceremonia acordării premiilor Grammy, Michael este extrem de binedispus, glumește cu publicul și o îmbrățișează pe Janet, surioara preferată.

17.08.1993. Un psihiatru contactează poliția din Los Angeles și relatează că Michael Jackson ar fi abuzat sexual de Jordan Chandler, în vârstă de 13 ani.

21.08.1993. Poliția percheziționază casa lui Michael, „Neverland Ranch”, și confiscă benzi video.

24.08.1993. În timp ce Michael începe în Thailanda turneul său „Dangerous”, în Los Angeles poliția începe în mod oficial investigațiile. Michael respinge acuzațiile ce i se aduc și spune că tatăl lui Chandler nu vrea decât să-l șantajeze pentru a obține bani.

26.08.1993. Jacko anulează un concert în Bangkok pe motiv de deshidratare.

27.08.1993. Un alt prieten al lui Jacko, vărul său, Bratt Barnes, îi ia apărarea așa cum va face mai târziu Macaulay Culkin.

29.08.1993. Michael își petrece a 35-a aniversare în Orientul Îndepărtat.

30.08.1993. În Singapore, Michael leșină în culise. Un nou concert trebuie anulat.

14.09.1993. Jordan Chandler îi intenționează un proces lui Michael. Turneul „Dangerous” continuă la Moscova.

15.10.1993. Câteva concerte din cadrul turneului (în Brazilia, Chile și Mexic) sunt amânate din cauză că Mi-

12.11.1993. Michael anulează toate concertele pe care urma să le dea în cadrul turneului mondial și mărturisește că este dependent de tranchilizante. Încercările de a afla în ce clinică s-a retras nu sunt o joacă. Se vorbește despre Londra, Elveția sau Franța.

14.11.1993. După zece ani de colaborare cu Jacko, firma Coca-Cola anulează contractul de sponsorizare al acestuia.

23.11.1993. Procesul contra lui Michael este stabilit pentru data de 21.03.1994.

26.11.1993. Jermaine Jackson își exprimă în public îndoielile privitoare la nevinovăția lui Michael. Și La Toya, de ani de zile în conflict cu propriul clan, își acuză fratele.

15.12.1993. Michael Jackson se întoarce în America și se pune la dispoziția poliției pentru o percheziție corporală.

22.12.1993. Michael, aproape în lacrimi, se declară nevinovat într-o emisiune televizată, transmisă prin satelit de la ranch-ul său. „Nu mă tratați ca pe un criminal, pentru că sunt nevinovat”. În timpul concertelor ei din America, Janet Jackson se roagă pentru fratele ei cu fanii care umpleau sălile până la refuz.

2.01.1994. Firma „MAMA Concert's Ran” (München), organizatoarea turneului lui Jacko, îl dă în judecată pe Michael pentru concertele anulate și cere 20 de milioane de dolari despăgubiri.

20.01.1994. Acuzația de încercare de șantaj, înaintată de Michael împotriva tatălui lui Jordan este respinsă din lipsă de probe. Se confirmă însă zvonurile apărute cu

câteva zile în urmă – Michael și Jordan se reconciliază fără intervenția tribunalului. Jacko plătește o „compensare” (unii vorbesc despre 17 milioane de dolari, dar speculațiile ajung până la 180 de milioane. Surse serioase menționează suma de 40 de milioane de dolari), iar Jordan își retrage plângerea. Procesul de pe 21 martie nu va avea loc. În timp ce presa de scandal scrie despre o „mituire”, care „înseamnă aproape o mărturisire a vinovăției”, Michael speră ca aranjamentul să fi însemnat demonstrarea nevinovăției sale.

21.01.1994. Întrebările rămân fără răspuns. Perchezițiile poliției nu iau sfârșit și dacă acestea vor scoate ceva la iveală, statul are dreptul de a intenta o acțiune juridică. Oricum, martorul principal va lipsi, pentru că Jordan Chandler nu va depune mărturie. Plângerea înaintată de organizatorii turneului nu a fost retrasă. Își va continua Michael turneul întrerupt? Și când asta?

24.02.1994. Michael a invitat 100 de copii la „Neverland Ranch” (o primă petrecere de acest gen a avut loc la sfârșitul lui ianuarie). Este clar: Michael e ca și eliberat de orice griji. Și poate din nou să râdă!

Mult succes, Jacko!

Traducere și adaptare după „Popcorn”
Manuela Boatcă

Kom mit nach
Laurin: Michael
s cousin Brett

ECHO AWARDS LA FRANKFURT

Premiile industriei muzicale Germane s-au atribuit recent la mai multe categorii. Haddaway a luat premiul pentru „cel mai bun single național” și pentru „cel mai bun single de dans”, Culture Beat au avut cel mai reușit single pe plan internațional (Mr. Vain). Suedezii de la Ace Of Base au fost numiți „The Best International Act”. Cel mai bun video-clip le-a aparținut celor de la Die Prinzen. Die Toten Hosen au plecat cu premiul cuvenit pentru cel mai bun grup național al anului 1993. Udo Jurgens a fost premiat pentru întreaga sa carieră, Herbert Gronemeyer a fost desemnat drept cel mai bun artist național, în timp ce la fete a câștigat Doro Pesch. Meat Loaf a fost solistul internațional al anului, iar Bonnie Tyler a profitat de lunga sa activitate în Germania (cu Hansa).

Marcel Avram, Udo Jurgens și impresarul acestuia Freddy Burger la ceremonia decernării Echo Awards.

BAD NEWS • BAD NEWS • BAD NEWS

• Pe 14 aprilie la Lubeck va începe turneul german al power-metalistilor americani Metal Church. Iată celelalte date: Hannover (15), Hamburg (17), Frankfurt (19), Köln (20), Arnsberg (21) B-Vasseloar (22), Berlin (Marquee) (23), Augsburg (24), Erlangen (26), Ludwigsburg (27 aprilie), A-Wien, Prater Fest (1 mai). Cine n-are pașaport, să-și procure!

• Manic Eden se numește grupul chitaristului Adrian Vandenberg, a basistului Rudy Sarzo și a toboșarului Tommy Aldridge. Reamintim că cei trei membri ai glorioasei formule Whitesnake, alături de vocalul Ron Young (ex-Little Caesar), au înregistrat albumul de debut „Ride The Storm” planificat pentru sfârșitul lui martie, deocamdată numai pe piața japoneză. Dar nu disperați, inventivi și băștoși cum ne știm (noi europenii), n-ar fi exclus ca-n câteva săptămâni să ne procurăm discul multiplicat de Vivo sau Euro-Star.

• Savatage revine! Noul chitarist al trupei este Zakk Wylde, fostul „riffeur” al lui Ozzy Osbourne. E clar că urmașul lui „Edge Of Thorns” va fi un CD de rasă-pură.

• Legendarul pionier al speed/thrash-ului californian, Anvil (autor a nu mai puțin de opt albume între 1981-1992) reapare, după o scurtă pauză, cu un nou album (încă nu i se cunoaște titlul, dar se știe data apariției: partea a doua a lunii mai) și

un turneu european deschis de Jackal. Dacă aveți posibilitatea nu ratați show-ul oferit de chitaristul Lips și de fenomenalul baterist Robb Reiner.

• Chris Barnes, vocalul de la Cannibal Corpse alături de Allan West, autorul solourilor de la Obituary, au pus la cale un nou proiect, Six Feet Under. Un demo a fost deja înregistrat în studioul Morrisound din Tampa cu Scott Burns la butoane (previzibil, nu?). Acest exercițiu nu va afecta sub nici o formă activitatea trupei Obituary care a început încă din ianuarie lucrul la un nou album. Mai mult decât atât, basistul Frank Watkins își materializează la rândul său ideile într-un proiect independent, The Henchmen în care ca lider vocal apare Joe Caper (ex-Righteous Pigs). Asta da independență!

• Foști prieteni și colaboratori în Testament, chitaristul Alex Skolnick și producătorul Michael Rosen lucrează din nou împreună la primul demo al trupei lui Alex, Exhibit-A. Dragostea dintâi nu se uită!

• Eric Adams (v), David Shankle (c), Joey de Mayo (b) și Rhino (d), într-un cuvânt Manowar continuă să concerteze cu succes în Europa. Pe 13 martie s-au produs la München, iar deschiderea celor 30 de date europene a fost asigurată de Gamma Ray.

• „Seals The Sense” editat de Paradise Lost atât ca CD single cât și ca 12" SP, include piesele „Embers Fire”

(de pe Icon), noua compoziție „A Sweetness”, „True Belief” (de pe Icon) și „4 Your Hand In Mine” (trasă live la Stuttgart în septembrie '93). Apropos de nemți: pe 9 martie Nick Holmes și al lui și-a luat la revedere de la publicul teuton (după nu mai puțin de 18 concerte) printr-un show monumental susținut la Köln Live Music Hall. Turneul european continuă, în prima parte producându-se un combo la modă: Crowbar.

• Din nou caravana festivalului „Full Of Hate” străbate Europa: Amsterdam (31 martie), Vosselaar (1 aprilie), München (03), Stuttgart (04), Köln (05), Frankfurt (06), Hamburg (07), Berlin (08), Geneva (09 aprilie '94). Rând pe rând vor concerta „headliner” Morbid Angel, Cannibal Corpse, Unleashed, uvertura aparținând trupei Warpath și mai multor invitați locali.

• Și dacă tot am pomenit de acest tip de concert, să nu uităm că pe 27 februarie '94 s-a desfășurat la Dortmund/Germania HORROR INFERNAL FESTIVAL (organizat de publicația omonimă) cu un afiș impresionant: CARCASS, Morgoth, Optimum Wound Profile, Baphomet, Erosion, Growing Movement, T.O.C.H., Reactor. Adevărat coșmar!

Șlagăr Top Rock '94

ediția din 27 martie,
programul România Actualități, orele 18.07-20.00

Clasament POP februarie '94

1. Cum n-am iubit vreodată – G. Grigoriu (R. Iorgulescu) – Monica Anghel
2. Atâtea ploi – G. Natsis (R. Iorgulescu) – Angela Similea
3. Doi îndrăgostiți – S. Georgescu – Mădălina Manole

Clasament ROCK februarie '94

1. Chipul tău – Compact
2. O lume nouă – Iris
3. Noapte albă – Conexiuni

Propunerii POP martie '94 – în ordinea difuzării –

1. Știu, dragostea e ciudată – M. Teicu (A. Grigoriu) – Dana Stanciu
2. Totul s-a terminat – C. Fugaru (M.V. Fugaru) – Pompiliu Dărgan
3. Primăvara mea – M. Elekcs (idem) – Georgeta Cernat
4. Doar pentru voi – C. Crișan (idem) – Cătălin Crișan
5. Cine știe – M. Constantinescu (idem) – Mihai Constantinescu
6. Doar tu – Vlady Cnejevici (V. Cnejevici, L. Stoica) – Laura Stoica
7. Te iubesc – M. Mincu (Viorel Popescu) – Constantin Bruj

8. Cred în lume, cred în Dumnezeu – Carmen Mureșan + form. Real din Chișinău
9. Promisiuni – V. Gavrilă (A. Storin) – Gabriel Dorobanțu
10. Cântec pentru Europa – D. Lupu (V. Popescu) – Ileana Șipoteanu
11. Îți amintești de mine – M. Dragomir (G. Târnea) – Angela Similea
12. Dau viața mea pentru-o iubire – M. Teicu (E. Rotaru) – Monica Anghel
13. Prea multe întrebări – D. Giurgiu (F. Fabian) – Silvia Chifriuc
14. Fără să știu, fără să vreau – M. Dumitrescu (A. Storin) – Mona Roșoga
15. Din vina noastră – A. Kerestely (idem) – Luminița Anghel + Gabriel Cotabijă
16. Nu adio – M. Ionescu + R. Mirică – Loredana Groza

Propunerii ROCK martie '94

1. Tu nu vei ști – Robot (Zalău)
2. Mari-Mari – Canon (Hunedoara)
3. Rugă – Joc Secund (instrumental – la chitară Florian Francisc)
4. Măine în zori – Compact
5. Sabia dreptății – Iris

Titus Andrei

Cum vă alegeți muzica?

1) Ce rol are mass-media în alegerea de CD-uri, discuri și casete?

Adi, 19 ani: „Mă uit și eu pe la topuri și dacă ceva place la atâta lume mă duc și eu să cumpăr.”

Costin, 20 ani: „Nu numai că are un rol important, dar încă unul foarte important. Să-ți dau un exemplu: apare un disc nou, Metrock să spunem, până la „Întâlnirea de la miezul nopții”, la TV nu auzi nimic, nu? Atunci iau „Evenimentul” și citesc în ultima pagină știrea, în 3 rânduri. Da, dar nu-și lămurit cum ar putea să sune și ca să nu risc... fac următorul pas: cumpăr VPR sau PRS și așa aflu amănunte începând de la culoarea ochilor lui Cristian Ioniță și până la ce asculta când era mic.”

Laura, 19 ani: „Păi din ziare aflu mai întâi ce apare, cum și când apare. Și e mișto că mai sunt și comentarii avizate.”

Mihai, 20 ani: „Despre noutățile autohtone aflu de la TV, Radio... Iar despre alea din vest tot de la „TV” dar cu „M” în față.”

Cristina, 24 ani: „Pe mine nu prea mă interesează noutățile. Ce s-a scos acum parcă nu mai are aceeași valoare pe care o avea muzica acum 20 de ani.”

Mihai, 20 ani: „Eu despre noutăți aflu de prin discotece, că mă duc cel puțin o dată pe săptămână.”

Gabi, 19 ani: „Eu știu?!... Citesc de multe ori că azi a fost lansat cutare disc al cutărui cântăreț și cu asta bas-

ta. Nu-mi spune nimeni dacă-i muzică liutărească sau ceva „metalișter”.”

2) Cum apreciezi presa muzicală românească?

Sorin, 21 ani: „Care presă muzicală românească? N-am auzit că avem așa ceva...”

X, 20 ani: „Puțină, dar bună. Eu sunt pentru „quality” și mai puțin pentru „quantity”. Ai găsi cam aceleași discuri, topuri..., pentru că artiștii sunt cam aceiași. Dacă ar scoate Madonna un disc nou, am citi despre el în toată presa, de la „Jepuragiu” până la „Vocea României”. Poate comentariile ar fi diferite.”

Anonim: „Părerea mea este că VPR este una dintre revistele care se zbat să facă ceva, pe bune. Păcat însă că nu are o hartă ca Bravo sau Popcorn.”

B.P.: „Păi ce, comentariile din „Evenimentul” sau „Tineretul” sunt presă muzicală? Să vezi în occident reviste...”

Numele neimportant: „Aici ce avem? Poate Metal Fan, Rocker... dar prea sunt exclusiviste. Uite, eu sunt rocker, dar mai ascult și rap, funk și alte chestii d-astea. Despre ei unde citesc? În Magazin Rebus?”

3) Ce presă muzicală citești?

Adrian: „Eu citesc Hard Rock Magazine, de la tovarășul meu care are un văr în Franța. Și ce mai răsfoiesc de la amici, în Universitate, un Metal Hammer, ceva.”

Alin, 19 ani: „Înainte citeam PRS și BRAVO... Acum iau VPR și PRS, că Bravo s-a făcut o mie și ceva.”

Nicu, 20 ani: „Nu dau eu banii pe așa ceva. Dacă e să aflu ceva, aflu oricum, cu sau fără presă muzicală.”

4) De ce te duci la concert? (pentru că apreciezi fenomenul cultural în sine sau să te întâlnești cu gașca?)

Bog, 20 ani: „Să o luăm metodic: întâi mă întâlnesc cu gașca, beau nițel și într-un final mă duc și la concert, unde-i trag o moșă aia la țapină.”

Cosmin, 20 ani: „Depinde de concert. Dacă e unul cum a fost cel al lui Michael Jackson – un adevărat spectacol – uii și de gașcă și de gagică și de tot.”

Laur, 21 ani: „Să mă distrez, firește... Da' acum depinde și de concert.”

George, 20 ani: „De ce? Ca să mă simt bine. De obicei mă duc la concertele cu cântăreții favoriți, nu de asta se duce lumea la concert? Să-ți vadă idoli, să-și mai clătească un ochi, o ureche...”

Alex, 20 ani: „Ca să nu o iau rază. Eu dacă nu mă duc la cel puțin 5, 6 concerte pe an simt că-mi pleznesc creierii. Pe când așa e ca o eliberare de energie: tip, cânt, dansează...”

Adrian, 25 ani: „Eu nu mă duc decât la Sala Radio. Nu mă interesează alte genuri pentru că nu vreau să-mi alterez gustul muzical. Muzica adevărată e cea clasică și poate rockul vechi, cel până în '68. Restul e surogat...”

Simona, 19 ani: „De că mă duc? Ca să văd pe viu niște profesioniști adevărați. E total diferit de ce vezi în clipuri sau auzi pe casetele trase în studio. La un concert poți vedea adevărata valoare a unui artist.”

VINERI NOAPTEA ÎN DIRECT

La ediția din 25 martie a fost în studio compozitorul Petre Gălbenuș, care a obținut premiul I la cea de-a 8-a ediție a concursului „3 din 10 pentru un show”. S-au difuzat cele două melodii din concurs,

interpretate de Paul Surugiu și Ion Lădaru. Eugen Mihăilescu a prezentat albumul de debut al Sandei Ladoși precum și o primă audiere cu Ramona Ionică. Șerban Georgescu a informat telefonic despre turneul Mădălinei Manole și noul disc produs de Nancy Brandes. Tot telefonic s-a derulat un emoționant dialog cu Corina Chiriac (afiată la Los Angeles). Despre cutremur, despre climă, modă și muzică. Corina cântă în fiecare săptămână. Există speranțe pentru un spectacol în țară, poate în vara acestui an. Dora Dina Gălbenuș l-a intervievat pe Dora Stănescu, iar Daniela Zăroba a cules date de la conferința de presă privind Country & Eastern Romania 1994. Albumele nopții: Almost Unreal – Roxette, All Around The World – Jason Donovan și Toni Braxton. N-au lipsit rubricile de tradiție cu răspunsuri la scrisori, Top sentimental, dedicații. Echipa a fost vizitată de fanii Adina Marinșu și Dan Nicolae. De telefoanele ascultătorilor s-au ocupat Cristina Santi și Valentina Ien. Regia de emisie a fost asigurată de Gabi Clouă și Denis Iliescu.

S-a consumat și ediția din 1 aprilie. Ne-am permis câteva glume nevinovate. Nimic grav. Unii au luat în serios tot ce s-a spus. S-au difuzat toate genurile posibile. De la populare la rock, de la country la simfonie. Adrian Coleașă ne-a oferit: I Am the Bloody Earth - My Dying Bride, Macabre Sunsets - Nightfall, Focus - Cynic și un adevărat recital cu Billy Moffett's Playboy Club (albumul Juice). Ne-au vizitat americanii din Nashville, au povestit și au cântat live. Angela Kaset, Richard Leigh, James Dean Hicks, Peter McCann s-au simțit bine la noi. Despre ei și ceilalți autori de mari hit-uri americane, veți citi în alte pagini ale revistei. Vali Sterian a comentat și el evenimentul „Country & Eastern” și ne-a făcut surprize dintre cele mai plăcute. Despre grupul Interitus sperăm să aflăm mai multe de la colegii din Constanța. Am avut parte de „Diario” al lui Lucu Carboni (primit de la Corina Dogaru) și de un Top Sentimental de o cră. În plus, alte plăcuțe pe care le-am și uitat. Ioana Zidaru și Dana Popescu ne-au susținut tehnic, artistic și moral, Orlanda a răspuns la cele peste o sută de telefoane, printre care foarte puține exprimau supărări (doar o persoană care a sunat de șapte ori pentru aceeași dedicație, care se citea de mult!).

În urma scrisorilor primite la redacție, am alcătuit TOPUL VOX POP ROCK pe anul 1993. Dar să vedem ce părere au cei desemnați de voi despre acest clasament.

Loredana Groza (locul 5 Soliști Pop, 1530 p.):

„Chestia asta cu topurile mi se pare o idee bună, dar cu totul discutabilă. Acum poate să difere de la țară la țară, de la oraș la oraș, de la ziare la ziare. Nu cred că am fost nedreptățită cu locul ăsta. Dacă acestea au fost scrisorile mi se pare foarte corect. În rest, n-am ce să comentez.”

Cristian Minculescu (locul 1 Soliști Rock, 3100 p.):

ECOURI TOP VPR

„Alegerea nu poate decât să mă bucure. Știu că treaba asta s-a întâmplat și anul trecut, eu am ieșit la vocaliști și Iris la trupe. Nu pot decât să le mulțumesc celor care m-au desemnat.”

Dida Drăgan (locul 4 Soliști Rock, 1720 p.):

„Mă bucură nespuse alegera cititorilor mai ales că anul trecut după treaba cu Eurovision, presa noastră m-a tot bălăcărât... Ajunsesem să fiu mai iubită și apreciată în străinătate.

Referitor la top, n-aș putea spune că mă deranjează locul patru. Iar faptul că am apărut într-un clasament numai cu bărbai mă face să mă simt bine. În sfârșit, o luptă cinstită. Oricum, eu îi apreciez foarte mult pe Leo Iorga, îi consider cel mai bun solist vocal rock, la ora actuală.”

Vlad Gorneanu, vocal ZOB (locul 2 Newcomers Rock, 690 p.):

„Acum suntem noi pe locul 2, dar în curând o să fim pe 1, mai ales că Ura de după usă e pe sfârșite, le-a plecat

toharul în armată. Iar pentru cei care ne-au desemnat, un mesaj: numai împreună putem reuși! Mă simt într-adevăr și măguliț și bucură de alegerea lor.”

Monica Anghel (locul 3 Soliste Pop, 1547 p.):

„Presupun că cei care au făcut topul știu ei ce știu. Oricum o să încerc să ajung pe locul 1. Asta este!”

Elena Cârstea (locul 2 Soliste Pop, 1920 p.):

„Nici un comentariu. Eu în clasamente și topuri nu mai cred de mult.”

Laura Stoica (locul 1 Soliști Pop, 2160 p.):

„Mă bucură extrem de mult, mai ales că este al treilea an consecutiv

când această revistă mă desemnează cea mai bună solistă pop. Mă simt foarte bine în această postură, dar mai ales onorată. Să sperăm că va fi la fel și în 1994.”

Gabriel Cotabiță (locul 1 Soliști Pop, 2930 p.):

„Mă bucur că e așa. Ce bucurie e mai mare pentru un artist când vede că oamenii pentru care muncește îi apreciază munca la justa ei valoare? Asta înseamnă că pentru la anul iar am de tras. Clasificarea în acest top mi-a dat o înălțare, plăcută ce-i drept: să nu-i dezamăgesc pe cei care cred în mine.”

DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate

La mulți ani, VOX MARIS!

Patronul celor două discotece bucureștene și a celei din Costinești, Nicușor Năstase, și-a aniversat ziua de naștere (31 martie) pe drumuri europene, în clătura de noi echipamente, mobilier și muzică. Astfel, prietenii n-au avut posibilitatea să-i urzeze cele convenite. O facem noi aici, în numele lor. Profităm de ocazie pentru a vă anunța că DOUĂ ABONAMENTE PERMANENTE pentru un an vor fi atribuite câștigătorilor unui concurs VOX MARIS, pe care-l lansăm de săptămâna viitoare. Vă dați seama? Intrarea gratuită timp de un an cu prietena (sau prietenul) în oricare dintre cele trei discotece de cinci stele! Calculați avantajul și decideți dacă merită să participați. De ziua lui, Nicușor Năstase face un frumos cadou pentru V.P.R.!

FESTIVALUL

„Jon Luchian Mihalea”

Iată că nu mai trebuie să treci ani pentru ca cineva să-ți amintească de un mare artist. În memoria lui Oanță se va organiza un festival – concurs de interpretare, la începutul lunii mai. Datele exacte ale festivalului sunt 6, 7, 8 mai. Organizator: Societatea „Dan Constantin International” S.R.L. Totul va fi live. Conducerea muzicală va aparține compozitorului Ionel Tudor. Și așa cum ar fi normal și la alte manifestări de acest gen, preselecția va avea loc cu o lună înainte de festival, pentru ca cei care trec de prima probă să aibă timp să repete cu orchestra. Așadar, în zilele de 8, 9, 10 aprilie discoteca „Cassablanca” va găzdui concursul de preselecție. Informații puteți obține la telefonul 6.75.64.33.

Vești de la studenții din Timișoara

„Student Fest'94” va avea loc în perioada 11-17 aprilie. Organizatori vor fi Organizația Studenților din Universitatea Timișoara, în colaborare cu Fundația Independentă pentru Tineret și Casa de Cultură a Studenților. Această a treia ediție a Festivalului studențesc va cuprinde patru secțiuni: arte vizuale, teatru, muzică și coregrafie. Muzică se va putea asculta, în fiecare zi (de luni până vineri) astfel: luni – jazz, marți și miercuri – muzică clasică, joi – muzică electronică (dimineața, la ora 11.00) și rock (în cursul serii). Pentru vineri se prevede un program interesant și lung, pentru că ziua este dedicată interferențelor artelor. Programul va începe la ora 15.30 și se va termina târziu, în noapte.

MANIC DEPRESSION TOUR

România rock își potrivește ceasul după ora universală!

Un turneu ce-i regroupează pe

CYNIC (USA), SCHNITT ACHT (USA), BEAST OF EDEN (Africa de Sud), ERA (Bulgaria)

având alături câteva dintre speranțele metalului autohton,

după următorul program:

București – 18/19 aprilie – Arenele Romane
18 aprilie – Cynic/Era/Altar/Ultimatum
19 aprilie – Schnitt Acht/Beast Of Eden/Neurotica/Sin

Producători: Sfinx Experience Music și Edgar Surin Prod.

Timișoara – 21 aprilie – Sala Polivalentă
Schnitt Acht/Cynic/Era/Damnat/Sub Control

Producător: Eldosor

Cluj – 23 aprilie – Teatrul de vară
Beast Of Eden/Era/Neurotica/Compact C/Spasm

Producător: Craft Co.

O conferință de presă cu organizatorii va avea loc pe 6 aprilie, ora 10.00, iar cu invitații străini pe 18 aprilie, ora 10.00.

CYNIC

Anul trecut a fost fertil în surprize plăcute. Spărgând canoanele genului, o serie de grupuri etichetate inițial ca death au apărut cu albume curajoase. După Pestilence, Atheist sau Believer, Cynic și-au făcut în sfârșit debutul discografic.

Format în 1987 de Paul Masvidal (ch., vocal) și Sean Reinert (tobe, clape), grupul a avut o istorie agitată. Paul și Sean i-au dat o mână de ajutor lui Chuck Schuldiner (Death) la înregistrarea albumului „Human” și la turneul ce l-a urmat. Tony Choy, basistul de atunci, a „rătăcit” prin Pestilence („Testimony Of the Ancients”) și Atheist (unde s-a și oprit până la urmă), în timp ce Jason Gobel (ch.) i-a ajutat pe prietenii de la Monstrosity. După reîntoarcerea celor doi fondatori din turneul „Human”, oprit brusc, Cynic au fost în fine semnați de Roadrunner. Dar lucrul la primul album a început de-abia după un an. Echipamentul lui Paul și Sean fusese reținut în Marea Britanie ca urmare a întreruperii turneului Death, a trebuit găsit un înlocuitor pentru Tony Choy, aflat până la urmă în persoana lui Shawn Malone, și, când lucrurile păreau gata să demareze, sala de repetiții le-a fost distrusă de uraganul Andrew, în trecere prin Florida. Dar n-a fost suficient ca să-i doboare!

Înregistrat în studiourile Morrisound, co-produs de Scott Burns, albumul de debut, „Focus”, propune un set de compoziții complexe, chiar progresive, care mai au în comun cu eticheta death metal doar o anumită preferință pentru vocile „aspre” și soliditatea ritmică. Crearea de ambianțe sonore și melodii sunt privilegiate în raport cu demonstrațiile pur tehnice. Probabil și datorită formației clasice a celor patru muzicieni, care exprimă de altfel preferințe pentru Keith Jarrett, Pat Metheny, Alan Holdsworth, Frank Zappa, John Coltrane, Charlie Parker sau Bach.

Adrian Coleașă

NE SALUTĂ WILLIS CONOVER...

Aflați cu vreun deceniu în urmă în casa din Sibiu - strada Independenței nr. 8 - a regretatului profesor Nicolae Ionescu, nu mică ne-a fost uimirea să ascultăm o casetă (rulată pe celebrul său radiocasetofon Hitachi de care nu se despărțea niciodată, nici când pleca în strălănită) care conținea un salut adresat Festivalului sibian. Vocea, gravă, cu profunde intonații de bas și deosebit de caldă, ne părea foarte cunoscută - totuși, nu era posibil: vorbirea extrem de cursivă, în LIMBA ROMÂNĂ, aproape fără accent străin, ne-a emoționat efectiv! Cu un zâmbet sferic mijit în colțul buzelor, Nae Ionescu ne-a confirmat că, aievea, cel care glăsuia pe românește, în fraze elegante, de o ireproșabilă corectitudine gramaticală (corectitudine superioară multor români neași...) era chiar Willis Conover, cel mai popular redactor radiofonic de jazz din lume, autor de decenii al emisiunilor „Jazz Our” de la „Voice Of America”. În câte nopți, încă din adolescență, nu urmărisem (la volum mic, că nu era voie!), rezonanțele vrăjite ale aceluia glas, pe undele scurte... Firește, am copiat imediat pe bandă conținutul acelei casete (salutul lui Willis Conover pentru jazzmanii români, difuzat în eter, bilingv, în engleză și

Anatoli Vapirov și Harry Tavitian

română, pentru această a doua ipostază, marele comentator, apelând la consultul oferit de soția lui Șerby Pavlovič, un prieten apropiat, de origine română), după decembrie '89 difuzându-l de mai multe ori în emisiunile de jazz de la Radio România. Am transcris pentru dumneavoastră cuvânt cu cuvânt, acest mesaj. Iată-l.

„În decursul anilor, Festivalul de Jazz de la Sibiu a devenit cunoscut pentru muzica de înaltă calitate, pentru superbii interpreți și mai ales pentru spiritul de prietenie și înțelegere care caracterizează comunitatea internațională a amatorilor de jazz. La acest spirit și la această comunitate și-au adus „jazz-istii” români minunata lor contribuție. Dacă timpul mi-ar permite, aș putea enumera numele multora dintre cei pe care am avut prilejul să-i cunosc, nume familiare dumneavoastră. Aș putea să vă menționez buclăile interpretate, acelea pe care le respect mai mult și pe care le-am transmis de atâtea ori în emisiunile mele... Din rădăcinile jazz-ului au ieșit ramuri ce s-au răspărit în nenumărate țări iar astăzi această artă originală a secolului nostru - copac plin de sevă - pulsează în țările în curs de dezvoltare din Africa și din întreaga lume, din răsăritul Europei unde, în cadrul Festivalurilor de jazz, se interpretează muzică de cea calitate: jazz-ul este simțit în adevăratele-i vibrații. Sau - în Europa occidentală, Asia și cele două Americi, unde jazz-ul a supraviețuit avalanșei din anii '60 și '70 a rock-ului și muzicii pop, reconfirmându-și - am putea spune, din nou și din nou - vitalitatea și importanța! Deci, salutul meu jazz-ului românesc, Festivalului de la Sibiu și vouă, talentaților jazz-ști și amatori de jazz care aduceți un strop de bucurie țării voastre și întregii lumi. Cu bine... Willis Conover.”

CLARINETISSIMO: EDDIE DANIELS

Dacă pe vremea jazz-ului tradițional ori a celui classic-swing clarinetul figura printre sursele de sunet frecvent utilizate, beneficiind și de notorietatea unor mari soliști - să-i amintim doar pe celebrul Benny Goodman (supranu-

mit, poate puțin prea bombastic, „rege al swing-ului”) și pe Woody Herman - acest instrument a început a cădea în desuetudine începând din anii '40 al jazz-ului modern, fiind preferat saxofonul... Iată însă că în ultimele decenii, un ambițios instrumentist de peste ocean a ținut cu tot dinadinsul să demonstreze că, din punctul lui de vedere (vizându-se, firește, și pe ale altora care ar dori să încerce ca ei) clarinetul oferă multiple disponibilități în plan timbral, al virtuozității, al incisivității atacului, în genere al resurselor necesitate de spontaneitatea improvizatorică specifică genului, în vederea folosirii lui în jazz-ul modern și contemporan, chiar și în contextul stilului „fusion”. Punct țintă, punct lovit... Și cine este eroul? Eddie Daniels!

Muzician alb născut la New York (19 octombrie 1941), absolvent al vestitei universități muzicale Juilliard, Eddie Daniels „și-a făcut stagiul” și a dobândit primele carate ale consacării în timpul celor șapte ani cât a făcut parte din secția de saxofoane (secție numită și „reeds”) a faimosului big band Thad Jones - Mel Lewis, orchestră în care el cânta la saxofon-tenor dar și la clarinet... Să precizăm că în perioada modernă clarinetul nu a fost

cum. Așa cum se poate auzi în acest album, clarinetul reprezintă încă marca mea pasiune - și va rămâne astfel! Acesta este CD-ul în care dau doar ceva mai multă atenție saxofonistului-tenor. Este ca o regăsire a unui vechi prieten, pe care îl readuc la lumină. Piese sunt rezultatele diverselor influențe. În ca-

Eddie Daniels

zului meu, încă din tinerețe Benny Goodman, Charlie Ventura, Charlie Parker, Stan Getz, John Coltrane, Sonny Rollins au însemnat „condimentele alee” care și-au adăugat aroma la propria-mi expresie. Tot ce iubim ne inspiră, ne ajută să creștem, să devenim. Absorbim o parte din ce iubim, o facem conștient ori inconștient...”

Am programat aceste CD-uri în emisiunile mele de jazz de la Radio, le-am făcut cunoscute studenților Secției de jazz de la Academia de muzică, le-am ascultat și comentat împreună cu prieteni profesioniști precum Ion Baciu - Jr. și Mircea Tiberian care s-au arătat, la rândul-le, impresionanți, coplesți, chiar iritați dacă vrei, de atâtea perfecțiuni. Există la noi împătimitii ai înregistrărilor lui Eddie Daniels (inclusiv printre instrumentiștii de muzică clasică), unii dintre ei propunându-și să-și procure integrala discografică acestui muzician care s-a impus ca o personalitate de primă mărime în Asociația Internațională a Clarinetistilor... Pe când un... Fan Club Eddie Daniels?

VIP JAZZ CONCERT, EXPERIMENT JAZZ CONCERT

Promiteam, cu câteva numere în urmă de când adnotările noastre privind muzica de jazz s-au concretizat în revista VPR, că vom reconsidera în acest spațiu și manifestările cu public de la începutul lui 1994, anterioare apariției rubricii „Jazz Fan”. În spiritul fair play-ului iată opiniile noastre despre primul concert de gen al anului în capitală: „VIP Jazz Concert” derulat la Sala Mihail Jora în data de 19 ianuarie a.c., inițiat de Alexandru Șipa, organizat de Radiodifuziunea Română împreună cu Institutul Francez din București.

Trio-ul instrumental având-o în frunte pe tânără pianistă franceză Sophia Domancich ne-a prilejuit reînălțarea cu basistul englez Paul Rogers, care ne-a mai fost oaspete în 1983 (în grupul „3 + 1” condus de pianistul nostru Ion Baciu-Jr.; în trio - încă un instrumentist britanic, bateristul Tony Levin (nici o legătură cu omonimul său din muzica rock), cei trei interpretând în fața publicului român piese din recentul lor compact disc, cele mai multe, compoziții ale pianistei. Teme complexe și interpretări virtuozice, în limbaj sonor contemporan, întrucâtva orientat spre stilul „free-bop” reactualizat. Într-o piesă - „Rêve du Singe”, „P.D.M.”, „Jocelyn”, „Lunch”, „The Rabbit”, „Cold Shoulders” dar cea mai reușită n-a părut piesa numită „Dji Dji Up”, dinamică, pregnantă, inspirată. În continuare, pe scenă au urcat, într-o formulă de duo verificată pe multe podiumuri de la noi și de prin țări ale estului Europei, Harry Tavitian - pian și Anatoli Vapirov - saxofon, lăsându-se angajați într-o suită de happening-uri spontane bazate pe un minim de material tematic premeditat dar mai ales pe feeling-ul de moment și pe

experiența fiecăruia. Să menționăm că tandemul Tavitian - Vapirov, întrunit întâmplător cu câțiva ani în urmă la Festivalul de Jazz de la Chișinău, când pianistul conștanțean și saxofonistul bulgar (de origine rusă) s-au cunoscut și fără nici un fel de preparative au cântat laolaltă, a rodit nu doar în ambiantă scenică ci și în realizarea unui disc, „The Last Romantic”.

După susținerea recitalurilor proprii, trio-ul Sophia Domancich și duo-ul Tavitian-Vapirov „s-au amestecat” în formule combinatorii ad-hoc de un farmec instantaneu. Prezența trio-ului Sophia Domancich la București a urmat altor două recitaluri susținute în provincie. În capitală, alăturarea acestui trio în concert cu duo-ul amintit a apărut tentantă pentru spectatori - Tavitian având un public stabil de fani iar ceilalți instrumentiști din trei țări, Franța, Marea Britanie și Bulgaria stârnind interesul.

Luni 28 martie, ora 19.00. În sală - asistență destulă, mulți curioși, scumpii noștri curioși fără de care cine ar mai aplauda; și desigur fanii ai „Sarmalelor reci”. Plutește un aer de mister, cu atât mai mult cu cât, ca într-o „comedie a erorilor”, de astă dată reală, pe lângă contribuția benefică a Ambasadei Republicii Cehe și a Institutului Ceh din București, nu este clară instituția organizatoare. Noi știm că Radiodifuziunea, pe afix a apărut Radioteleviziunea, iar în clipul TV de publicitate a concertului, Televiziunea... plus două generice incitante: „Experiment Jazz Concert”, „Eveniment Jazz Concert”. Se așteaptă o undă de proșpețime, un preluu primăvăratec care să anticipeze „Springtime Jazz Festivalul” de la Brașov de la început de mai. Se așteaptă un debut absolut - grupul tânăr autohton „Mioritmix” (ce tare e românul la inventarea de titluri și generice - veți spune că suntem învidioși, e și puțină invidie, firește, dar și o admirație reală, fără glumă!) și un trio ceh necunoscut la noi. Însă, vorba proverbului, „Afară-i vopsit gardul, înăuntru-i leopardul”, asțăm pentru început la un recital, cu rezonanțe jazz: „Sarmalele reci” în intenție jazz-istică, nu ne-a convins. Au fost teme originale destul de inspirate, „Cundalini” - o plăcută baladă, „Strigătul fluturului” - atmosferă

standard, pe armonie, moduri, studiu individual etc., venim noi cu feeling-ul nostru proaspăt și vă arătam cum e cu jazz-ul... Aș, s-o creadă prezentatorul!

N-am auzit să existe veritabili muzicieni de jazz în lume care să nu-și stăpânească instrumentele, care să nu viseze armonia și „biblia” jazzman-ului, colecția de teme standard. Dintre „mioritmixii” singurul care s-a achitat onorabil de misiunea sa, dovedindu-se corect, onest, stabil ritmic și fără greșeli a fost bateristul Lucian Maxim; „a mai mișcat”, grație unor momente solistice realizate (cu excepția incidentului tehnic datorat dozei și procesorului propriu, nu sonorizării de sală cum s-a afirmat de pe scenă), chitaristul Sorin Romanescu, dar primăvara numai cu două flori... După pauză, am regăsit jazz-ul în prestația trio-ului ceh Naj Ponk (denominație provenind din inversarea numelui-prenumelui pianistului leader, Jan Konp, cântând împreună cu Petr Dvorski - bass și Radek Nemejc - baterie), un trio cât se poate de clasic ca formulă (pian, bass, baterie), cât se poate de clasic în repertoriu (nu o să credeți, dar au cântat un program integral de teme standard!), cât se poate de clasic ca manieră interpretativă. Fără a evidenția strălucirea unor compatrioți ai lor care ne-au fost anterior oaspeți (Emil Viceicki, Frantisek Uhli, Milan Svoboda, Rudolf Dusek, Karel Ruzicka, Traditional Jazz Studio) sau a celor pe care doar i-am auzit pe discuri, trio-ul ceh s-a vădit un grup profesionist, cântând cu bun gust și discreție, cu acea liniște interioară pe care și-o conferă stăpânirea mijloacelor exprimării. Să conchidem: vorba unui regizor muzical - spectator - unde a fost experimentul? Vorba unui autorizat muzician de jazz - și el spectator - ce părere și-au făcut ceilalți despre jazz-ul românesc în contact cu grupul din prima parte a concertului? Vorba unui student (la Conservator, firește) - la acest experiment cine au fost cobaii, ei de pe scenă sau noi din sală? Și o opinie strict personală, dacă ne este permisă: lăudabilă intenția de a oferi unor tineri râvnita șansă de a se impune în fața marelui public dar și mai lăudabilă dacă ar fi fost coroborată cu exigență. Decât un jazz călduț mai bine „Sarmale reci”!

ULTIMA ORĂ: Aflăm de la Eugenia Brăescu că luni 11 aprilie, la Teatrul Dramatic din Brașov va avea loc un concert cu „Albiter Blues Company”, „The Sinners Quartet” (ambele din Brașov) și - veritabil experiment! - duo-ul Anca Parghiel-A.C. Weinberger.

C. Basie, T. Wilson, D. Ellington

dar... cam atât, pe lângă „Scapă cine poate”, „Mult zice cu foc”, „Pletele maestrului” (care s-au topit într-un accident tehnic), „Blues-ul săracului” (săracu român), ce tare e în titluri), dar dezvoltările lor improvizatorice au relevat lipsa de imaginație, stângăci și imperfecțiuni cu duiliul... Poate ne-a înșelat auzul, ne-am zis și am mai ascultat o dată înregistrarea: impresia a persistat. Din păcate, sau din fericire pentru acest gen muzical, jazz-ul în accepțiunea sa reală este greu de realizat, nu se face de la sine doar cu intenții, orgoliu și infatuare. Se pare că în prezentare se vorbea despre stiluri depășite, prăfuite, despre „să mai terminăm cu atâtea accent pus pe tehnică instrumentală, pe învățarea temelor

ÎNTĂLNIRI DE GRADUL III

Sub acest generic, publicăm fotografii având o semnificație aparte, atât prin alăturarea unor chipuri de personalități din domenii și contexte diferite cât și prin caracterul lor de document vizual.

Astăzi - o fotografie istorică datată 1942, cu trei mari pianști, Count Basie, Teddy Wilson (în stânga), Duke Ellington (dreapta) dintre care primul și al treilea - cunoscuți îndecesebi ca dirijori (dacă mai este nevoie să o spunem!) ai unor remarcabile big band-uri, timp de decenii...

Pagină realizată de
Florian Lungu

COUNTRY & EASTERN - Romania 1994

DE VORBĂ CU DOI PREȘEDINȚI

Reporter: Mai întâi bun venit în România și să facem prezentările.

Richard Leigh: Mă numesc Richard Leigh, sunt Președintele Asociației Compozitorilor din Nashville, Tennessee, am 42 de ani și mă învârt în lumea muzicii country de peste 20 de ani. Muzica este tot ceea ce știu să fac, iar faptul că eu reușesc să-mi duc existența din muzică se datorează legii dreptului de autor, care se aplică în Statele Unite Ale Americii. Artiștii, compozitorii sunt protejați prin Constituție, așa că au motivația financiară de a compune piese. Cântecul aparține compozitorilor, și nu Statelor Unite, ceea ce e un lucru extraordinar. Timp de 15 ani după moartea mea, familia va beneficia

de aceleași drepturi. Nu există prea multe meserii care să aibă acest privilegiu actoric, de exemplu.

Rep.: Câte cântece ai compus până acum, în 20 de ani de carieră?

R.L.: Nu am un număr, pentru că mi se pare un lucru neimportant, pe lângă câte cântece au fost înregistrate, difuzate la radio și au apărut pe discuri și sumele obținute de pe urma difuzărilor. Un compozitor în Statele Unite obține un procent de pe urma

dreptului de autor. Compun cam 25 de cântece pe an și unele devin hit-uri. Am avut opt albume no.1.

Rep.: Câștigi suficient de pe urma acestor drepturi ca să-ți întreții familia și să duci o existență decentă?

R.L.: Depinde de cântece. Cu piesele mele nivelul meu de viață, din punct de vedere financiar, cu

Ralph Murphy: Mă numesc Ralph Murphy, sunt originar din Anglia. Primele mele hituri au fost la modă în anii '60 în Anglia, Franța și Germania. Erau piese pop. În '69 m-am mutat la New York, unde am făcut cunoștință cu rock and roll-ul, iar în '71, am ajuns în Nashville. Împreună cu prietenul meu Roger Cook am pus bazele unei

Gabi Cotabiță și prietenii săi din Nashville

standardele de civilizație impuse de țara mea, se apropie de cel al unui medic.

Rep.: Ralph, spune-ne câte ceva despre tine.

companii în 1975. Noi, americanii, suntem cu mult înaintea Europei. Anglia, Franța, Germania, țările scandinave au multe drepturi pe care noi nu le avem. Dacă piesele sunt difuzate la teatru sau în alte locuri de acest gen, nu se plătesc drepturi. Totul se reduce la o luptă pentru ca compozitorii să-și mențină cota și veniturile, pentru că posturile de radio și televiziune, mediile care le difuzează, nu respectă în totalitate ceea ce facem noi. Sunt foarte puțini cei care văd lucrul ăsta ca pe un bun, ci ca pe un vis care se îndeplinește: te așezi și începi să compui, în loc să te trezești la șapte, compui, faci și afaceri și mai și lucrezi 12 ore pe zi, șase zile pe săptămână, așa cum fac eu și Roger. Veți descoperi că artiștii și îndeplinirea visului sunt parte a civilizației, pentru că dacă nu ai un vis, înseamnă că nu vei înțelege prea multe de la viață. Iar dacă nu există persoane care să facă ca acest vis să devină reali-

Singura femeie-creatoare de la Sinaia, mamă a trei copii, Angela Kaset vorbind la telefon cu numeroasa familie.

tate, atunci într-adevăr ziua de mâine pare sumbră.

Rep.: În aceste condiții, înseamnă că nu mai aveți timp să compuneți pentru voi.

R.L.: Nu mai avem la dispoziție la fel de mult timp ca înainte, dar eu nu sunt doar Președintele Asociației Compozitorilor din Nashville, ci mă mai ocup și de alte lucruri. În Statele Unite un compozitor trebuie să fie și un foarte bun om de afaceri. Asta pentru a-și promova produsele, pentru că cei din Statele Unite sunt niște oameni de afaceri „foarte buni”, care încearcă să facă tot posibilul ca muzica să fie distribuită, dacă se poate, gratis.

Rep.: În cazul în care constăți că nu și se acordă aceste drepturi, ce faci?

R.M.: Mai întâi trebuie să mergi la Washington, să încerci să-i convingi pe senatori și congresmeni că muzica este exportul principal al acestei țări, mult mai important decât mașinile, calculatoarele sau mai știu eu ce. Este o sursă de concurență la cel mai înalt nivel. În România, dacă vrei să „exportezi” muzică și să primești și ceva bani, va exista o concurență foarte puternică. O lege a dreptului de autor vă va proteja compozitorii. Mai înseamnă că dacă veți cere oricui din afara țării să vă plătească, obligatoriu trebuie să faceți și voi același lucru pentru difuzarea muzicii lor.

(va urma)

Andrei Partoș
(Sinaia, martie '94)

ȘI DACĂ NE ÎNȘEALĂ AMERICANII?!

Nu există compozitor sau interpret (pop sau rock) pe care să nu-i fi auzit plângându-se că nu avem o lege a dreptului de autor. În sfârșit, suntem pe cale să o avem. Proiectul Country & Eastern vine să grăbească într-un fel lucrurile. Mai mult chiar, el a propus o colaborare între compozitorii americani, români, cehi și slovaci, în urma căreia, după cele șase zile de muncă de la Sinaia, s-au născut câteva piese foarte frumoase. Mă așteptam, așadar, ca la seminarul de vineri, 1 aprilie, să-i întâlnesc pe mai toți compozitorii noștri, iar ziaristii să se calce pur și simplu pe picioare. Mi-am făcut griji degeaba. Din breasla muzicală au fost prezenți doar cei implicați direct. Producători, doar Joey de Alvare. Din partea caselor de discuri, n-am zărit pe nimeni. Poate că unii au gândit: „Iar au venit americanii să ne învețe pe noi?”. Așa suntem noi mai suspicioși. Și orgolioși. Cum altfel s-ar putea explica două atitudini (ambele ale părții române) care au reușit ca în două ore să distrugă tot ceea ce alții, cu migală, construiseră în șase zile – impresia americanilor despre noi. Prima atitudine a aparținut diui Eugen Vasiliu (de la Agenția pentru Drepturile de Autor din cadrul Ministerului Culturii), care le-a explicat americanilor că noi avem o astfel de lege, doar că ea e veche (70 de ani) și nu e cunoscută. Mai mult chiar, creatorii noștri nu sunt obișnuiți să-și ceară drepturile. Se vând casete pirat, cu Sting de exemplu? Ar trebui să i se plătească lui Sting ceva? „Păi, să vină Sting în România să și le ia”, a conchis domnia sa. Dar întrebarea care a picat ca un trăznet a venit din partea presei: „Ce garanții au compozitorii români că-și vor primi drepturile de la americani, în cazul în care una dintre piesele compuse împreună va ajunge celebră?”. Înainte ca americanii să răspundă, a reacționat compozitorul Horia Moculescu, cerându-și el scuze pentru întrebare în fața americanilor. Ei însă au răspuns „elegant”, neuitând însă să ne reamintească că noi i-am chemat și nu invers. După care și-au cerut permisiunea să se retragă pentru a-și scoate cravata, având în vedere faptul că în America ei nu poartă așa ceva. S-au pus și alte întrebări, e adevărat, dar despre ele în numărul viitor.

Cântări de noapte cu pompierul de serviciu

DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate • DE TOATE • de toate

Clasamentele cititorilor revistei „Madhouse” pentru 1993

„Madhouse” este una dintre cele mai importante reviste rock din Argentina (dacă nu chiar cea mai importantă). Alegerile cititorilor săi, chiar dacă nu foarte îndepărtate de cele ale europenilor sau americanilor, oferă câteva surprize. Un singur exemplu, „disputa” anului trecut dintre Metallica și Guns N' Roses este tranșată foarte net în favoarea primilor.

Grupuri: 1) Pantera, 2) Metallica, 3) Sepultura, 4) Anthrax, 5) Megadeth. Câștigător în 1992: Metallica.

Chitariști: 1) Steve Vai, 2) Joe Satriani, 3) Kirk Hammett (Metallica), 4) Diamond Darrall (Pantera). Câștigător în 1992: Marty Friedman (Megadeth).

Basisti: 1) Steve Harris (Iron Maiden), 2) Jason Newsted (Metallica), 3) Doug Wimbish (Living Colour), 4) Robert Trujillo (Suicidal Tendencies), 5) Les Claypool (Primus). Câștigător în 1992: Steve Harris.

Bateriști: 1) Lars Ulrich (Metallica), 2) Igor Cavalera (Sepultura), 3) Mikkey Dee (Motörhead), 4) Vinnie Paul (Pantera), 5) Scott Travis (Fight). Câștigător în 1992: Lars Ulrich.

Vocaliști: 1) Phil Anselmo (Pantera), 2) John Bush (Anthrax), 3) Rob Halford (Fight), 4) Glenn Danzig (Danzig), 5) James Hetfield (Metallica). Câștigător în 1992: Sebastian Bach (Skid Row).

Clape: 1) Roddy Bottum (Faith No More), 2) Jon Lord (Deep Purple), 3) Kevin Moore (Dream Theater), 4) Dizzy Reed (Guns N' Roses), 5) David Bryan (Bon Jovi). Câștigător în 1992: Roddy Bottum.

Albume: 1) Sepultura – „Chaos A.D.”, Anthrax – „Sound Of White Noise”, 3) Aerosmith – „Get A Grip”, 4) Flight – „War Of Wounds”, 5) Steve Vai – „Sex And Religion”. Câștigător în 1992: Megadeth – „Countdown To Extinction”.

Grupuri live: 1) Pantera, 2) Metallica, 3) Anthrax, 4) Living Colour, 5) Accept. Câștigător în 1992: Skid Row.

Piese: 1) Only – Anthrax, 2) Territory – Sepultura, 3) Refuse/Resist – Sepultura, 4) Angry Again – Megadeth, 5) Living On The Edge – Aerosmith. Câștigător în 1992: Symphony Of Destruction – Megadeth.

Grupuri noi: 1) Fight, 2) Stone Temple Pilots, 3) Rage Against The Machine, 4) Blind Melon, 5) Vince Neil, Biohazard.

Evenimentul anului: 1) Metallica/Horcas, 2) Pantera/A.N.I.M.A.L.Lethal, 3) Anthrax/Lethal, 4) Accept/Logos, 5) Motörhead/Parodus/Horcas, 6) Bad Religion/Biohazard/A.N.I.M.A.L., 7) Living Colour/Los Visitantes, 8) Ramones/Massacre, 9) Concertul Radio Olmos, 10) Guns N' Roses/Schamneck. Câștigător în 1992: Black Sabbath.

Adrian Coleașă

PREMIILE REVISTEI BEST

Tot în martie au apărut și preferințele cititorilor francezi. Iată rezultatele categoriilor mai importante.

Grupuri: 1. Noir Désir, 2. Dépêche Mode, 3. Nirvana. Soliste: 1. Björk, 2. P.J. Harvey, 3. Kim Deal. Soliști: 1. Iggy Pop, 2. Bono, 3. Lenny Kravitz. L.P.-ul anului: 1. American Caesar – Iggy Pop, 2. Wild Wood – Paul

Weller, 3. Liberation – Divine Comedy. Speranțe 1994: 1. Rage Against The Machine, 2. F.F.F., 3. The Breeders. Video – clip: 1. Silver Groover – F.F.F., 2. Human Behaviour – Björk, 3. Tostaky – Noir Désir.

Sex Symbol: 1. Claudia Schiffer, 2. Charleen Spiteri (Texas), 3. Iggy Pop.

IRIS în concert

Sâmbătă, 9 aprilie, la ora 19.30, formația IRIS va cânta la Total Rock Alis Club.

• **Printemps de Bourges**, festival la care au participat și grupurile noastre în 1991 (Rosta, Holograf și Doru Ciăpăncu) se desfășoară și în acest an, deși se zvonca că promotorii renunță din motive financiare. În perioada 19-24 aprilie zeci de grupuri se vor perinda pe numeroasele scene ale cochetului orașel din centrul Franței. Printre invitații străini am zărit câteva nume de atracție: Iggy Pop, Bad Brains, U3, Lemonheads, The Breeders, Johnny Clegg & Savvyka, Cocoon Twins. • „Shocadelica” este o revistă bi-lunară care îi aparține lui Prince și conține relatări despre toate activitățile sale, fotografii inedite, date neștiute privind cariera stelei de la Minneapolis. • Revista americană „Circus” din 31 martie conține interviuri rare (adunate de-a lungul timpului) cu John Lennon, Led Zeppelin, Guns N' Roses, Mötley Crüe, Kiss, Jim Morrison, Jimi Hendrix. Cele mai importante vor ajunge și în paginile V.P.R. (selectiv). • Janet Jackson a părăsit scena din Salt Lake City (28 februarie) în toată melodiile „Throb”. A fost dusă de urgență la spital, unde i s-a administrat un tratament pentru gripă și deshidratare. După două ore a fost lăsată acasă. • Sinead O'Connor a fost serios huzduită de public la Carnegie Hall din New York. Concertul se dădea în cinstea lui Roger Daltrey, care împlinea 50 de ani. Solista a cântat, totuși, cu sârbătoare și The Chieftains versiones galice a piesei Baba O'Riley. Alți mușafiri: Eddie Vedder și The Spin Doctors. •

SOUNDGARDEN în centrul atenției

HARD FORCE MAGAZINE

În apropierea portului din Seattle, în spatele birourilor fostului lor label Sub Pop, Soundgarden lucrează la înregistrarea unui concert și cu spectacolul de lumină, pentru prima oară în istoria lor. Cu ocazia repetițiilor de pregătire pentru turneul mondial, ferestrele bătrânului Moore Theatre au avut de suferit timp de cincisprezece zile, înainte ca grupul să facă un video clip și să-și înceapă marșul planetar cu Australia.

"Nec, nu-mi place light show-ul", spune Ben Shepherd, basistul înalt și destul de excentric, indispus în scaunul său, în timp ce un tehnician monitoarează nervii la butoanele instalației. "Când văd toate luminiile astea, am impresia că sunt într-o discotecă." Totuși, în pofida fulgerelor orbitoare, albastre, roz și portocalii, Soundgarden atacă un set de cântece încordate, sumbre, sinuoase și pline de caracter. Shepherd e un tip cu o personalitate puternică și tocmai pentru asta grupul a optat în favoarea lui, ca basist, acum patru ani, când a fost concediat predecesorul său, Jason Everman (fost chitarist la Nirvana). În Soundgarden, al cărui cântăreț preferă cîinii și chitarele în locul ființelor umane, și al cărui chitarist posedă o diplomă în filozofie, caracterul puternic al unui muzician nu poate decât seduce. Pentru persoanele din exteriorul grupului, toanele, ca și umorul tăios și mușcările al membrilor Soundgarden, pot fi intimidante. Contrar multor americani, tîntă țigărie nu relevă nimic din viața lor privată; rari le sunt prietenii în meserie! În timpul primului week-end al ediției 1992 a festivalului Lollapalooza la San Francisco, chitaristul Kim Thayil și-a petrecut cea mai mare parte a timpului evitându-i pe responsabilii uluii ai propriei case de discuri, preferând să se închidă în cabină, cu bere și cu jurnaliștii pe care-i cunoștea deja. Constatând deruta vecinilor lor Nirvana și Pearl Jam în fața succesului mondial instantaneu, Soundgarden se sperijină pe instinctul de autopărire, acum, când vânzările discurilor sale au vîntul în pupă.

"Badmotorfinger", al treilea album al grupului (al doilea pentru major-ul A&M), după ce a apărut în 1991, este astăzi disc de argint în Marea Britanie și de platină în Statele Unite. Succesorul, "Superunknown", ar trebui să-i facă pe Soundgarden să explodeze în Europa. Acestea fiind zise, cântărețul (chitarist cu jumătate de normă și ex-baterist) Chris Cornell este nelăcom și pune întrebarea: "Cine poate să cum se va vinde noul nostru album în Europa?"

Europa a intrat în contact cu grupul în 1992, via Sub Pop, care a transferat promovarea "Screaming Life EP" și a frăților "Fopp" Independenților SST Recs, la vremea ieșirii primului album, "Ultramega O.K.". Soundgarden așteaptă încă să-și găsească un loc sub soarele continentului european. A&M s-a ocupat bine de grup în Statele Unite, dar în Europa au fost sprijinite nume mai accesibile, ca Extreme și Bryan Adams, în pofida ridicolei istorii grunge de anul trecut. Dincolo de mediul metal, la care Soundgarden nu aderă complet, trupa nu a convins încă.

"Ce ne-a atras la Sub Pop, a fost că nu s-au implicat deloc în vânzarea discurilor pe care le-am realizat în contul lor", explică Thayil în culise după o repetiție. "Labelul a scos discurile Tad, Mudhoney și Nirvana în Europa grație unor licențe semnate cu germanii Glitterhouse, dar noi n-am avut nimic de spus. Sub Pop au crezut că SST sunt mai bogăți, deci toată promovarea noastră a aterizat la aceștia din urmă. N-a ieșit nimic pozitiv și a fost destul de deșeură să vedem că evenimentul nostru succes în străinătate trebuia să aducă bani proapești în buzunarele labelului. De mulți de ori am încercat să le explic responsabililor că nu vom putea niciodată evolua dacă nu mizează pe noi la nivel internațional. Începuturile noastre în universul discului au fost cele mai rele momente pe care le-am trăit."

Când se știe implicarea lui Thayil în lansarea labelului Sub Pop, tratamentul îndurat de Soundgarden apare ca deosebit de nedrept. Pe când el avea patru ani, familia Thayil a părăsit Seattle-ul pentru Chicago, unde, mai târziu, el i-a întâlnit pe Tom Zbunt, Hiro Yamamoto și Bruce Pavitt. Kim era pe atunci în anii de liceu. Zbunt a plecat să lucreze pentru Geffen în Los Angeles, unde i-a semnat pe Guns N'Roses, în timp ce ceilalți i-au urmat pe Thayil, când acesta s-a întors în Seattle. După ce a apărut într-un grup punk și într-unul power pop ce se credea punk, chitaristul a început să cânte cu Yamamoto, devenit astfel primul basist Soundgarden. În timpul asta, Bruce Pavitt (mai târziu co-bos al Sub Pop) lucra într-un club de divertisment pentru toate vârstele, ajutat de promotorul local Susan Silver. Când Thayil i-a prezentat pe Pavitt lui Jonathan Poneman, DJ într-un college radio local, ultimii doi au pornit Sub Pop, cu scopul de a crea o scenă muzicală reală în Seattle.

"Jonathan era fanul Soundgarden nr.1", își amintește Susan Silver, acum manager al grupului și soția lui Chris Cornell. "A început să lucreze cu grupul încă de la nașterea sa, cam cu șase luni înainte să încep să-i ajut pe U-Men și The Blackouts (care vor deveni Ministry). Am hotărât să-l luăm pe Soundgarden ca grup de deschidere la unele concerte pe care le organizăm. Atunci m-am îndrăgostit de Chris și, un an mai târziu, Soundgarden începea să primească oferte de la major-uri. Am început deci să mă ocup de problemele grupului și de filtrarea convorbirilor telefonice, pentru că muzicienii nu voiau să-și strice existența cu genul ăsta de tracăsări administrative. Îmi amintesc cum am încercat să prind pentru Soundgarden un concert cu Faith No More. O casetă a prietenilor mei a fost trimisă la Slash Recs și membrii Faith No More au răspuns că trebuie să o asculte înainte să ia o decizie. Așa a început realmente istoria Soundgarden. Am devenit atunci manager al grupului... poate nu din înșelăciune, ci pentru că eram mereu acolo."

N-aveam nici-un fel de experiență, nu tratam niciodată cu casele de discuri și eram prieteni cîndreptului. Cu siguranță că acest ultim punct a produs multe bîrfe. Totuși, cred că am demonstrat că nu trebuie să cunoști totul despre industria de discuri ca să faci treabă bună!"

După episodul Sub Pop/SST, a doua tulburare din cariera Soundgarden s-a produs când Yamamoto și-a anunțat plecarea din grup, puțin după apariția primului album pentru A&M, "Louder Than Love". Chiar dacă basistul cântă acum cu Truly și scoate discuri la Capitol Recs, cu cinci ani în urmă era epuizat de turnee și trăia o dramă sentimentală. Și-a găsit o slujbă într-un magazin de biciclete și a părăsit un Soundgarden serios traumatizat de această decizie.

"Cînd am aflat că Hiro s-a hotărât să plece am căzut pe jos, credeam că Soundgarden nu-și vor reveni." își amintește Shepherd, care îl întâlnise pe Thayil pe când fratele său mai mare, Henry, împărțea aceeași locuință cu chitaristul. "De fapt, eram chiar aici, la Moore Theatre, la un concert Pere Ubu, cînd Kim mi-a spus vestea. Verde de furie, am dat cu picioarele în scrumierele din apropiere, pentru că Soundgarden era unul dintre grupurile mele preferate. Eram complet dat peste cap."

Veni atunci Jason Everman, concediat de Nirvana. Actualmente în marina americană, Everman nu a făcut multă purici la Soundgarden, nefinregistrînd nici măcar un album cu "noul" său grup. Trebuie spus că toanele, caracterul morocănos și lungile sale perioade de mușenie au devenit rapid insuportabile pentru ceilalți. Părăsind Soundgarden, pleacă la New York și cântă un timp cu Mindfunk, unde a putut să-și potolească apetitul pentru grupuri și headbanging.

"Dacă vrei să faci parte dintr-un grup care are o istorie, este de neconceput să te porți cum a făcut-o Jason", spune Cornell. "Nu puteam promite nimic primului venit în trupă, dar Jason părea realmente motivat ca să cânte cu noi. Totuși, nu era nici prietenos, nici creativ. Când Ben Shepherd s-a alăturat grupului, ne-a pus pur și simplu să-i cântăm propriile piese de la prima repetiție comună. Ne trebam ca să ne înțelegem. "Ce e delirul ăsta?" - îl trebam și ne răspundea - "O, doar niște idei pe care vroiam să le dezvolt cu fosta mea trupă, dar nu era suficient de talentat ca să urmărescă" - în plus, din punctul de vedere al înțelegerii comune, totul s-a petrecut mirunat și e un aspect esențial pentru confortul și longevitatea noastră."

Shepherd era perceput global ca un vesel iluminat, după ce cântase în grupuri underground din Seattle, ca March Of Crimes sau o altă trupă cu Chad Channing (care va deveni primul baterist Nirvana), dar era omul situației pentru Soundgarden. Grupul nu s-a oboșit nici măcar să audieze alți eventuali candidați, fiind atras de comportarea stranie a lui Ben Shepherd. De fapt, intimidă și mistifica pe toată lumea în Seattle, dar a dobândit o oarecare cumințenie alături de Kim Thayil.

"Cînd l-am întâlnit, era un mic punk care-mi cerea să-i arde bucăți de chitară, se amăza Thayil. "Era mare, slab ca un aroc și enuziat, sărea în toate părțile. Toată lumea îl cunoștea și îl lua drept o enigmă, imens de talentat și foarte încordată, dar era mai bine să nu fii singur în aceeași cameră cu el! Tot Seattle-ul credea că va deveni un psihopat confirmat, că va pleca să trăiască pe o insulă, că o să strice discuri și chitare și că n-o să-l mai vedem prin preajmă. Numai că pe noi prea puțin ne interesa reputația lui Ben!"

Adrian Coleașă

Discografie

"Screaming Life"/"Fopp"
(Sub Pop - 1990)

Chiar dacă CD-ul a ieșit în 1990, recapitulăz primele înregistrări Soundgarden, "Screaming Life EP" a fost înregistrat în 1987 în studiourile Reciprocal din Seattle, produs de Chad Endino (Sida Yard). Piese sunt "Hunted Down", "Entering", "Teas To Forget", "Nothing To Say", "Little Joe" și "Hand Of God". De semnalat că "Nothing To Say" și "Hunted Down" au ieșit ca single la Sub Pop. "Fopp EP" a fost înregistrat în 1988, la Moore Theatre din Seattle, și a fost produs de Steve Fisk. Piese: "Kingdom Of Come" (apărut și ca mini la Sub Pop), "Swallow My Pride", "Fopp" și "Fopp (Dub)". Compoziția era atunci Chris Cornell (vocal), Kim Thayil (ch.), Hiro Yamamoto (b.) și Matthew Cameron (tobe).

"Sub Pop 200" (Sub Pop - 1988)
"Sub Pop Rock City"

Prima compilare a unui nou label menit să prezinte scena muzicală din Seattle (termenul grunge nu exista încă), Sub Pop a fost făcut mai ales pentru a-lansa pe Soundgarden. Eram în 1988 și grupul oferi un elegiac "Sub Pop Rock City", al cărui titlu vorbește de la sine.

"Ultramega O.K."
(SST - 1988)

Hopul primului album apare, în fine, pentru Soundgarden. Strania, pentru mo-

tive contractuale și financiare, iese la respectabilul label independent SST (Häcker Dä, Minutemen, Black Flag...). Chitarele sună plin și apăsător, Chris Cornell apare ca un mutant (jumătate Robert Plant, jumătate Ozzy Osbourne) și, în această odă adusă fetei, grupul surprinde pe toată lumea reîntind un vechi blues ("Smokestack Lightning") și o piesă (?) semnată John Lennon ("One Minute Silence").

"Flower"
(SST - 1989)

Să notăm prima apariție fotografică Soundgarden în culori pe acest mod cu trei piese, al cărui interes novator rezidă în singurul titlu inedit, angostantul "Toy Box". Celelalte două cântece ("Flower" și "Head Injury") figurează pe "Ultramega O.K."

"Louder Than Love"
(A&M - 1989)

Rezultatul primului grup transferat la un major de la Sub Pop. Albumul e de o greutate implacabilă, adesea concis și adăpostit o piesă reînviată mai târziu de Guns N'Roses, mușcătorea "Big Dumb Sex".

"Hands All Over"
(A&M - 1989)

Coperta ne arată o figură nouă, cea a lui Jason Everman. Ex-chitarist la Nirva-

MUSIK EXPRESS SOUNDS

SOUNDGARDEN - A TREIA PUTERE DIN SEATTLE

Vecinii băieților de la Soundgarden, Pearl Jam și Nirvana, sunt confrunțați cu succesul. Următoarea trupă, ca mărime, din Seattle alege drumul chibzuinței: încet și cu răbdare. Celebritatea va veni precum. "Știu, eu nu-l înțeleg pe artist. Cum or fi putând să însoacă atât timp muncind?... Omul care vorbește astfel este tânăr, dinamic, vine de la Hollywood și lucrează la o mare casă de discuri. Artiștii lui, plictisiți, tocmă și-au luat tălpișă. Și-au părăsit locul de muncă - studioul de înregistrări - cu neșalanță, fără ca lui să-i arunce măcar o privire. Acum ei stau aici pentru a coordona interviurile pe care le acordă Soundgarden, deși se află cu două ore întârziere față de cum era planificat."

Salvarea lui este înșchipsă de o amabilă doamnă, bine înțelesă, care năvălește pe ușă, însoțită de doi câini uriași. Ea este Susan Silver, managera trupei Soundgarden (dar se ocupă, printre alții, și de Alice în Chains și Nirvana).

Luăm locul cu toții la bar, într-o ambianță asemănătoare cu decorurile din "Războiul stelelor" și tipul de la casa de discuri își povestește despre călătoriile lui în Mexic.

În sfârșit, putem începe interviul. În camera din spate a studioului Bad Animals din Seattle, Washington, unde de patru luni se pregătește un urmas decan al lui "Badmotorfinger" din '91, se află și membrii trupei. Mai întâi vocalistul Chris Cornell, lung cât o prăjină și cu un pas măsurat: tipul de om căruia i se întâmplă des să-și scoată telefonul din priză, și care în fața de "încălzire" a conversației noastre, nici nu se sinchisește să-și pună creierul în funcțiune. Despre lucrul la noul album, el ne declară: "Uneori a fost foarte simplu, alteori a fost greu. N-ai spune că, în general, a fost greu, dar nici nu ne-a mers totul ca pe roate."

Soundgarden sunt cei din urmă din triumviratul Seattle-ului, care încă nu au avut un succes comercial. Nirvana dorește cu "In Utero" o reînnoire a underground, Pearl Jam au devenit cu "Vs." număr unu în America, ce se va petrece acum cu Soundgarden? Măcar cei de la casa lor de discuri ar putea să-și pună această întrebare. Dar, din câte ne spune Cornell, ordinea evenimentelor este alta:

"Noi am fost prima trupă din Seattle, care a avut un contract cu o casă de discuri importantă. Atunci, în 1989, eram buricul pământului, așa că a fost o adevărată uşurare când atenția tuturor s-a îndreptat spre altele trupe. În afară de asta, noi avem un public fidel care, treptat, devine tot mai numeros; eu nu cred că vânzările noastre s-au albit ceva de-a face cu succesul avut de Nirvana și Pearl Jam."

Declarația e a naibii de spectaculoasă, dar adevărată. Într-adevăr, trupa și-a pregătit ascensiunea încet, dar sigur - de la obişnuitul produs inițial de la Sub Pop, până la debutul la o renumită casă de discuri indie (SST) - pentru că pe atunci acolo erau toate trupele pe care le admirăm - și la contractul hotărâtor de la A & M. Noua capodoperă, "Superunknown" este deja al treilea disc important al lor. Alte detalii: în cadrul trupei, colaborarea funcționează după un principiu democratic, câștigurile sunt împărțite în mod corect. Nici unui dintre membri nu-i dă ostentat să linguească presa și nu există vreun frontman cu alură profetică pentru a conferi trupei o strălucire supranaturală. Și, în plus, dacă până acum Chris Cornell avea o coamă lungă care, asociată cu splendidul său corp, îl putea face să pară un aspirant la titlul de zeu rock - de curând s-a tuns și el, deci s-a zis și cu speculația asta.

Fenomenul, însă, nu este reprezentativ pentru America - așa gândesc comentatorii zelozii care, de când toți înfăptușii muzicii au învățat să pronunțe corect "Seattle", toți caută acei ceva care a făcut ca orașul să fie în cauza să dispună de atîta forță creativă.

"Par și simplu, aici a fost întotdeauna foarte plăcut", afirmă cu melancolie Matt Cameron, basistul trupei. "Înainte ca industria muzicală și mass-media să năvălească asupra orașului ăsta, ca niște vulturi de pradă, Seattle era o mică lume a feteișului. Ai fi putut foarte bine să-ți lași goana pe stradă fără să ai pantaloni pe tine, și nu ți-ai zis nimic."

După opinia lui Matt, dacă cineva aiceașă astăzi dezbrăcat pe străzile Seattle-ului, și mai ales pe lângă Space Needle, "atunci este probabil una dintre cele o sută de mii de promete, care vor să se mărite cu Eddie Vedder și să-l dăruiească un copil. Sau e vreunul dintre nemurimășii puștani care vin aici să întemeieze o trupă, să primească un contract la Warner Bros și să câștige milioane. Sunt de-ăsta pe-aici cu mîile. Ah, li urăsc pe paraziții ăștia!"

La auzul acestor vorbe, chitaristul Kim Thayil își dă ochii peste cap și se complăce în rolul de clown. Kim, pe jumătate asiatic, este, ca și Cornell, unul dintre membrii fondatori ai acestei formații. (Matt Cameron a fost "recrutat" în 1986, la puțin timp după înregistrările pentru primul EP, iar basistul Ben Shepherd a venit abia în 1991, în perioada "Badmotorfinger"). Și el este vinovatul principal în cadrul acuzației lansate acum doi ani de mass-media americană, cum că tipii de la Soundgarden ar fi niște idioți, misogini din principiu. La faza asta s-au găsit câțiva deștepti care au declarat că, într-adevăr, în riff-urile Soundgarden, foarte desoșite de frumoasele refrenuri Nirvana sau de rock-ul melodic gen Pearl Jam, se poate ușor distinge o tentă misogină. Și la inevitabila întrebare "De ce este hard-rock-ul dominat de bărbați", Thayil răspundea convinge: "Pentru că așa e drept. Răzbiul încă distinge posturi de chelnerie, de-ăia!" În consecință, "Sassy", o revistă pentru adolescențele americane, calificase Soundgarden drept "cea mai urâtă și mai misogină trupă din America".

Dar kor puțin le pasă: "Sigur că pentru adolescenții suntem prea virili. De ce ar trebui niște periculoși ca noi, cu părul lung și strîns în coadă, să răpească siguranța de sine a unor puștoare de 14 ani care încă au probleme cu propria lor sexualitate? N-am face decât să le arătăm că sunt doar niște fetișcanse care n-au învățat să zboare și nu le-ar plăcea sentimentul ăsta!"

Iată o exprimare cât se poate de clară, al cărui mesaj este mai ales acesta: Soundgarden nu se lasă intimidat de nimeni și de nimic. Nici de succes și nici de intrigile culturii rock alternativ din America.

Teza sociologică a muzicienilor generației X care, îmbrăcați în blugi sfîșiați, cântă cu durere despre distrugerea relațiilor de familie, nu se încadrează în concepțiile Soundgarden. "Nu ar trebui ca muzica să provină dintr-un sentiment de autocompătimitate, ci din talent."

Până și sentimentul, îndreptățit în zilele noastre, de teama față de masele numeroase, le este străin. Cei care au rămas la Sub Pop își mai amintesc încă: "Întia au vrut dintotdeauna să devină celebri". Ba chiar se pare că tipii de la Sub Pop au fost în al nouălea cer când Soundgarden au plecat la altă casă de discuri. Și asta deoarece costurile de producție pentru un album Soundgarden erau de patru ori mai mari decât pentru oricare altă trupă de la Sub Pop. De fapt, din economiile făcute după plecarea celor de la Soundgarden, Sub Pop a putut finanța primul album Nirvana, "Bleach".

Cornell este, însă, sigur de un lucru: în cazul în care și cifrele vânzărilor Soundgarden vor atinge milioane, ei tot vor rămâne stăpîni pe situație. "Noi am făcut deja tot ce este interzis în ziua de azi. Am întreprins turnee cu Guns N'Roses și am dat interviuri revistei Playboy și dacă mâine am apărea pe coperta revistei "Rolling Stones", categoric asta n-ar constitui pentru noi nici un fel de problemă de ideologie."

Tipul de la casa de discuri i-ar fi recunoscător pentru aceste cuvinte, dar în curînd își va da seama și singur de acest lucru: la Soundgarden se poate orice, însă ritmul de lucru este ceva mai lent.

Manuela Bostică

"Jesus Christ Pose"
(A&M - 1992)

Clipul acestui single i-a făcut pe mulți americani să sară. Scheletul Christ-ului a fost foarte rău perceput de broaștele de crăciun, dar i-a pus pe Soundgarden și mai în față. Interesul acestui CD cu patru piese rezidă în două reluări simțite: "Stray Cat Blues" (popularizat de Rolling Stones) și "Into The Void (reality)", de viere de la o piesă Black Sabbath (trebuia să se întîmple într-o bună zi...).

"Rusty Cage"
(A&M - 1992)

Epuizant acest "Rusty Cage" negru ca un cancer! CD-ul conține trei piese, dintre care două inedite, "Touch Me" și "Show Me", dar de ce în ordinea asta?

"Outshined"
(A&M - 1992)

Ultimul single extras din "Badmotorfinger". Pe varianta maxi se remarcă o reluare după Badgie ("Homocidal Suicidal") și o alta, absolut respectabilă, după Ramones ("I Can't Give You Anything").

După HFM,
Adrian Coleașă

revistă dependentă de toți fanii muzicii

Răspundem dacă suntem în stare

Marian Bănică (București). Nu ești singurul cititor care are 12 ani. În nici un caz nu-ți face griji pentru asta. Noi, spre deosebire de alte publicații, nu impunem limite de vârstă. Despre Roxette vom mai scrie tocmai pentru că a apărut noul lor album. Cei care te-au aperiți că se despart vor mai face alte gafe de acest gen. **Ozana Elena** (Bacău). E bine că te fascinează lumea radioului și cu atât mai bine că-ți dai seama cât de grea este, deși pare simplă privită din afară. Nu pot răspunde personal nimănui, așa că te rog să faci o vizită la redacție și-ți voi da toate informațiile solicitate. Succes emisiunii **Melo Pop Rom!** **Doru Dee Raecu** (pe ștampila scrisorii tale scrie Dr. Petru Groza sau mi s-a părut?). Propui să întrebăm cititorii care va fi muzica viitorului privind și ascultând varietatea stilistică a zilelor noastre. Consideri că rock'n'roll-ul va domina anul 1994. N-ar fi rău. Să fixăm termen limită sfârșitul lui '95 și să aflăm care este pronosticul prietenilor revistei. **Szabo F. Attila** (Tg. Mureș). Între timp a apărut și Topul VPR 1993. Ai perfectă dreptate când susții cauza unor topuri alcătuite cu maximă seriozitate, în urma audierii albumelor existente pe piață (neagră deocamdată). Să ne interesăm pe la magazine care cât vinde n-ar fi prea inspirat pentru că tocmai așteptăm trecerea prin Parlament a Legii drepturilor de autor și atunci vei vedea câte se vor schimba. Datele despre Yazoo, Secret Service, Taco, Bad Boys Blue le vei găsi aici la

redacție. Toate au fost publicate în diferite momente. Dacă totuși nu reușești să ajungi, atunci voi relua scurte informații despre numele amintite chiar în cadrul rubricii. **Gabi Hlușcu** (Lugoj). Imaginea fraților cerțați este foarte dragă. Pentru moment, unul dintre ei a plecat la tratament și n-a precizat când va reveni. Și noi am făcut o cură scurtă de aer de munte. Categorie e nevoie de mai multe reviste de profil. Enciclopediai noi n-au apărut încă, dar știu că se lucrează la ele. Pentru titlurile cerute îți recomand cele două firme timișorene: **Rocka Rolla** și **Power Play**. Firme serioase sunt și în București, dar distanța contează... **Marius Pop** (Bala Mare). Dacă primești gratuit revista înseamnă că ești câștigător al unui concurs. Caseta le revine numai abonaților. Ne poți găsi la redacție și în perioada 4-8 aprilie. Cu privire la conceptul de „fan” sunt de acord cu tine. Unul adevărat este obligat să știe aproape totul despre idolul său. Ceea ce nu se prea întâmplă la noi. Faptul că nu le răspunzi celor care-ți scriu mă pune-n încercare. Indiferent de motivele tale ar fi politice să le explici care-s cauzele. Poți trage la xerox un singur model argumentat. **Aurelian Părvu** (Brăila). Topul televiziunii prin cablu **STORM TV** îl putem publica numai în urma unui contract de reciprocitate. Putem fi contactați prin fax sau telefon. **Mad Angel** (Suceava). Am primit relatarea concertului Phoenix. N-am publicat-o pentru că nu ofereai date suplimentare față de cele deja scrise de noi. Altfel, mă bucură oferta unei colaborări de durată. **Romario Jr.** (București). Poate între timp te-ai mai lămurit în ceea ce privește structura revistei. Oricum observațiile acide m-au ajutat. Cronicile lui G. Stanca sunt

apreciate de unii, de alții nu. Au mai trecut patru luni și sper să fi evoluat și noi puțin, iar opiniile tale să se fi schimbat. **Omul cu mărjoaga** (București). Ai baftă! Azi am picat pe scrisori de 2-3 luni. **Gabi Nicolau** cântă la Quartz. Despre **Holograf** e mai bine să mai așteptăm puțin pentru a scrie. Melodia pentru „Eurovision” nu este creația grupului, ci a celor doi premiați. **Adrian Blasko** (Marghita, Bihor). Cerearea ta nu este imposibilă. Colegele care se ocupă de acest sector se vor strădui s-o rezolve. **Ramona R.** (Ploiești). Traseele preferatului tău continuă în 4-5 zile așa că e mai „scump” de urmărit. Despre cum scrie nu mă mai pronunț. Gândurile tale sincere au un efect tonic și recunosc, ne-au priit. **November Rain** (Ploiești). Numerele 1, 2, 3, 5 le poți avea achitând doar taxa de expediție. Celelalte „reclamații” și-au pierdut actualitatea. Pentru casete te adresezi direct firmei lui **Gabi Gomboș**. **James** (Târgoviște). Subiectul **Metallica** nu-l abordăm deocamdată. Te înțeleg că la 15 ani n-ai citit tot din presa autohtonă. Dar nu putem relua pentru fiecare prieten nou al VPR teme de intensitate bătute de toată lumea. Cu răbdare vei găsi ceea ce-ți dorești. Poate prin „Intermediem...”. **Simona Lăpădat** (Sighișoara). Emisiunea la care te referi cu atâta foc este încă în faza de experiment. Totuși observațiile tale (bune și rele) le-am transmis și celor care le pot utiliza la o adică. Dată precisă nu pot anunța nici ei pentru că ba e un meci, ba un concurs de dans etc. Promoția a fost subțire și neglijentă. Acum despre cum răspunde **Sorin Chifiriuc** la întrebări chiar nu am de ce să-mi fac griji. Evident sursa este **The Most Wanted**, iar muzica este primită de la MTV oficial, cu bani și acte în regulă

de către producători (**Astra 22** și **Edgar Surin Production**). Sugestiile tale (cât și ale altora) mi vor folosi dacă voi fi ascultat. Mai grav este că n-ai primit abonamentul. Numerele din martie (cele 4) le vei primi deodată și te rog să ne confirmi de primire. **Dorin Claudiu Moldovan** (Toaca, Mureș). Îți înțeleg suferința și mă bucur totuși că ne ai ca prieten. Casetele sosesc săptămânal la unii și alții. Alte casete nu putem expedia așa cum am mai scris de vreo 20 de ori. Dacă ai ratat nr. 3 din acest an, îi vei primi. **Geanina Bratu** (Tg. Jiu). Formația se numește **Cindy Cat**. E bine că toți de sfârșit de an te satisfac. Nici n-am primit contestații până azi. **Eva Kiss** este plecată din țară și din câte știu pentru totdeauna. **Cornel Constantin** a avut un interviu în revistă. Mă mir că nu l-ai văzut. Pe **Emilia Diu** încă n-am abordat-o. Pe șase luni abonamentul se face în iunie și începe în iulie. **Serial Led Zeppelin** nu va mai fi pentru că subiectul a fost abordat destul de amănunțit. Ce înseamnă pentru mine **VPR? TOTUL!** Comparații nu fac. Acum nici nu am cu ce. Bune sugestiile pentru Chestionar, dar cam târzii. Începem publicarea rezultatelor. Vom face altul peste șase luni. Și eu am încercat s-o invit pe **Sanda Ladoși** la VND, dar era de negăsit. Despre lansarea casetei s-a scris suficient. **Oana** (București). Reproșurile tale sunt justificate. Nu s-a scris destul despre **Jim Morrison**, **Janis Joplin** sau **Nirvana**. Avem o tendință aproape involuntară de a aborda anumite nume mari de ziua lor sau la comemorări. Cred că este o reminiscență a gândirii vechi pe care va trebui s-o eliminăm. N-ai să crezi, dar nici cele 24 de pagini de acum nu ne ajung. **Edy Bedrosian** (Ploiești). Încă îți sunt dator cu o casetă pe care urmează să ți-o expediez.

Gentle Giant s-a format în Marea Britanie la începutul anilor '70. Grupul progresiv a fost fondat de frații **Shulman**, după ce trupa **R&B** a anilor '60 **Simon Dupree & The Big Sound** s-a desființat. Albumul de debut ieșit în 1970 arată complexitate, armonii vocale aproape medievale, virtuozitate instrumentală, calitate componistică indiscutabilă. Iată și componența: **Ray Shulman** (bas și chitară, născut la 8 decembrie 1949), **Derek Shulman** (sax, vocal, 2 februarie 1947), **Phil Shulman** (sax, trompetă, 27 august 1937) sunt cei trei frați care au avut și un hit de locul 9 intitulat „Kites” la care a colaborat și actrița **Jackie Chan**. **Kerry Minnear** absolvent al Academiei de Muzică, născut la 2 aprilie 1948, a venit la keyboards, iar **Gary Green** (20 noiembrie 1950) la chitară, iar la tobe, după **Malcolm Mortimore** (prezent pe albumul „Gentle Giant”) a venit **Martin Smith**. Între cei doi a mai trecut pe la tobe **John Weathers** care figurează pe discul din 1971, **Three Friends**. **Phil** a plecat. În 1973 a fost albumul „In A Glasshouse”. Un an mai târziu, un disc conceptual, **The Power And The Glory** le-a consolidat poziția în Statele Unite. Acolo au avut șase LP-uri de top: **Octopus**, **The Power And The Glory**, **Free Hand** (cea mai înaltă clasare pe 48), **Interview**, **Playing The Fool**, **The Missing Piece**. Destrămarea s-a produs în 1980 după discul **Civilian** pe care **Ray Shulman** l-a declarat drept „dezastruos”. Despre difuzare n-are rost să vorbim acum (mă refer la cea a VPR) pentru că la Ploiești încă stăm bine. Îți mulțumesc pentru informațiile de pe teren!

Andrei Partoș

**JOHN
HENDY**

Vârstă: 22 ani.
Data și locul nașterii: 26.03.1971, Berking.
Rezidența actuală: Londra
Instrumentul la care cântă: chitară bas.
Prima slujbă: bucătar.
Prima prietenă: Keely. La 12 ani „Era cea mai dragă fată”.
Actuala prietenă: deocamdată nu una stabilă.
Femeia perfectă: „sâni frumoși, păr lung, șaten”.
Ce urăște cel mai mult: să se trezească dimineața.
Primul disc cumpărat: „My Girl”, al celor de la Madness.
Șofat: da, dar nu motocicletă.
Mâncare preferată: hamburgeri.
Părerea sa despre sine: „Mă plâng des. De fapt, nimic nu mă mulțumesc”.
Tony despre el: „Am început să ies cu el, pentru că întotdeauna după el se țin cele mai drăguțe fete”.

**TERRY
CALDWELL**

Vârstă: 19 ani.
Data și locul nașterii: 21.07.1974, la spitalul Highbury North.
Rezidența actuală: Londra.
Cu ce se ocupă în trupă: cântă și dansează.
Prima slujbă: tipograf.
Prima prietenă: se pare că o blondă pe nume Janet.
Actuala prietenă: un foto-model care pozează la Vogue.
Femeia perfectă: „Claudia Schiffer”.
Ce urăște cel mai mult: bârfele.
Primul disc cumpărat: „Wake Me Up Before You Go Go” - Wham.
Șofat: acum învață.
Mâncare preferată: pâine prăjită cu brânză.
Părerea sa despre sine: „Mă enervează faima. Nu poți să te duci nici măcar la un McDonald fără să nu fi recunoscut.”
Bryan despre el: „Oriunde e loc de un bairam, e sigur că Terry e acolo.”

**TONY
MORTIMER**

Vârstă: 23 ani.
Data și locul nașterii: 21.10.1970, Stepney.
Rezidența actuală: Londra.
Cu ce se ocupă în trupă: vocal, cântă la keyboards și compune.
Prima slujbă: vânzător de haine.
Prima prietenă: o fată pe care a întâlnit-o la un Crăciun.
Actuala prietenă: Tracy, mama copilului său Atlanta.
Femeia perfectă: „Mică, dragă, foarte simpatică și să-i placă să iasă în lume”.
Ce urăște cel mai mult: eșecurile, în general, și să se rădă de el.
Primul disc cumpărat: „Battle Of The Sexes” - Faith Hope And Charity.
Șofat: încă e un învățăcel.
Părerea sa despre sine: „În 1997 lumea va fi guvernată de dragoste și armonie”.
John despre el: „Fără el am fi nimeni”.

**BRIAN
HARVEY**

Vârstă: 19 ani.
Data și locul nașterii: 8.08.1974, spitalul din North Middlessex.
Rezidența actuală: Londra.
În trupă: cântă și dansează.
Prima slujbă: instalator.
Prima prietenă: la nouă ani, Lisa.
Actuala prietenă: o australiancă, Pamela Westbrooke.
Femeia perfectă: „Mariah Carey, dar cu piciorul mai mic.”
Ce urăște cel mai mult: heavy-metalul.
Primul disc cumpărat: „Save A Prayer” al celor de la Duran Duran.
Șofat: nici o șansă.
Părerea sa despre sine: „N-am avut niciodată de-a face cu legea, sunt prea bun ca să mă prindă.”
Terry despre el: „Vorbește foarte mult, nimic interesant, în esență. Și cântă și prea tare.”

IT'S ALRIGHT
(Es ist alles in Ordnung)

Don't you worry
It's alright
Don't you worry
Child of the night
In the morning come
with the new day sun
Love and everlasting light

We are the seed
Of the new breed
We will succeed
Our time has come
We are the new
These words are true
Let the light of love shine through

Alright, alright
Everything's gonna be alright (x 3)
Alright, alright it's really alright

Listen 2 me
Dreams can come true
Call out 2 love
It will answer to you
4 get your troubles, smile
Let your heart speak awhile
Let the light of love shine thru

Take your nightmare
Change 2 dream
Flow in the rhythm
Like a stream
Fear no evil
Fear no man

Open up the mind
And the beat goes bam
Rhythm rolling, running smooth
Just like a little love
Sent 2 soothe
Ease the pressure, let it all go
Don't be afraid, let the feeling flow

FREE STORY

Pentru o bună parte dintre trupele rock ce au constituit baza mișcării muzicale a acestui gen, mijlocul anilor '60 a fost decisiv. Nu face excepție de la regulă nici grupul Free. ABC-ul rock-ului confirmă! De ce? O întrebare cu un răspuns ceva mai lung. Se știe că orice istorie își are începuturile sale.

Totul a pornit cândva, în a doua jumătate a anilor '60, mai precis în iarna lui '68. Atunci, când la clubul Fickle Pickle din Londra, a avut loc întâlnirea dintre Paul Rodgers și Paul Kosoff. Fickle Pickle era un loc unde majoritatea muzicienilor încă neafirmați, își încercau norocul într-ale muzicii. Aflându-se cu încă câțiva muzicieni pe scenă, Paul Rodgers (născut 12.12.'49) este rugat să accepte să cânte alături de un alt chitarist, pe numele său Paul Kosoff (născut 14.09.'50). Rodgers își amintește: „La un moment dat a venit acel chitarist blond, cu părul lung, s-a suit pe scenă și m-a întrebat dacă poate să cânte alături de noi, să se implice și el în

show. Am consimțit, apoi a început să scoată niște sunete din chitară care m-au făcut praf". Ca urmare, după setul de piese cântate împreună, cei doi s-au împrietenit și au rămas ferm hotărâți să-și formeze un grup.

E drept, atât Rodgers cât și Kosoff aveau deja o experiență muzicală destul de serioasă. Rodgers cânta excelent blues și rock și, pe deasupra, își câștigase o recunoaștere solidă pe plan local, evoluând alături de grupul Brown Sugar. Kosoff la rândul său, extrem de tânăr, 17 ani, cântase în câteva grupuri alături de colegii de liceu, pentru ca mai târziu să cânte în diferite jam-session-uri cu muzicieni de valoare, în diferite circuite prin baruri.

Ideea de grup fiind deja născută, cei doi, Rodgers și Kosoff, încep să-și caute parteneri de trupă, un toboșar și un basist. Simon Kirke (născut 28.07.'49) este toboșarul ales, el fiind chiar prieten și coleg (cu puțin timp înainte) cu Paul Kosoff, în grupul Black Cat Bones. În acest moment, cei trei, din vorbă în vorbă, dau zvon printre prieteni și cunoscuți pentru a coopera un bas player. Imediat sunt căutați de Andy Frazer (07.08.'52) chitarist bas de o mare finețe și virtuozitate. El se despărțise de una din formulele de grup Bluesbreakers, trupa faimosului blues-man, John Mayall. Ceea ce a urmat e lesne de prevăzut: repetiții, repetiții și cum lumea e mică, celor patru li se duce vestea, așa încât sunt

căutați și găsiți de Alexis Korner, un alt tătic al blues-ului. Korner era recunoscut ca un mare muzician și îndrumător de talente. El colaborase cu Rodgers și Frazer în câteva sesiuni de înregistrări. Luându-și „meseria” în serios, Korner îi audiază, îi completează în concept și le dă sfaturi vis-à-vis de perfecțiunea fiecăruia, impunându-le formarea unui stil propriu. Tot datorită lui Korner titulatura grupului va fi Free, după un nume pe care acesta îi dăduse unei trupe (Free At Last) când lucrase alături de Ginger Baker și Graham Bond.

În luna aprilie a anului '68, grupul Free are o primă reprezentare, o performanță în public. Alexis Korner alături de cei patru, Paul Rodgers, Paul Kosoff, Simon Kirke și Andy Frazer, apar pe scena unui club de jazz din Chester, acesta fiind debutul oficial al grupului.

Simțind că trupa merge și-și crease deja un nume, o stabilitate artistică, în timp, Korner se retrage urmându-și propria carieră artistică. Într-adevăr, Free începe să facă „zavă”, fiecare reprezentare a trupei însemnând o altă victorie spre celebritate. În urma mai multor concerte din diferite circuite prin cluburile Londrei, cât și a diverselor turnee prin Anglia, interesul pentru grup

sporește, așa încât la sfârșitul lui '68, Free devine „obișnuitul” fiecărei serii de luni la celebrul Marquee Club din Londra.

În anul următor, '69, trupa întreprinde concerte alături de faimosul grup Blind Faith. Chiar și această alegere a grupului Free în deschidere, era într-un fel o recunoaștere totală a valorii celor patru muzicieni aflați în plină forță creatoare. Posibilitatea unui prim contract nu întârzie, Herb Alpert și Jerry Moss de la casa A&M Records contactându-i și oferindu-le șansa unui album. Discul apare în același an, 1969, și cu toate că el reprezenta o fațetă extrem de edificatoare pentru evoluția și starea trupei la acea oră, discul nu cunoaște o apreciere prea mare. Conceput ca un întreg, albumul cuprinde compoziții în majoritate scrise de Rodgers, dar și câteva reluări. Prezentat într-o mapă destul de ingenioasă, pe undeva chiar pretențioasă (autor Mike Sida), cu o copertă interioară ce-l prezenta pe membrii grupului Free pozați fiecare în același cadru, albumul sublinia atât prin prezentare cât și prin conținut legătura strânsă între cei care se impuneau sub numele Free.

Cristian Teodosiu
21. 03. '94

The „Queen Lizzy Tour“

În ianuarie 1977, după o săptămână de repetiții la Boston, grupul Queen pleacă într-un lung turneu - 42 de concerte - în Statele Unite ale Americii, alături de un alt grup britanic, Thin Lizzy. Titlul turneului? The „Queen Lizzy Tour Of The Americas“.

Phil Lynott - născut în 1951 în Irlanda, din părinți de origine braziliană -, solist vocal și basist din Dublin, este cel care a pus bazele grupului Thin Lizzy, în 1971. Trupa a obținut un succes rapid cu piesa „Whiskey In The Jar”. A urmat o perioadă de incertitudini, după care a revenit în forță, o dată cu cooptarea a doi chitariști valoroși: americanul Scott Gorham (care în anii '80 va cânta cu trupa lui Joe Cocker) și scoțianul Brian Robertson (viitor membru al grupului Motörhead).

1976 fusese un an foarte bun pentru Thin Lizzy, un an în care trupa lansase nu mai puțin de trei albume: „Remembering Part 1” - o antologie cu piese de pe primele trei discuri ale trupei, cele înregistrate la casa de discuri „Decca” în perioada 1971-1973 -, „Jailbreak” și „Johnny The Fox”, două LP-uri de mare succes.

Un concert în care puteau fi văzute două formații în vogă nu putea fi decât un eveniment. Harry Doherty, care în 1977 era un tânăr redactor al revistei „Melody Maker”, își amintește: „Azi, un astfel de eveniment pare ireal. Fiecare dintre noi are idolii săi, formațiile sale preferate. În 1977, preferatele mele erau tocmai Queen și Thin Lizzy. Vestea cea mare m-a lovit ca un trăsnet. Cele două trupe plecau împreună în turneu în Statele Unite ale Americii. Am fost întrebat: ai vrea să însoțești grupurile în acest turneu? Credeam că nu mai am aer. E adevărat că Papa e catolic? Răspunsul era DA! Inevitabil. Unul dintre motivele pentru care îmi amintesc de acest turneu cu nostalgie, e acela că ambele trupe, preferatele mele, azi, practic, nu mai sunt. Moartea le-a făcut să intre în legendă. Phil

Episodul 18

un miracol

Lynott era principalul potențial creator pentru Thin Lizzy. El a murit în ianuarie 1976, din cauza abuzului de droguri. Freddie reprezenta, la rândul lui, foarte mult pentru Queen. El ne-a părăsit în noiembrie 1991. Turneul a început la Wisconsin, pe coasta de est a Americii, pe 13 ianuarie 1977, în plină iarnă. În acea perioadă aveam șansa să fim în termeni foarte buni cu membrii ambelor formații. La plecarea în turneu mă gândeam la ce aș fi scris dacă între membrii celor două formații ar fi apărut neînțelegeri. Desigur, aș fi fost într-o situație foarte jenantă. Aș fi fost oare un bun diplomat? Ce le-aș fi zis dacă m-ar fi luat în întrebări în legătură cu ceea ce scriam despre ei? Iată ce notam la debutul turneului, în ianuarie '77: «Îl am în dreapta mea pe măștrii studiourilor, Queen, patru muzicieni care alcătuiesc unul din marile grupuri ale anilor '70. La stânga mea, Thin Lizzy, în acest moment cea mai înflăcărată forță rock a Angliei, excelent grup de scenă. Aici, în America, cele două for-

mații se regăsesc pe același afiș: The Queen/Lizzy Tour Of The Americas, 1977. Muzicienii grupului Queen au fost întotdeauna admiratori ai lui Phil Lynott și ai grupului său. Istoria pornește de-acum câțiva ani, de când Mercury și colegii lui au cerut să asculte „Vagabond Of A Western World”, o piesă veche a grupului Thin Lizzy, pentru a se relaxa în timpul unei ședințe foto. Putea fi oare un compliment mai frumos? Din partea celor de la Thin Lizzy există un respect similar pentru Queen. Lynott consideră că formația Queen e printre cele care au dat strălucire muzicii anilor '70.” (H. Doherty)

Ianuarie 1992

„Îmi amintesc că turneul a fost proiectat după ce Thin Lizzy anulasă un turneu în care era cap de afiș din cauza lui Brian Robertson, care avusese un accident la mâna dreaptă și avea nevoie de un răgaz până când durerile îi părăseau.

În noiembrie 1976, la Advision Studios, în timpul recepției care a avut

loc cu ocazia lansării albumului „A Day At The Races”, membrii celor două formații au pus la cale acest turneu. Queen avea nevoie de o trupă de deschidere și Thin Lizzy de un turneu. Pentru că durerile pe care Brian Robertson le avea la mâna dreaptă persistau, el a fost înlocuit cu Gary Moore, un alt excelent chitarist solo.”

Ianuarie 1977

Iată în ce termeni vorbește Roger Taylor despre relația dintre cele două grupuri: «Au fost peste zece formații care au vrut să facă acest turneu cu noi, dar ne-am gândit că Thin Lizzy se potrivește publicului nostru mai bine ca oricare alta și că e grupul cel mai valoros dintre toate. Vreau să spun că noi n-am ales niciodată calea cea mai facilă. Am fi putut să luăm cu noi pentru a cânta în deschidere, un folkist, dar am preferat un grup de valoare. Este un turneu important. Dacă aș fi doar un simplu fan de rock'n'roll, atunci mi-aș dori ca Thin Lizzy să fie trupa care să vină în orașul meu. Pe ei i-aș alege fără nici o ezitare».

Iată părerea chitaristului Scott Gorham:

«De fapt, exista o concurență între noi, între cele două trupe, dar scopul nostru nu este acela de a ne urca pe scenă în fiecare seară și a arăta celor de la Queen cât suntem de grozavi. Noi ne urcam pe scenă ca să arătăm publicului care a venit pentru Queen că nici noi nu suntem de lepădat. De altfel, ei sunt foarte conștienți că multe dintre biletele vândute în acest turneu ni se datorează nouă». (H. Doherty)

1992

„Un mincinos, desigur! Un delir de megaloman! Totul e frumos și just în amor ca și în război și aceste două grupuri sunt printre primele care să susțină acest lucru. Phil Lynott mi-a zis că nu existase nici o competiție între cele două trupe... N-a fost, de fapt, decât o întâlnire la nivel înalt, anglo-irlandeză, care a avut loc pe coasta de est a Statelor Unite ale Americii.”

1977

„Eu am luat legătura cu Queen și Thin Lizzy la New-York pentru a asista la concertele de la Madison Square Garden, de la Nassau Coliseum, de la Civic Centre din Syracuse și la cel de la Garden din Boston. Era primul turneu pe coasta de est a Americii pentru Thin Lizzy. Din cauza mai multor ghinioane, de la hepatita pe care a avut-o Phil Lynott până la rana la mână a lui Brian Robertson, Thin Lizzy nu mai cântase în Statele Unite până săptămâna trecută. Nu vă puteți închipui decepția care se putea citi pe fețele lor, imediat după concertul de la Madison Square Garden. Se întrebau de ce publicul nu a onorat cum s-ar fi așteptat muzica lor. La Syracuse a fost un alt concert la care magia Thin Lizzy nu și-a făcut efectul. Lucrurile n-au stat însă așa și în continuare. La următoarele concerte publicul s-a manifestat mult diferit și Thin Lizzy a dat spectacole unde agresivitatea și furia și-au reintrat în drepturi.

Remarcabil a fost concertul de la Nassau Coliseum, unde 20.000 de oameni veniți pentru Queen au descoperit o Thin Lizzy în mare formă. Cei de la Lizzy au cântat cu o intensitate fantastică, în fața unui public foarte exigent, pe care realmente l-au cucerit.

Thin Lizzy au fost decizi să repete figura frumoasă pe care au făcut-o la Nassau, trei zile mai târziu, la Boston, unde nu mai cântaseră niciodată și unde - cu excepția succesului „The Boys Are Back In Town” - publicul nu era prea familiarizat cu muzica lor. La finele celei de-a doua piesă, „Massacre”, au simțit că scara aceea va fi a lor. Lynott s-a impus ca o personalitate scenică de marcă. Cu siguranță, turneul e excelent pentru Thin Lizzy.

Iată și părerea lui Brian May: «Thin Lizzy, ca trupă de deschidere, înseamnă ceva foarte stimulativ. Dacă ei dau tot ce pot pe scenă, asta e foarte bine, e ceva sănătos. Simțim și noi energia lor și dacă ei creează o furtună în sală, atunci noi trebuie să o ducem la paroxism. E bine să se întâmple așa ceva în spectacol. Mă gândesc că noi l-am făcut zile furtive grupului Motörhead. La primele noastre turnee în Britania și America». (Harry Doherty)

**TATUAJE
COLOR**

Echipament american
100%
numai cu programare

☎ - 623.86.01/zilnic între

Locul
trandafirului: un
cadou care va
rămâne pe veci pe
brațul iubitei!

DEF LEPPARD FC: (standing, l-r) Liam Coll, Rick Savage, Rick Allen, Viv Campbell, Joe Elliott, (kneeling) Pete Bell, Alan Doyle

Pe 1 aprilie am primit la redacție un fax și o imagine. Def Leppard (echipa de fotbal) ar dori să joace cu Naționala Artiștilor Români cu condiția ca noi să-i batem pe italienii lui Ramazzotti care se zice, vor veni la vară la Constanța. O provocare pe cinste!

2 Unlimited s-au pus pe cucerit Asia. Japonezele au fost încântate de muzica lor, iar partea masculină a duo-ului a răvășit multe inimi.

DE TOATE

• Pe 14 aprilie la Lubeck va începe turneul german al power-metalistilor americani Metal Church. Întă ocazie date: Hannover (15), Hamburg (17), Frankfurt (19), Köln (20), Arnsberg (21) B-Vasselaar (22), Berlin (Marquee) (23), Augsburg (24), Erlangen (26), Ludwigsburg (27 aprilie), A-Wien, Prater Fest (1 mai). Cine n-are pașaport, să-și procure!

• Manic Eden se numește grupul chitaristului Adrian Vandenberg, a basistului Rudy Sarzo și a toboșarului Tommy Aldridge. Reamintim că cei trei membri ai glorioasei formule Whitesnake, alături de vocalul Ron Young (ex-Little Caesar), au înregistrat albumul de debut „Ride The Storm” planificat pentru sfârșitul lui martie, deocamdată numai pe piața japoneză. Dar nu disperați, inventiv și băfioși cum ne știm (noi europenii), n-ar fi exclus ca-n câteva săptămâni să ne procurăm discul multiplicat de Vivo sau Euro-Star.

• Savatage revine! Noul chitarist al trupei este Zakk Wyke, fostul „riffleur” al lui Ozzy Osbourne. E dar că urmașul lui „Edge Of Thorns” va fi un CD de răsuflare.

• Legendarul pionier al speed/thrash-ului californian, Anvil (autor a nu mai puțin de opt albume între 1981-1992) reapare, după o scurtă pauză, cu un nou album (încă nu l se cunoaște titlul, dar se știe data apariției: partea a doua a lunii mai) și un turneu european deschis de Jackal. Dacă aveți posibilitatea nu ratați show-ul oferit de chitaristul Lips și de fenomenalul baterist Robb Reiner.

• Chris Barnes, vocalul de la Cannibal Corpse alături de Allan West, autorul solourilor de la Obituary, au pus la cale un nou proiect, Six Feet Under. Un demo a fost deja înregistrat în studioul Morrisound din Tampa cu Scott Burns la butoane (previzibil, nu?). Acest exercițiu nu va afecta sub nici o formă activitatea trupei Obituary care a început încă din ianuarie lucrul la un nou album. Mai mult decât atât, basistul Frank Watkins

și materializează la rândul său ideile într-un proiect independent, The Henchmen în care ca lider vocal apare Joe Caper (ex-Righteous Pigs). Asta da independență!

• Foști prieteni și colaboratori în Testament, chitaristul Alex Skolnick și producătorul Michael Rosen lucrează din nou împreună la primul demo al trupei lui Alex, Exhibit-A. Dragostea dintâi nu se uită!

• Eric Adams (v), David Shankie (c), Joey de Mayo (b) și Rhino (d), într-un cuvânt Manowar continuă să concerteze cu succes în Europa. Pe 13 martie s-au produs la München, la deschiderea celor 30 de date europene a fost asigurată de Gamma Ray.

• „Seals The Sense” editat de Paradise Lost atât ca CD single cât și ca 12" SP, include piesele „Embers Fire” (de pe Icon), noua compoziție „A Sweetness”, „True Belief” (de pe Icon) și „4 Your Hand In Mine” (trăsă live la Stuttgart în septembrie '93). Aproape de nemți: pe 9 martie Nick Holmes și ai lui și-a luat la

revedere de la publicul teuton (după nu mai puțin de 18 concerte) printr-un show monumental susținut la Köln Live Music Hall. Turneul european continuă, în prima parte producându-se un combo la modă: Crowbar.

• Din nou caravana festivalului „Full Of Hate” străbate Europa: Amsterdam (31 martie), Vosselaar (1 aprilie), München (03), Stuttgart (04), Köln (05), Frankfurt (06), Hamburg (07), Berlin (08), Geneva (09 aprilie '94). Rând pe rând vor concerta „headliner” Morbid Angel, Cannibal Corpse, Unleashed, uvertura aparținând trupei Warpath și mai multor invitați locali.

• Și dacă tot am pomenit de acest tip de concert, să nu uităm că pe 27 februarie '94 s-a desfășurat la Dortmund/Germania HORROR INFERNAL FESTIVAL (organizat de publicația omonimă) cu un afiș impresionant: CARCASS, Morgoth, Optimum Wound Profile, Baphomet, Erosion, Growing Movement, T.O.C.H., Resistor. Adevărat coșmar!

A P R I L I E

1 VINERI Jeff Porco (TOTO - 1984/1992) Jimmy Cliff - 1948 Ronnie „Pork” Lane (Small Faces/Faces - 1966) Bibi Sten (ULTRAVOX - 1982)	2 SÂMBĂTĂ Serge Gainsbourg - 1928 Marvin Gaye - 1939 Larry Coryell - 1943 Jane Woodward (BANANARAMA - 1983)	3 DUMINICĂ Sebastian Bach (KID ROCK - 1986) Mick Mars (MOTLEY CRUE - 1985) Leon Wilkinson (LYNYRD SKYNYRD - 1982) Miguel Roda - 1955	4 LUNI Gary Moore (1953) Dave Hill (SLADE - 1982) Muddy Waters (McKinlay Morganfield - 1915) Christophe Franks (TANGIERINE DREAM - 1982)	5 MARTI Serban Georgescu - 1952 Agatha Falasazy (ABBA - 1980)
6 MIERCURI Cornel Constantiniu - 1945 Bob Marley - 1945 Tony Connor (HOT CHOCOLATE - 1947) Udo Dirksen (ACCEPT)	7 JOI Phil Spector (WHITE ZOMBIE) Ferdinand Schreiber (KRAFTWERK - 1947) Mick Abraham (JETHRO TULL - 1943) Bill Kreutzmann (GRATEFUL DEAD - 1948) Simon Clarke (CLIMIE FISH - 1980)	8 VINERI George Grigoriu - 1927 Steve Howe - 1947 Julian Lennon - 1963 Jay Streiten - 1962 Jacques Brel - 1929	9 SÂMBĂTĂ Mark Kelly (MARILLION - 1981) Blackie Lawless (WASP - 1980)	10 DUMINICĂ Toby Keith (RIGHTeous BROTHERS - 1948) Ricky Valenz - 1940 Warren DeMartini (1983) Tim Alexander (PRIMUS)
11 LUNI Mircea Volescu-Figara - 1954 Tio Petric (COMPACT - 1954) Lisa Stansfield - 1966 Robert Fripp - 1945	12 MARTI Herbert Grönemeyer - 1955 Tony James (BIGGIE SMOKE SPUTNIK - 1958) Pat Travers (1954) D.D. Verni (OVERKILL)	13 MIERCURI Jim Pons (MOTHERS OF INVENTION - 1943) Al Green - 1945 Kris McAville (GIRLSCHOOL - 1989) Ruf West (MOLLY HATCHET - 1951)	14 JOI Ritchie Blackmore (DEEP PURPLE - 1945) Larry Ferguson (HOT CHOCOLATE - 1948)	15 VINERI Bogdan Cristofor - 1951 Mike McCready (PEARL JAM) Phil Moog (UFO - 1982) DJ Bagpipe (BEATS INTERNATIONAL - 1983)
16 SÂMBĂTĂ Dave Pinner (SOUL ASYLUM - 1984) Garry Rafferty - 1947 Duffy Springfield - 1939	17 DUMINICĂ Angela Cicchini - 1955 A decedat Felix Pappewald (MOUNTAIN - 1983)	18 LUNI Joyce Fischer (SOUTHSIDE - 1987) Mike Sweda (BULLETBOYS - 1982) Mark „Beaz” Barry (HAPPY MONDAYS - 1984) Mike Vickers (MANFRED MANN - 1941)	19 MARTI Tony Martin (BLACK SABBATH - 1958) Greg Christian (TESTAMENT - 1986) Rod Morganstein (WINGER - 1987)	20 MIERCURI Luther Vandross - 1951 Rai Swan (BAD MOON RISING - 1983) Brett Gossard (NELSON) A decedat Steve Marriott (1991)
21 JOI Iggy Pop (1947) Robert Smith (THE CURE - 1988) Johnny McElhone (TEXAS - 1983)	22 VINERI Mark Davis (UGLY KID JOE - 1984) Craig Logan (ex-BRDS - 1980)	23 SÂMBĂTĂ Edmond Dede - 1921 Roy Orbison - 1938 Steve Clark (ex-Def Leppard - 1980/1991) A decedat Johnny Thunders (1991)	24 DUMINICĂ Doug Clifford (E.C. 8 - 1945) Alan Dymek (JETHRO TULL - 1947) Mickie Smith (1948) Tina Turner (The Cover - 1988) Eric Burdon (THE WHO - 1945)	25 LUNI Ella Fitzgerald - 1918 Horn Olsson (ABBA - 1945) Andy Bell (ERASURE - 1983) Fish (Derek Dick) (1988)
26 MARTI Roger Taylor (ex-DURAN DURAN - 1982) Gary Wright (SPOOKY TOOTH - 1945)	27 MIERCURI Kate Pierson (B-52's - 1948) Ace Frehley (1951) Sheena Easton - 1959	28 JOI Duke Ellington - 1899 Eddie Johnson (JETHRO TULL - 1955) Alfred Koller (PINK CREAM 99 - 1986) Enid Williams (ex-GIRLSCHOOL - 1986)	29 VINERI Sarin Ström - 1950 Klaus Voorman (MANFRED MANN - 1938) Mark Kendall (GREAT WHITE) Francis Rossi (STATUS QUO - 1948)	30 SÂMBĂTĂ Wim Nelsen - 1933 Turbo B - 1967